

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

«Αργά, με κάποιο πόνο, ξανακλείνω την πόρτα της μεγάλης αίθουσας των εξετάσεων, όπου μόλις τελείωσα τα προφορικά της φιλοσοφίας. «Ακουμπώ στον τοίχο του διαδρόμου κι' ανασταίω βαθεία. Είμαι ιδρωμένος. Άνάθεμα ένα τοίχο, πώς θα πάρο το διπλάσι μου με καλό βαθμό κι' όμως δεν αισθάνομαι τον έστω το μου ετυχιώμενο. Δεν έρω από πόσον καιρό ήθελα να τελειώσω το λύκειο κι' όμως τώρα που έγινε αυτό, θα προτιμούσα να μην είχε συμβεί. Δεν ξέρω από πόσον καιρό επιθυμούσα να φύγω απ' αυτή τη μικρή πόλη, κι' όμως τώρα που θα πάμε στο Μπριντλ (έκει μεθεύσαν τον πατέρα μου που είναι δημόσιος υπάλληλος), θα ήθελα να μην φύγω από δω. Γιατί τώρα θα χωρίσω από τη Ντιάνα. Όχι, η Ντιάνα δεν είναι, όπως μπορείτε να φαντασθήτε, το φλέρτ μου, εινε ο μεγάλος, ο μοναδικός μου έρωτας.

Κυττάζω την πόρτα της αίθουσας των εξετάσεων. Η Ντιάνα είναι μέσα, μπήκε έπειτα από μένα και τώρα θα την πωτούν για τον Πλάτωνα και τον Κάντ. Σε λίγο, η Ντιάνα θα βγί από εκεί ακόμα μία φορά θα κυττάξω το ώραίο της πρόσωπο, που ήταν τόσους μήνες η κρυφή μου λατρεία.

Περπατώ νευρικά στο διάδρομο, περιμένοντας ν' ανοίξει η κλειστή πόρτα. Μόλις βγί η Ντιάνα θα τη ρωτήσω τυπικά πώς πήγαν οι εξετάσεις και θα πρέπη να φοράω τη μάσκα μου για να μην προβοθώ ακόμα μία φορά στα μάτια της, γιατί δεν πρέπει, σήμερα μάλλον, να μάθω πώς τη λατρεύω από καιρό, μια και σάπαινα τόσους μήνες.

«Αν ήξερες, Ντιάνα, πόση χαρά μου δίνουν τα όρατά σου πρόσωπο, τα ξανθά σου μαλλιά, τα κόκκινα χείλη σου, αν ήξερες τι ήσαν για μένα όλον αυτόν τον καιρό. Μια κι' τώρα τα μαθήματα τελείωσαν κι' αύριο θα φύγω για το

Μπριντλ, αλλά θα σου άφισω την καρδιά μου που χτυπάει μονάχα για σένα και συ γρήγορα θα με ξεχάσεις...

Σήμερα ο «Κάρολος σου» δεν είναι εδώ. Οι εξετάσεις γι' αυτόν τελειώσαν χτες και δεν πρόκειται ναρθή να σε πάρη. Είσαι το κορίτσι του, Ντιάνα, μωρό, άραγε είσαι ευτυχισμένη μαζί του; «Ας μην τα σκεπτόμαι, ολ' αυτά, γιατί πονά πολύ».

Μαρσέλ!

Σηκώνω το κεφάλι μου. «Η Ντιάνα είναι μπροστά μου και μου χαμογελάει. Δεν την ακούω όταν βγίκε απ' την αίθουσα.

— Πώς τα πήγες; τη ρωτώ. — Χμ! καλούς, νομίζω. Ξέρεις ούτε τα μαθηματικά, ούτε η φιλοσοφία ήταν ποτέ το φόρτε μου. Έσθ; — Νομίζω πως πέτυχα...

Μου χαμογελάει και με κυττάζει με τα μεγάλα, φωτεινά της μάτια. Κατεβαίνουμε τη σκάλα και βρισκόμαστε στο δρόμο.

— Ντιάνα...

— Ναι;... — Ξέρεις να σε συνοδέψω; «Η Ντιάνα δέχεται και τραβάει μαζί άργά, καθώς την κρατώ απ' το μπράτσο. «Ξαφικά, άκούω τη φωνή της να λέη:

— Είμαι ευχαριστημένη που ο Κάρολος δεν ήρθε σήμερα να με πάρη...

— Ευχαριστημένη; Γιατί; Τα χαλάσατε;

— Όχι, αλλά ήθελα, Μαρσέλ να με συνοδέψης και συ μία φορά!

Πώς! Είναι δυνατό αυτό; Για μία στιγμή οι αναμνήσεις αυτών των μηνών περνούν απ' το μυαλό μου.

Ο Κάρολος ήταν ο Δόν Ζουάν της τάξεώς μας. Δεκάξη χρονών. Νόστιμος και διασκεδαστικός, είχε πάντα επιτυχίες με τα κορίτσια. Όταν πέρουν, η Ντιάνα ήρθε στην τάξη μας, ο Κάρολος πρώτος πρόσεξε την ομορφιά της και σ' ένα διάλειμμα είπε σε μένα και τον Μπόμπ:

— «Εί παιδιά, την προσέξατε την καινούργια «καλλονή»; Πρέπει σήμερα να την πάμε κάπου να χορέψουμε μαζί με τις άλλες δυο «καλλονές».

Οι άλλες ήταν η Λέα και η Μελίνα.

Περιττό να καθόρισουμε ποιός θα ήταν ο καθάριος της Ντιάνας. Ποιός άλλος από τον Κάρολο; «Η Ντιάνα και οι άλλες δυο δέχθηκαν την πρότασή μας. Ο Κάρολος άρχισε άμέσως την πολιορκία της Ντιάνας και μέσα σε δυο μήνες, έπειτα από περιπάτους μαζί, κινηματογράφους και χορευτικά τσάγια, μας άναγγελλε περήφανα πως η καινούργια καλλονή ήταν το κορίτσι» του.

Καίποια θραύση, σ' ένα χορό, ο Κάρολος έσκυψε και φίλησε τη Ντιάνα στο στόμα. Τότε, κατάλαβα πως την αγαπάω κι' εγώ. Μά σάπαινα, γιατί την έλεγα να προτιμή τον Κάρολο κι' γιατί ο Κάρολος ήταν φίλος μου.

«Η Ντιάνα με κοιτάει από αυτές τις αναμνήσεις.

— Λοιπόν, θα φύγης για το Μπριντλ, Μαρσέλ; Δεν θα ξαναγορίσεις εδώ;

— Όχι, σκεπτόμαι, δεν θα ξαναγορίσω. Ντιάνα, ίσως η απόστασις θα με βοηθήση να σε ξεχάσω...

— Ντιάνα, τη ρωτώ σε λίγο, πές μου την αλήθεια: αγαπάς τον Κάρολο;

— Ναι, μου άπαντάει διασκεδαστικά, τώρα αν άναπαύω στην αρχή, ξέρεις, δεν ήταν εύκολο, με σιγά σιγά τον συνηθίσα. Είναι λίγο ένωιστος, αλλά καλός στο έαθος. Ναι, τον αγαπώ, κι' άς μην ήταν... (εδώ η φωνή της Ντιάνας τρέμει, σαν ένας ψιθύρος)... κι' άς μην ήταν αυτός που ήθελα!

Δεν μπορώ πιά ν' αὐταπαύωμαι! Θέέ μου, το βλέμμα της, η ταραχή της, η φωνή της που τρέμει, όλα μου λένε καθαρά πως η Ντιάνα μ' αγαπάει. Ναι, μ' αγαπάει, και μονάχα η δειλία μου από μέρους μου, και η περηφάνειά της από μέρους της, μας απομακρύναν τον ένα από τον άλλον, πριν ν' ανοίξουμε τις καρδιές μας.

Ναι, τώρα όλα εξηγούνται. Τώρα, θα ήταν τόσο εύκολα να της πω αυτά που αισθάνομαι κι' αυτά, αυτά που τάρκρυσαν μέσα μου τόσους μήνες. «Αλλά σε τί θα χρησίμευε; «Εγώ φταίω, ήμουν τυφλός και δεν έδωσα λίγο θάρρος στη Ντιάνα να μου μίληση πρώτη, αφού η δειλία μου με παρέλυε. Και τώρα που αυτή αγάπη τον Κάρολο, δεν έχω το δικαίωμα να την άναστατώσω με την ερωτική μου εξομολόγησι, να της κλέψω ένα αίσθημα που γεννήθηκε σιγά σιγά για έναν άλλον.

Τουλάχιστον να μην μου έλκε π τίποτα... Τώρα θα αποφέρω πού πολύ και τώρα έχω ανάγκη να φανώ δυνατός, να προσποιηθώ πως δεν κατάλαβα τη σημασία των λόγων της. «Εγώ θα φύγω αύριο, ενώ ο Κάρολος θα μείνη εδώ, στην Ι-δια πόλη, κοντά της.

«Η Ντιάνα δεν παρατήρησε την ταραχή μου.

— Ντιάνα, είμαι ευχαριστημένος με σένα, της είπα ψυχρά, θα ής ο Κάρολος εινε καλό παιδί κι' όλα θα πάνε καλά...

— Τό έλπιζω, Μαρσέλ. Μα τώρα, πρέπει να ηγναίω...

Μου δίνει το χέρι της, το σφιγγω και κρατιέμαι για να μην την πάρω στην άγκαλιά μου και να τη φιλήσω.

— Αντίο, Ντιάνα.

— Αντίο, Μαρσέλ και καλή τύχη.

Αυτά λένε τα χείλη μας, αλλά καταλαβαίνουμε και οι δυο μας πως οι πονεμένες καρδιές μας λένε ή μία στην άλλη: «Αντίο για πάντα, αγάπη μου...»

ΣΤΑΡ ΜΕΝΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Για μία ακόμα φορά, έρχεται να αποδειχθή πως η τοποθεσία του θεάτρου παίζει σημαντικό ρόλο στην κίνησι.

Ετσι έφ'ετος το «Ακρόπολι» πραγματοποιεί συνεχώς τις μεγαλύτερες εισπράξεις.

Στην επιθεώρησι του «Μηλέ τριαντάφυλλα», που ανεξάρτητα με το θέαμα συνόλου, έχει τις ώραιότερες εμπνεύσεις, μέσα στα πλαίσια της επικαιρότητας, άφινει ξεχωριστή έντυπωσι, η εμφάνισις της Έλσας Λάρμπε.

— Στο θέατρο «Σαμπάρτζη» συνεχίζεται από το θέαμα «Ηλιοπούλου» — φωτοπούλου με τη συνεργασία της ιδίος «Αννας Συνοδινού» η μεγάλη έφετηρη επιτυχία του κ. Δ. Φαβά «Μικροί Φαρισαίοι» που διανύει τον δεύτερο μήνα των θριαμβευτικών της παραστάσεων.

— Η χορεύτρια της Λυρικης Σκηνής Σάσα Νταρίο, ακολουθεί τον τελευταίο καιρό, μαθήματα φωνητικής, μουσικής, με την επιθυμία να δοκιμασθή και ως σολομπρέτα.

— Οι άδελφες Καλουτά που επιστρέφουν από την μεγάλη τους καλλιτεχνική περιόδειο στην Αφρική, την έρχομενη εθδομάδα, παράλληλα με τις τραγουδιτικές εμφανίσεις τους, έδωσαν τις τελευταίες μέρες στο Γιοχάνεσμπουργκ, κατόπιν επιθυμίας των εκεί ομογενών και ολοκληρωμένες παραστάσεις.

— Επαίξαν την γνωστή μουσική κωμωδία «Γερότο στον άνεμο» των κ. κ. Σακελλάρου — Γιαννακόπουλου, που ζήτησαν τηλεγραφικούς να τους σταλή και που έδωσαν σε τρεις παραστάσεις, με συμπραξι πολλών ερασιτεχνών ηθοποιών. Και οι τρεις αυτές παραστάσεις, δόθηκαν με κοσμοσυρροή, σημείωσαν δε πολλή επιτυχία.

— Οι άδελφες Καλουτά θα μείνουν στην Αθήνα για να άναπαύουν ως τον Οκτώβριο, κι' ύστερα θα φύγουν για τη Νέα Υόρκη γιατι υπόνομασαν ήδη συμβόλαιο για να εμφανισθούν στην τηλεόρασι, όπως και η Ίωάννα Άλβα.

— Ο γνωστός σκηνογράφος Μάριος Άν. Βελόπουλος, έξω από το πλαίσια της θεατρικής του έρναςίας, ετοιμάζει μία έντελώς ιδιότυπη δημιουργία, που του επιφυλάσσει όπως προβλέπεται τουλάχιστον, μεγάλα κέρδη.

— Πρόκειται για 40 πίνακες χρωματιστούς από τοπία της Αθήνας και των προαστείων της, που ζωγράφισε τα τρία τελευταία χρόνια, με υπομονή μέσα από το μικρό του αυτοκίνητο. Οι πίνακες αυτοί, που έχουν σταλή ήδη στην Αμερική, πρόκειται να εκδοθούν σε ένα πολυτελέστατο βιβλίο, από ένα μεγάλο έκδοτικό αμερικανικό οίκο.

— Μετά τον επιλοποιο της Δραπετσώνας, μία καινούργια άποκλυφι του Όρεστη Λάσκου πρόκειται να ντεμπουτάρη στον κινηματογράφο.

— Είναι ο γνωστός πρωταθλητής της κολυμβήσεως Δημήτριος, που έχει άθλητικό παράστημα και μεγάλη φωτεινότητα έτσι ώστε να διαπρέψη στον κινηματογράφο.

— Ένας γνωστός τραγουδιστής, ο Πάνας Σάμης κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του θητείας στην Θεσσαλονίκη ειδικεύθηκε στο κλασσικό τραγούδι.

Μέσα σε ελάχιστο διάστημα, ο Σάμης έκαμε την πρώτη του εμφάνισι ως τραγουδιστής στην οπεραιοιό της Μακεδονίας μαζί με την Άλεξάνδρα Δέλτα και τον Γιάννη Μπέρτο, με ιδιαίτερη επιτυχία.

— Εν συνεχεία, έκτος από τον «Βαφτιστικό» έπαιξε και σε πολλές άλλες όπερές.

— Η πρωταγωνίστρια της Λυρικης Σκηνής Ναυσικά Γαλανού, κατά την διάρκειά της τελευταίας παραμονής της στην Έλβετία ήχογράφησε σε δίσκους πολλά ελληνικά και ξένα τραγούδια, τα οποία μετεδόθησαν από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Γενεύης.

— Άθροές άφεις ξένων άστεριών άναγγέλλονται κατά την διάρκειά του καλοκαιριού.

— Ετσι, έκτος από την Όθωμανίδα ντιζέ Ντεμίλ, μία από τις πού μοντέρνες καλλιτεχνίδες του είδους στην Τουρκία, και την Ίσπανίδα Γκλόρια Λαο-Τουρκία, και την Ίσπανίδα Γκλόρια Λαο-Τουρκία, που άναμένεται αυτήν την έβδομάδα, άναγγέλλεται ως προσεχής η άφισα του Λουτσιάνο Τανιόλι, και του Μω-Σεράνο, της Μαρίκας Ρέκ και του Μω-ρίς Σεβαλιέ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Όταν έχω το παραμικρόν — από άποψως υγείας — τα μέγαρά μου, φυσικά, άναστατώνονται. Και όλο το υπηρετικόν προσωπικόν μου συμπάσχει και εύρίσκειται επί ποδός (κατά διαταγήν μου) από το ύψηλότερο μέχρι του χαμηλότερου. Το αυτό ίσχυει και εις περιπτώσιν συσχυού, κρυολογήματος ή πλήξεως.

Επρόχες, λοιπόν, ένεκα του καλού, λεγομένου, καιρού, έδωκα λιγάκι νεγκλιζέ και έκάθησα εις βεράντας άνοιχτάς και την άρπαξα. Διότι εις την πτωχήν σας πόλιν και το κλίμα άπαίσιον κι' άς λένε ό,τι θέλουν. Μία κάνει ζέστη, μία κάνει ύγρασία, άκολουθως φυσά άποτόμως και ένεκα ιδρώτος, δίχως να το άντιληφθής, άρχιζεις τα «άψου-άψου» και είναι άδύνατον να ξεκολήσθ το τοιούτον άναίδες συνάχι από πάνω σου. Ποδ πάντων εις ήμέρας καλοκαιριού που άμα το άρπάξης, δυσκόλως άπαλλάσσεται.

Τέλος πάντων! Τρεις ήμέρες τώρα, τα μέγαρά μου άνηχούν από τα άριστοκρατικά παρνίσματα μου και το υπηρετικόν προσωπικόν μου (ύψηλόν και χαμηλόν), εύρίσκειται εις άμηχανίαν και πολύ σωστά. Διότι είναι άναίδεια ή μέν κυρία να ύποφέρη και να παρνίζεσαι, αυτοί δε — κοινοί ύπηρέται — να περιφέρονται άναίδεις και ύγιέστατοι σαν τα γαϊδούρια. Καλώ, παραδείγματος χάριν, τον μέγαν πρωκολάργχην και εισέρχεται μετά φόβου εις τα ιδιαιτέρα διαμερίσματά μου.

— Πώς είσαι; τον έρωτώ.

— Όχι. Πώς σάς πέρασε ή ιδέα;

— Εις πειναλέον τόπον οι πάντες πειναλέοι και δεν θα πέσουμε δας άνάσκελα από κατάπληξιν άκούοντες τίτλους καθηγητών και τα τοιαύτα. Πρέπει να γνωρίζετε, μουσιού, ότι είμαι μπουχτισμένη από καθηγητάς του έξωτερικού και όχι έγχω-

— Καλά, κυρία, μου άπαντά, — και δεν έντρέπεσαι;

— Γιατί, κυρία;

— Έρωτάς και «γιατί», άνόητε; Κοτζάμ κυρία, με τόσα μέγαρά και τόσα λεπτά, να είμαι συναχωμένη και του λόγου σου, ύπηρέτης και πειναλέος, να χαιρής άκρας υγείας, σαν μουλάρι! Άναίδεια να σου πετύχη!...

Ο καυμένος εύρίσκειται εις μεγάλας άμηχανίας και ψιθυρίζει:

— Τί να κάνω, κυρία;

— Να συναχωθής άμέσως, άναίδεστατε!

— Θα προσπαθήσω, κυρία!

Κάτι τέτοιες ιδιοτροπίες του δύσκολου χαρακτήρος μου τις έχω — είναι αλήθεια — και παρ' όλον ότι άντιλαμβάνομαι, ότι το πράγμα είναι δύσκολον, διατάσσω δλόκληρον το προσωπικόν μου (τιτλούους και μη) να συναχωθούν δια λόγους άλλης λεγύγης. Έν τέλει, όμως, άνεκάλεσα την διαταγήν, διότι άντελήφθηκα έκ των ύπερρών, ότι ό λαοιυτικός στερεότυπός εύαισθησίας και δεν παθαίνει τίποτα, ούτε εις ρεύματα, ούτε εις ύγρασίες.

Τέλος πάντων. Διατάσσω να εμφανισθή εις τα μέγαρά μου ό καλύτερος καθηγητής του Πανεπιστημίου της Ιατρικής, προς θεσπεσίαν μου και νάτος πού καταπλέει τρεχάτος, μυριζόμενος πολύ χρήμα εις δολάρια ή λίρας. Είναι ένας καλούτσικος κύ-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

της Μαντάμ Σουβού

Άριστοκρατικό συνάχι

ριος, ήλικιωμένος, με συμπαθητικούς τρόπους και εύπρεπη εμφάνισιν.

— Καθηγητής Τάδε, μου συιστάται (δνομα και μη χωριό) προς έντυπωσιασμόν μου.

Απάντησίς μου:

— Χαρά στο πράγμα!

— Απορεί και με κυττάει:

— Πώς είπατε, μαντάμ;

— Πεινάτε;

— Όχι. Πώς σάς πέρασε ή ιδέα;

— Εις πειναλέον τόπον οι πάντες πειναλέοι και δεν θα πέσουμε δας άνάσκελα από κατάπληξιν άκούοντες τίτλους καθηγητών και τα τοιαύτα. Πρέπει να γνωρίζετε, μουσιού, ότι είμαι μπουχτισμένη από καθηγητάς του έξωτερικού και όχι έγχω-

σολέα νομίσματα δεν κυκλοφορούν εις τα μέγαρά μου.

Και, λέγουσα αυτά, πιάνω μία χούφτα λίρες και λέω εις τον μέγαν σαλονάρχη:

— Σαλονάρχα, πάρε μερικές και πέταξέ τις από το παράθυρο για να κουδουνίσουν και να άκούση τον ήχο τους ό κ. καθηγητής.

Προφανώς ό καθηγητής, άνεπιστήμων, παραδόπιστος, και μόλις άκούει την χειρονομίαν, λησμονεί τας θίξεις του και άναπηδά:

— Παρτόν, μαντάμ! Δεν είναι ανάγκη να τις πετάξετε.

— Τις θέλεις, πτωχέ;

— Βεβαίως, βεβαίως!

— Έξήτασέ με, λοιπόν.

Υστερα στρέφεται προς τον μέγαν σαλονάρχη:

— Άλλέ! Άλλέ!

Και, αφού άπέρχεται ό σαλονάρχης, ό κ. καθηγητής άρχίζει την εξέτασιν και βγάζει τα άκροαστικά του μηχανήματα δια να με άκροασθή:

— Βήξτε, μαντάμ.

— Γκίχ, γκίχ.

— Δυνατώτερα, παρακαλώ

— Γκίχ, γκίχ.

— Άκόμη δυνατώτερα, παρακαλώ.

Με πιάνουν τότε τα άριστοκρατικά μπουρίνια μου:

— Και τί ένόμισες, άνόητε; Ότι έχεις κανέναν χαμάλη μπροστά σου για να βήξη και να τρανιάξη ό τόπος; Έτσι βήχει

μία κυρία της άριστοκρατίας. Γκίχ, γκίχ.

— Με συγχωρείτε, δεν τό ήξερα.

— Ξεράδια σου!

— Είστε πολύ νευρική, κυρία!

— Έχω λεπτά και όσα νεύρα θέλω!

Λογαριασμό θα σου δώσω;

Ο καυμένος ό άνθρωπος ιδρώνει και τέλος, ύστερα από την εξέτασιν, καταλήγει:

— Έχετε ένα άπλο συνάχι.

— Μεραί και το γνωρίζω. Θεράπευσέ το, γρηγόρα!

— Μα το συνάχι δεν θεραπεύεται εύκολα, μαντάμ.

Όποτε με πιάνουν τα πολύ μεγάλα μπουρίνια μου:

— Άναιδέστατε! Πεινάτε! Άγράφματε! Άστοιχείωτε! Λέγεσαι και έπιστήμων και δεν μπορείς να θεραπείσης ούτε ένα συνάχι, έ; Άλλέ! Άλλέ! Καρπαζάρχα! Πετάξέ τον έξω, τον τσαρλατάνο!

Και έκδικεται κακήν κακάς, με τις λίρες πεταμένες στο κεφάλι του και να τις μαζεύη κατερχόμενος τις σκάλες!

Άστειός που είναι ό κοσμάκης!... ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Στιγμής

Στο τραμ. Ο έλεγκτής λείει σ' ένα επιβάτη.

— Τό εισιτήριό σας, κύριε, είναι παλιό. Δεν ίσχυει.

— Τί λέτε, καλέ;... Έγώ ταξιδεύω ένα δώδεκρο μήνα μ' αυτό το εισιτήριο, και τώρα βρεθήκατε σεις να μου πείτε πως δεν ίσχυει!...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ράπτης

Έκ των καυσώνων των πολλών ιδρωκοπών προσφάτως κι' επιθυμών μετά Διδών να δρώω κατά κράτος ηγέροην εκ της κλίνης μου με έξαψιν τοιαύτην και το κοστούριον βαλόν όπερ χρωστά εις ράπτην μετέβην μετά σκέψης τα μάλα παμπονήρου εις την άμυώδη την άκτην εκείθεν του θαλάσρου. Κι' εις περιβάλλον εύρεθείς, ώ παίδες, όνειρώδες το μπανιερών εφόρεσον το σφόδρα σκανδαλώδες κι' έρρίφθην εις την θαλάτταν έν μέσω των κυμάτων ο στόχος ούν γενόμενος περιπαθών βλεμμάτων. Κι' ένώ εκείσε έμενον με πόζαν άρκετην τον ράπτην μου άντικρύσον, ώ Ζευ, εις την άκτην ός τό έμόν κοστούριον κρατών ό ντερμπενδέρης ανέκραξεν: «Τό παίρνω ρέ, τα όβολα να φέρης!» Κι' άπηλθεν επωχούμενος ένώ έγώ ηυδάνισον κι' ένώ αί Μις αί γυρθεν άγρίως έκαχάνισον.

— Καί τώρα τί γινόμεθα; ηρώτησον ό (τάλας) ματαίως ούν την σκέψιν μου, έν του.

και δυσχερέας — φευ! — ίδών προς (ένδυσιν μεγάλας) κομβι- (ναιζών).

Κομβιναιζών εφόρεσον έλλειψει ένδυ- (μάτων) κι' ώ τύχη άπροσδόκτος, ώ θαύμα των (θαυμάτων)

τά πληθην μ' άπεθαύμασον και με κρου- (γας πολλάς)

έν τάχει μ' άνεκήρυξαν — ώ δια! — (...Στάρ Έλλάς!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

«Η Φωτεινή ντράπηκε για τη φάρσα, που είχαν σκαρώσει του Χρήστου και αποφάσισε να του ζητήσει συγγνώμην. Μα όταν παρουσιάστηκε την άλλη ημέρα μπροστά του, του μίλησε τόσο κακιά. Εκείνος, ωστόσο, όταν η Φωτεινή έκλεισε ένα κουμμάτι μεταξωτό για να το κάνει εσάρπα, πήρε το ύφανμα αυτό και την άλλη ημέρα της έκανε ένα απροσδόκητο δώρο: μια πράσινη εσάρπα! Την επομένη η Φωτεινή είχε νυχτερί κι' ο Χρήστος τη φώναξε να του κρατήσει συντροφιά, γιατί κι' αυτός είχε δουλειά. Εκείνη τότε ζήτησε να μάθει κάτι για τη ζωή του κι' ο Χρήστος της έδειξε μια φωτογραφία του όταν ήταν αεροπόρος, στον πόλεμο του σαραντά. Μα όταν μπήκαν οι Γερμανοί, τραυματίστηκε και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Ένοιωσε ένα σουβλερό πόνο».

— Τί θα γίνω με το πόδι μου; Μήπως θ' αναγκασθώ να μου το κόψετε;

— Οί αδελφές δεν απαντούν. Μούλεγαν μονάχα σιγά-σιγά:

— «Ε, δεν έχει τίποτα το πόδι σου. Ήσυχασε...»

Μετά λίγες μέρες, κατάλαβα πως δεν είχα πόδι. Μου το είχαν κόψει την ίδια κιόλας στιγμή, έπειδή είχε γίνει θρυσάλα.

Σταμάτησε, το στήθος του ανεβοκατέβαινε λαχανιασμένο.

— Φωτεινούλα, συνέχισε σε λίγο, ίσως να μη μπορείς να καταλάβεις τί σημαίνει αυτό για μένα. Να λάβεις υπ' όψιν σου, ότι ήμουν πάντα πρώτος στα αθλήματα. Πρωταθλητής στο σχολείο μου, πρωταθλητής στο στρατό. Και είχα στηρίξει όλα μου τα όνειρα στην αεροπορία. Ήμουν είκοσιενός ετών και δεν είχα αγαπήσει καμιά κοπέλλα. Η μόνη μου αγάπη ήταν η κίνηση και τα φτερά. Δεν θέλω να σου παραστήσω τον άγιο. Είχα μερικές δαίμονες περιπέτειες με διάφορα κορίτσια-πουλά. Δεν μπορώ να σου πω, ότι δεν μ' άρεσε η όμορφη. Αλλά τη μεγάλη μου αγάπη τη φυλάγα για την αεροπορία...

«Ένοιωσα κατόπιν τόσο απελπισία, που σκέφτηκα σοβαρά πως η ζωή μου δεν άξιζε πια! Το μόνο που με συγκράτησε, ήταν η σκέψη των γονιών μου. Ερχόνταν κι' οι δύο τους πρωί-βράδυ, κάθε μέρα. Ο πατέρας μου ήταν άμυλητος, απελτισμένος».

«Η μαννούλα μου προσπαθούσε να μου λέν άστεια, γελοious κιόλας. Κι' όταν τα μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα και δεν μπορούσε να τα κρύψει, έδιναν από το δωμάτιο. Για χατήρι τους πήρα την απόφαση να ζήσω».

«Η μάννα μου μούδειξε το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσω».

— Να θυμηθείς το άλλο σου ταλέντο, τη ζωγραφική... μου είπε.

«Αρχισα σιγά-σιγά να πλάθω όνειρα. Αν γινόμουν μεγάλος ζωγράφος, θα μπορούσα να πετώ με τα φτερά της φαντασίας μου. Η μοίρα όμως ήθελε να με χτυπήσει κι' άλλο. Όσο βρισκόμουν ακόμα στο νοσοκομείο, πέθανε ο πατέρας μου. Δυστύχημα, ηλεκτροπληξία, εκεί που έκανε κάποια εργασία».

«Γύρισα σακάτης στο έρημο σπίτι. Η μητέρα μου αγωνιζόταν να κρατήσει κάποιο χαμόγελο για μένα. Δεν τα κατάφερε. Αρχισε η πείνα, η δυστυχία. Εγώ, σαν άνθρωπος, έπαιρνα κάτι. Δεν μ' άφτανε. Έπρεπε να εργαστώ. Τί δουλειά να κάνω; Δεν μπορούσα να βρω τίποτα. Η μαννούλα μου έλυσε. Πώς χάθηκε κι' αυτή μέσα σε έξη μήνες, δεν μπορώ να καταλάβω; Χαμογελούσε ως την τελευταία της στιγμή και μούδινε θάρρος. Ένα πρωί ξύπνησα και την ήβρα πεθαμένη στο κρεβάτι της».

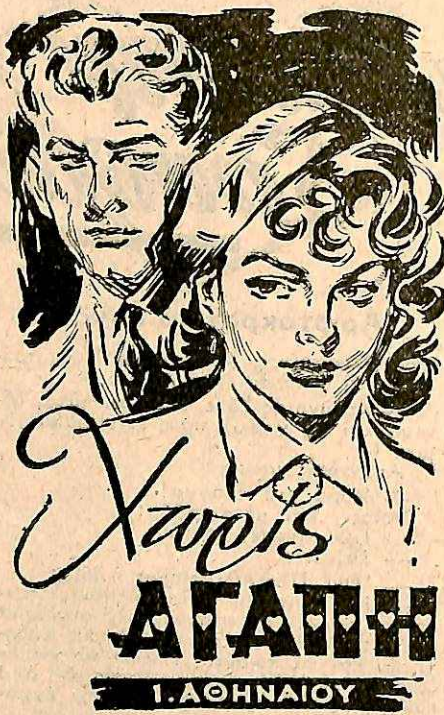
«Τότε πέθαινε πολύς κόσμος. Ποιάς λογάριζε μια ζωή;...»

Σταμάτησε. Τα μάτια του ήταν πλημμυρισμένα από δάκρυα και πάλεψε κάμποση ώρα για να τα συγκρατήσει. Η Φωτεινή έκλαιγε.

— Πάλι σκέφτηκε το θάνατο, συνέχισε ο Χρήστος. Ντράπηκα όμως για τον εαυτό μου. Θά ήταν μια προσδοκία στη μαννούλα μου. Γιατί, όσο ζούσε αυτή, με έζωρ-κίζε ναχω θάρρος και να παλέω με το μέτωπο ψηλά ενάντια στη μοίρα».

Σχεδιαστής

«Πούλησα σιγά-σιγά όλο το νοικοκυριό

μου για να ζήσω. Πολλά πράγματα τα χάριζα κιόλας. Τί να τόκανα το σπίτι, έτσι έρημος στον κόσμο;

«Τέλος, με τη βοήθεια του Θεού, πέρασα τα πολύ δύσκολα χρόνια. Στο μεταξύ, μελετούσα μόνος μου κάποια τέχνη που τη θεωρούσα περιφρονημένη ως τότε. Σχεδιάζα. Όλη την ημέρα, σκυμμένος με μολύβι και χαρτί, έκανα διάφορα σχέδια για φορέματα, για κεντήματα. Ήταν ίσως ένα καινούργιο ταλέντο. Όταν ορθοποδήσαμε κάπως κι' άρχισαν οι δουλειές, φρόντισα να βρω κάποια θέσι, κάτι μόνιμο. Ήταν η ευχή της μαννούλας μου ίσως. Ηύρα αυτό εδώ το εργαστήριο, της 'Αντιγόνης Βάρκα. Είχε σταματήσει η δουλειά της με τη δυστυχία. Τότε ακριβώς το άνοιξε κι' αυτή δειλά-δειλά πάλι. Με δέχθηκε με επιφύλαξη στην αρχή. Σε λίγον καιρό, ήταν ένθουσιασμένη μαζί μου. Έτσι ρίχωσα από τότε εδώ. Τώρα μ' έχει σαν δικό της άνθρωπο. Βλέπεις, εγώ μένω φυλάκας στο μαγαζί, εγώ κανονίζω πολλές δουλειές!

— Έσύ βοηθείς τις τιμωρημένες εργά-

— Ναι, Χρήστο. Θά στα πω, λοιπόν, όλα, όλα».

Με μια ξαφνική συγκινημένη διάθεση, άρχισε τη ζωή της από την αρχή. Τα δυστυχισμένα χρόνια της στο βρεφοκομείο, τα πιο δυστυχισμένα ακόμα χρόνια στο σπίτι των Βένεγα. Έπειτα τις ταλαιπωρίες της, τη φυλακή, και όλα της τα λάθη. Με μάλιστα μεγάλα από τον τρόπο, του έπρεπε για τον τραυματισμό του Ρίκου».

— Φοβάμαι ακόμη πολύ γι' αυτό το ζήτημα... ψιθύρισε. Λες καμιά μέρα να με τσακώσουν;

— Όχι, αποκρίθηκε σοβαρά ο Χρήστος. Έχουν κάθε λόγο ν' αποσιωπήσουν το πράγμα αυτό».

— Μα, αν πεθάνω ο νέος;

— Δεν θά πεθάνω, αφού δεν πέθανε την ίδια στιγμή. Μη ζής μ' αυτό τον εφιάλητη. Κι' έπειτα, κι' αν ακόμα φανταστούμε πως σε κυνηγάνε, δεν θά είσαι μόνι, Φωτεινούλα. Μπορώ κι' εγώ να σε βοηθήσω».

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

— Όχι. Κανένας δεν πρέπει να μπλέξει μ' αυτή την υπόθεση».

— Άδικα τρέμεις. Η υπόθεσι αυτή τελειωσε, Φωτεινούλα. Ένα πράγμα δεν έχεις καταλάβει. Πώς, αν θέλεις, αν είσαι έξυπνη και φρόνιμη, για σένα είναι τώρα η αρχή μιας καινούργιας ζωής».

Ήταν μια γλώσσα έντελώς ασυνήθιστη γι' αυτήν. Συμβουλές χωρίς σχολαστικότητα, χωρίς αυστηρότητα. Συμβουλές αδελφικές, στοργικές...
— Ναι, θ' άρχισω μια καινούργια ζωή, είπε με συγκίνηση. Το ξέρω πως αρχίζω τώρα μια καινούργια ζωή».

— Πού μπορεί να γίνω πολύ ευτυχισμένη. Να μαζέψω λίγα παραδάκια, να φτιάξω κανένα ρούχο. Να αίσθάνεσαι κι' έσύ πως δεν μειονεκτείς από τ' άλλα τα κορίτσια».

— Δεν πιστεύω να με διώξη η κυρία 'Αντιγόνη;

— Να σε διώξη; Τώρα αυτές τις ημέρες θά σε κάνω μόνιμη. Δεν έχει καμιά διάθεση να σε διώξη. Πρόσεχε όμως μονάχα, σε προειδοποιώ. Μη της κάνεις καμιά ζημιά. Γίνεται θηρίο με τις ζημιές».

— Δεν θά κάνω ζημιά... Θά προσπαθώ ίσα-ίσα να είμαι πρότυπο».

Της χαμογέλασε. Ένα πλατύ, αγαθό χαμόγελο που της ζέστανε την καρδιά».

— Και κάτι άλλο ακόμα, Φωτεινούλα. Να με θεωρήs σαν αδελφό σου. Αν έχης μια στενοχώρια, να μου τη λές».

Τούδωσε αδρόμματα το χέρι».

— Ναι, Χρήστο. Σ' εύχαριστώ για τη φιλία που μου προσφέρεις. Είναι πολύτιμη για μένα».

— Όπως είναι για μένα κι' η δική σου η φιλία, Φωτεινούλα, της είπε ψιθυριστά».

— Έπειτα, σαν ναθελε να διώξη τη συγκίνησι που έφτανε ανάμεσά τους, φώναξε: «Ετοιμο αυτό! Για να ίδούμε, τί έχουμε ακόμα!...»

— Έξακολούθησαν σιωπηλοί τη δουλειά. Κι' αντί σε τρείς ώρες, όλα ήταν έτοιμα πριν περάσουν οι δυο ώρες».

— Τώρα, να πηγαίνεις! της είπε χαρούμενος. Και αύριο, πρόσεχε, να είσαι σβέλτα και δροσερή. Η κυρία 'Αντιγόνη θέλει δουλειά και χαρά. Είναι πολύ παράξενος τύπος...»

Συγύρισε τα πράγματα και τον αποχαιρέτησε. Έπειτα, με την καρδιά ζεστή, με κάποιο άοριστο συναίσθημα ευτυχίας, βρέθηκε στο δρόμο».

— Όταν μπήκε στο σπίτι, σιγοτραγουδούσε. Η Λίτσα είχε πλαγιάσει».

— Ήρθε κιόλας; έκανε παρανεμένη. Τα τελειώσες; Πώς τα κατάφερες;

— Της έπρεπε την αλήθεια η κοπέλλα. Τί λές!... φώναξε αυτή σκασμένη στα γέλια. Λοιπόν, ο Χρήστος σε νοστιμεύεται, Φωτεινή. Είναι ένα κορόιδο... Ένα κορόιδο από τα σπάνια! Αν είσαι έξυπνη, μπορείς να τον τραβάς από τη μύτη. Και δεν θά τόχης χαμένο».

— Η Φωτεινή κατουρούσε».

— Τί βέλεις να πής;

— Έλα, κουτή, δεν καταλαβαίνεις; Δεν καταλαβαίνω τί ακριβώς βέλεις να πής».

— Δεν χρειάζεται φιλοσοφία. Ο Χρήστος ρίχνει τα δίκτυα του δεξιά κι' αριστερά, με την έλπίδα πως κάποιο ψάρι θά τσιμπήσει. Κάνε, λοιπόν, ότι τσιμπάς εσύ. Ξέρεις τί θελες θάχης;

— Τί θελες;

— Νά, πρώτα-πρώτα, ήθικη προστασία. Γιατί η 'Αντιγόνη τον έκτιμα πολύ και δεν του χαλάει συνήθως το χατήρι. Έπειτα, και δάρα. Είναι πολύ κουβαρντάς».

— Είναι φρικτό αυτό που λές, Λίτσα, είπε με περιφρόνησι η κοπέλλα».

— Μπιά! έκανε η άλλη πειραγμένη. Νάτα μας... Ώστε τα παίρνεις σοβαρά τα πράγματα;...

— Δεν παίρνω σοβαρά τα πράγματα. Παίρνω το Χρήστο στα σοβαρά... αποκρίθηκε η Φωτεινή».

— Έξακολούθησαν σιωπηλοί τη δουλειά. Κι' αντί σε τρείς ώρες, όλα ήταν έτοιμα πριν περάσουν οι δυο ώρες».

— Τώρα, να πηγαίνεις! της είπε χαρούμενος. Και αύριο, πρόσεχε, να είσαι σβέλτα και δροσερή. Η κυρία 'Αντιγόνη θέλει δουλειά και χαρά. Είναι πολύ παράξενος τύπος...»

Συγύρισε τα πράγματα και τον αποχαιρέτησε. Έπειτα, με την καρδιά ζεστή, με κάποιο άοριστο συναίσθημα ευτυχίας, βρέθηκε στο δρόμο».

— Όταν μπήκε στο σπίτι, σιγοτραγουδούσε. Η Λίτσα είχε πλαγιάσει».

— Ήρθε κιόλας; έκανε παρανεμένη. Τα τελειώσες; Πώς τα κατάφερες;

— Της έπρεπε την αλήθεια η κοπέλλα. Τί λές!... φώναξε αυτή σκασμένη στα γέλια. Λοιπόν, ο Χρήστος σε νοστιμεύεται, Φωτεινή. Είναι ένα κορόιδο... Ένα κορόιδο από τα σπάνια! Αν είσαι έξυπνη, μπορείς να τον τραβάς από τη μύτη. Και δεν θά τόχης χαμένο».

— Η Φωτεινή κατουρούσε».

— Τί βέλεις να πής;

— Έλα, κουτή, δεν καταλαβαίνεις; Δεν καταλαβαίνω τί ακριβώς βέλεις να πής».

— Δεν χρειάζεται φιλοσοφία. Ο Χρήστος ρίχνει τα δίκτυα του δεξιά κι' αριστερά, με την έλπίδα πως κάποιο ψάρι θά τσιμπήσει. Κάνε, λοιπόν, ότι τσιμπάς εσύ. Ξέρεις τί θελες θάχης;

— Τί θελες;

— Νά, πρώτα-πρώτα, ήθικη προστασία. Γιατί η 'Αντιγόνη τον έκτιμα πολύ και δεν του χαλάει συνήθως το χατήρι. Έπειτα, και δάρα. Είναι πολύ κουβαρντάς».

— Είναι φρικτό αυτό που λές, Λίτσα, είπε με περιφρόνησι η κοπέλλα».

— Μπιά! έκανε η άλλη πειραγμένη. Νάτα μας... Ώστε τα παίρνεις σοβαρά τα πράγματα;...

— Δεν παίρνω σοβαρά τα πράγματα. Παίρνω το Χρήστο στα σοβαρά... αποκρίθηκε η Φωτεινή».

Μία ανάποδη μέρα

Κάμποσες ημέρες, η Φωτεινή έπεσε τόσο με τα μούτρα στη δουλειά, που η 'Αντιγόνη έμεινε με ανοιχτό το στόμα».

— Έ, βλέπω, ότι το νυχτερί σε ώφελησε! της είπε μια μέρα, με το ξεγνοιαστο ύφος της, μισοαυστηρό, μισοασετικό».

Δεν αποκρίθηκε η Φωτεινή. Ήξερε όμως, ότι το νυχτερί δεν την είχε ωφελήσει όπως το έννοουσε η 'Αντιγόνη».

— Έκείνο το πρωί ήταν εξαιρετικά στίς καλές της η μοδίστρα».

— Λοιπόν! φώναξε. Πόσες έχουμε σήμερα; Αισιοειξη 'Ιουνίου; Από την πρώτη 'Ιουλίου γίνεσαι μόνιμη, Φωτεινή. Πιστεύω να είσαι ευχαριστημένη».

— Εύχαριστώ πάρα πολύ, είπε η κοπέλλα και τα μάγουλά της κοκκίνισαν από τη χαρά».

Οι άλλες φώναζαν ένθουσιασμένες: — Δίκαια, κυρία 'Αντιγόνη. Η Φωτεινή τό αξίζει».

Τώρα τελευταία, την αγαπούσαν πιο πολύ όλες. Δεν καταλάβαινε πώς το δικό της υφος τις είχε τραβήξει. Νόμιζε πως κάποιος καλός άνεμος φυσούσε τώρα άπάνω στη ζωή της και τα όμορφαίνε όλα».

Είχαν πολλή δουλειά εκείνη την ημέρα. Πολλές κυρίες ήθελαν να φύγουν για την έ-ερχη και βιάζονταν να παραλάβουν τα φορέματά τους. Όλες οι εργάτριες έκαναν νυχτερί κι' έπαιρναν υπερωρίες».

— Ως το μεσημέρι πήγε καλά η δουλειά. Μετά το φαγητό έκανε υπερβολική ζέση κι' άρχισε η ατμόσφαιρα να φορτώνεται με κάποια νευρικήτητα».

Μια νεαρή εργάτρια έκανε ένα λάθος. Χρειάστηκε εύλωμα. Χασμέρι τουλάχιστον Χρήστος άφες. Αυτό το λάθος άλλαξε τη διάθεση της 'Αντιγόνης. Πήρε το αυστηρό της ύφος και ξεφώνισε:

— Σταματήστε τις κουβέντες και τα τραγούδια. Δεν σας έφερα εδώ για να διασκεδάσετε. Θέλω δουλειά. Καμιά σας δεν σκεδάτε. Θέλω δουλειά άπόψε, έπειδή καμιά θά πάρη υπερωρία άπόψε, έπειδή καμιά δέ δουλεύει με την καρδιά της».

Οι κοπέλλες δέ μίλησαν. Ήξεραν πως τό καλύτερο ήταν να σωπάσουν. Μόνη της

ή 'Αντιγόνη συνήθως ξανάβρισκε την καλή της διάθεση».

Εκείνη την ημέρα όμως ήταν τυχερό τα πράγματα να χειροτερέψουν. Ήρθε κάποια πελάτισσα να παραλάβη ένα καλοκαιρινό ταγεράκι. Ήταν ένα θαυμάσιο φόρεμα, από κατάλευκο μεταξωτό. Μόλις το φόρεσε η πελάτισσα, άρχισε τη γκρίνια:

— Δεν μ' άρσσει... — Γιατί; άπόρησε η 'Αντιγόνη, κατάπληκτη. Σας πιάει θαυμάσια».

— Χάλια!... Δεν έχει εφαρμογή!... Κυττάχτε έλώ. Κι' εδώ!... — Άρχισε να δείχνει φανταστικά έλαττώματα».

— Έδώ τραβάει, εκεί σακκουλιάζει. Αίσχος, δεν μπορώ να το παραλάβω έτσι. Πρέπει να μου το διορθώσετε και γρήγορα. Αύριο φεύγω για ταξίδι».

— Η κυρία αυτή έτυχε να εινε μια από τις καλύτερες πελάτισσες. Κάθε σαιζόν άφινε του κόσμου τα χρήματα στο εργοστάσιο. Γι' αυτό η 'Αντιγόνη δάγκωσε τα χείλη της κι' ενώ μέσα της έβραζε ο θυμός, αποκρίθηκε:

— Πολύ καλά! Θά γίνουν όλα όπως τά θέλετε!... — Και θά περάσω αύριο στίς δέκα να το πάρω».

— Έν τάξει!... Μόλις έφυγε η πελάτισσα, η 'Αντιγόνη ξέσπασε:

— Ζώο!... Στρίγγλα!... Έχεις ξαναβη στα μάτια σου τέτοιο ταγέρ;... Έτσι μούρχεται να τό κάνω κομμάτια».

Τα κορίτσια σκυμμένα στη δουλειά τους δεν μίλούσαν».

— Αφού ξεθύμανε η 'Αντιγόνη, φώναξε τη Φωτεινή:

— Έλα δώ, Φωτεινή. Έσύ είσαι γρήγορη στα ξηλώματα. Να ξηλώσης αυτές εδώ τις ραφές. Προσεκτικά, έ; Να μη τό λερώσης, να μη τό τσαλακώσης για να μην έχουμε φασορία μετά. Γρήγορα, όσο μπορείς».

Η Φωτεινή ζεσταίνονταν κι' ήταν κουρασμένη. Είχε κιόλας πολλή δουλειά να κάνει, κι' αυτή η παραπανιστή δουλειά ήταν πιο κουραστική από τις άλλες».

Δεν ήταν εύκολο το ξηλωμα. Κάτι μικρές πιετούλες γαζωμένες ψιλά. Χρειάζονταν προσοχή και επιτηδειότητα».

Πώς έγινε; Κάποιος μαθηθής θεός έκανε τό χέρι της να λαθεύει».

Σε μία στιγμή, τό ψαλίδι της ξέφυγε. Και πριν προφθάσν να τό συγκρατήσει, τό κακό είχε γίνει, άπίθανα φοβερό!

— Ένα σχίσμο! Άπάνω στο στήθος, στο χειρότερο μέρος. Ένα πράγμα ανεπανόρθωτο. Έπρεπε να γίνη όλη η ζακέττα από την αρχή, για να σκεπαστή και αν σκεπάζονταν, η ζημιά».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τί πάθατε, κυρία 'Αντιγόνη; Τί έχετε;

— Πνιγμένη σαν ρόγχος, άκούστηκε η φωνή της:

— Δυστυχία μου! Χάθηκα! Με σκότωσες... Με σκότωσε αυτό τό κορίτσι!

— Όλες αμαρτήθηκαν γύρω. Είδαν τη ζημιά και πάγωσαν».

— Να βάλουμε μια τσέπη σ' εκείνο τό μέρος; ψιθύρισε κάποια».

— Ήταν τό λάδι στή φωτιά. Σαν άνεμο-στρόβιλος ξέσπασε ο θυμός της μοδίστρας».

Τό χέρι της έπεσε σκληρό, βαρύ, άπαι-νωτά στα μάγουλα της Φωτεινής που στεκόταν σαν άγαλμα. Οι φωνές της μπορούσαν ν' αναστατώσουν δέκα γειτονιές».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελπισία της άρχισε τά κλάματα».

— Τέρας! Άνικανο πλάσμα!... Χαμένη!... Τώρα; Ποιάς θά σώσω; Ποιάς θά με αποζημιώση για τό ρεζίλι; Τί θά γίνω; Τί θά γίνω;... — Από τό θυμό κι' από την άπελ

— Η Λίτσα σκούνησε τη Φωτεινή.
— Πές της να το πληρώσει.
— Μηχανικά, ψιθύρισε η κοπέλλα:
— Είμαι πρόθυμη να το πληρώσω...
— Με τί λεφτά; ξεφώνισε η Αντιγόνη.
Πρέπει ν' αγοράστ' όλο το ρούχο. Τρεις
μήνες πρέπει να δουλεύεις τζάμπα για να
το πληρώσεις. Και πάλι το ρεζίλι για
μένα μένει.

— Άς μου το κρατήσετε από το μι-
σθό μου! ψιθύρισε τρέμοντας η Φωτεινή.
— Μονάχα όμως που τόλγε. Ήνοιθε τα
πόδια της να παραλύουν.

— Δεν σε θέλω! Ούτε να σε δω! ξε-
φώνισε η Αντιγόνη. Να φύγεις αυτή τη στι-
γή. Να μου πληρώσεις το ρούχο και να
φύγεις. Κι' έλεγα να σε κάνω και μόνιμη!
Καμμία δεν τολμούσε να ύψωση τη φω-
νή, να παρακαλέσει.

— Η Φωτεινή ένωσε τα χέρια της:
— Μη με δώχνετε! είπε. Να πληρώσω,
ναί. Άλλά να μη με δώχνετε...

— Όχι, θα σε κρατήσω! ούρλιαξε η
μοδίστρα. Πώς θα το πληρώσεις;... Όχι,
συμφόρα μου. Οχτώ ή ώρα! Χάθηκα! Χά-
θηκα!... Τέτοιο ρεζίλι δεν τόπαθα ποτέ
μου.

Φυσικά, δεν ήταν ή πρώτη φορά που γι-
νόταν ζημιά στο ατέλιό της. Κάθε φορά,
όμως, η Αντιγόνη ένοιωθε πως γινόταν το
τέλος του κόσμου. Τίποτε δεν μπορούσε να
συγκρατήσει την απελπισία της και το θυ-
μό της.

Στέκονταν έτσι τρομοκρατημένες όλες
γύρω της κι' αυτή κόντευε να λιποθυμήσει
από την ταραχή της, όταν άκουσαν στη
γκάλα το μπαστούνι του Χρήστου.

«Έγώ πληρώνω!»

— Τί πάθατε; Τί τρέχει;... ρώτησε ο
νέος.

Ψιθυριστά του τα εξήγησαν όλα. Αυτός
κτύπησε τη Φωτεινή, που στεκόταν χλωμή
σάν πεθαμένη. Κτύπησε και την Αντιγόνη
που είχε μελανιάσει από το κακό της. Κτύ-
πησε και το ρούχο.

— Διορθώνεται περίφημα μ' ένα κέντη-
μα, είπε. Κυρία Αντιγόνη, θα σας κάνω
έγω ένα σχέδιο, που θα το δείξη πιο ώ-
ραίο το ταγιέρ.

— Η Αντιγόνη ξέσπασε:

— Σώπα τώρα κι' εσύ, Χρήστο! Ξέρεις
πολύ καλά, ότι δεν βάζω κεντήματα, αν δεν
τά συμφωνήσω. Είναι για πέταμα όλο το
ρούχο. Πάει, χάθηκα... Χάθηκα!...

Τα μάτια του νέου σπίθισαν με κάποιο
θυμό:

— Δεν είναι για πέταμα ένα ρούχο,
είπε, επειδή έπαθε μια μικρή ζημιά. Όλα

διορθώνονται, όταν υπάρχει καλή θέληση
και καλωσύνη.

— Είσαι τρελλός! ξεφώνισε η Αντι-
γόνη, κόκκινη σάν άστακός. Είσαι πρα-
γματικά για τα σίδερα. Τι ανάγκη μάς έχει
η πελάτισσα να δείξη καλή θέληση και κα-
λωσύνη; Σάμπως της έκανα έκπτωσης εγώ;
Δυσ λήριτες συμφωνήσα το ταγιέρ. Βλέ-
πεις, δεν είναι λίγα τα λεφτά... Χρυσάφι
θα μου δώση γι' αυτό το ταγιέρ και θα
της το παραδώσω μαγαλωμένο!

— Ούτε θα το πάρη είδησι!

— Να τη γελάσω δηλαδή; ξεφώνισε η
μοδίστρα. Να φανώ εγώ άσυνειδήτη, άτι-
μη, επειδή τρελλάθηκε ένα παληκορόιτο
και μουκανε ζημιά; Όχι... Όχι... Θα
το πετάξω... Νά, πάρε το εσύ, αγόρασέ
το, αφού κανείς το γενναϊόδαρο με ξένα
λεφτά! Και πληρώσε μου το όλόκληρο!
Μαζί και τις δυο λίρες τα φτιαστικά του.

— Τα μάτια του Χρήστου σπηλώθηκαν ή-
ρεμα στην Αντιγόνη. Κι' ενώ όλες κρατού-
σαν την αναπνοή τους, η φωνή του άκού-
στηκε σταθερή:

— Συμφωνώ, κυρία Αντιγόνη. Το αγο-
ράζω εγώ. Πέστε μου πόσο ακριβώς κο-
στίζει. Όσο για τα φτιαστικά του, ίσως
να θελήσετε να μου κάνετε μία έκπτωση
έμένα.

— Η Αντιγόνη τον κύτταξε σάν άπολιθω-
μένη.

— Είσαι αλήθεια τρελλός!... ψιθύ-
ρισε.

Γέλασε αυτός καλόκαρδα.
— Όπως πάντα, κυρία Αντιγόνη. Ό
καλός φαίνεται πάντα τρελλός. Δεν έχει ση-
μασία. Πάντως, φαντάζομαι, ότι η λύσι
αυτή θα σας ικανοποιή. Άλλο τίποτα δεν
μπορεί να γίνη. Θα πητέ στην πελάτισσα,
ότι θάχη το φόρεμά της μετά δυο ημέρες.
Αύριο το πρωί θα πάμε να της αγοράσουμε
απαράλλαχτο ύφασμα. Και μάλιστα, αν
θέλετε να της κάνετε καλή εντύπωση, μη
της αναφέρετε, ότι έγινε λάθος. Να της
πητέ ότι, αφού δεν την ευχαρίστησε η έ-
φαρμογή, ήταν δύσκολο να της το διορθώ-
σετε, κι' έτσι προτιμήσατε να το κάνετε
καινούριο...!

Τα λόγια του σάν ν' άρεσαν στη μοδι-
στρα. Το πρόσωπό της αϊθρίασε λιγάκι.

— Ναί... Άλλά φεύγει μεθαύριο τα-
ξίδι, πάει έξω...

— Ε, να της το στείλουμε. Να σας πη
πού, θέλει να το στείλουμε.

— Πάντως, η Φωτεινή θα φύγη από δω!
φώναξε με βαφνικό ξέσπασμα θυμού η Αν-
τιγόνη πάλι.

— Ο Χρήστος στάθηκε μπροστά της με
φρύδια σουφρωμένα.

— Όχι, κυρία Αντιγόνη! Δεν θα φύγη

η Φωτεινή. Έπειδή ακριβώς θα πληρώσω
εγώ, για να μη φύγη...

— Και να μου κάνη αύριο χειρότερη
ζημιά;

— Αυτά δεν γίνονται κάθε μέρα. Μιά
φορά σφάλει ο άνθρωπος. Και το σφάλμα
του γίνεται μάθημα για όλη του τη ζωή!...

— Και θέλεις εσύ να πληρώσης το σφάλ-
μα μιάς ξεμυαλισμένης;... Και θέλεις εγώ
να το δεχθώ; Πρέπει να είμαι τρελλή και
κακιά.

— Ούτε τρελλή, ούτε κακιά, είπε ο νέος.
πολύ ήρεμα. Και θα σας εξηγήσω γιατί το
κάνω. Η Φωτεινή είναι ένα κορίτσι πολύ
πονεμένο, που δεν γνώρισε ούτε μνηϊκή
στοργή, ούτε αγάπη σ' όλη της τη ζωή.
Αν τη δώσετε τώρα για το λάθος της, θα
φύγη με την πίκρα στην καρδιά της. Κι'
αυτή η πίκρα, μέρα με την ημέρα, θα γίνη
φαρμάκι, και κακία.

— Και τί με νοιάζει έμένα; φώναξε η
μοδίστρα.

— Πρέπει όμως να σας νοιάζη. Πρώτα-
πρώτα επειδή είσατε άνθρωπος κι' έσείς
και πρέπει να πονάτε για τον πόνο του
άλλου ανθρώπου.

— Έροκήρυκα! φώναξε η Αντιγόνη με
απελπισία.

— Ίσως. Κι' έπειτα, κι' από συμφέρον.
Έπειδή, αν υπάρχουν στην κοινωνία κο-
πέλλες πικραμένες και εξαγριωμένες σάν
τη Φωτεινή, όλοι κινδυνεύουμε να υποφέ-
ρουμε...!

— Χρήστο! φώναξε η Αντιγόνη. Νομί-
ζεις πως θα σ' άφισα με κήνη αυτή την
τρελλα; Δεν το δέχομαι. Η Φωτεινή θα
φύγη.

— Τότε θα φύγω κι' εγώ! είπε ο νέος.

Τα λόγια του αντίηχσαν παράξενα μέσα
στη γενική σιωπή. Πολλά ζευγάρια κορι-
τσίστικα μάτια σπηλώθηκαν άπάνω του εκ-
πληκτα. Της Φωτεινής τα μάτια έγιναν με-
γάλα, μεγάλα... Τα χείλη της τρεμούλια-
σαν. Κι' άξασαν, η φωνή της άκούστηκε
άγρια:

— Συζητάτε για μένα, χωρίς να με ρω-
τήσετε. Λοιπόν, δεν δέχομαι να με βοηθήτη
κανείς. Θα φύγω αυτή τη στιγμή. Κι' αν
με αξιώση ο Θεός ποτέ να κερδίσω λεφτά,
θα πληρώσω και το φουστάνι, μαζί με τ'
άλλα χρέη μου. Δεν θέλω υποχρέωση από
κανένα, από κανένα!...

Λυγμοί την ανάταραξαν. Έγειρε το κε-
φάλι της στα χέρια της και κάμψετο ώρα
δεν άκούστηκε τίποτ' άλλο στο δωμάτιο,
έκτος από το θρήνο του κοριτσιού.

Στο μεταξύ, ο Χρήστος έβγαλε ήρεμα
το πορτοφόλι του.

— Κυρία Αντιγόνη, είπε. Όρίστε. Τό-
σο κάνει ο πήχυς, το έρω καλά. Έξη πη-
χές, τόσο. Και δυο λίρες τα ραφτικά. Δεν
θέλω ούτε την έκπτωση... Όρίστε. Είναι
όλα πληρωμένα. Το φόρεμα είναι δικό μου.
Αύριο το πρωί στείλτε ν' αγοράσετε το
ύφασμα. Κι' έτσι ούτε γάτα, ούτε ζημιά...

Η Αντιγόνη τα είχε τώρα χαμένα. Έ-
βλεπε από τη μία μεριά τη Φωτεινή να
σπαράζει από το κλάμμα. Από την άλλη
μεριά, το ώραίο ήρεμο πρόσωπο του Χρή-
στου, σίγουρο, αποφασιστικό. Ήταν βε-
βαίο πως, αν άρνιόταν αυτή τη λύση, αν
έπαινε στην τιμωρία της Φωτεινής, ο Χρή-
στος θα φεύγε την ίδια στιγμή. Κι' αυτό
θα ήταν δυστύχημα, επειδή με το Χρήστο
είχε βρη κι' αυτή την ήσυχία της στη δου-
λειά της κι' ο άντρας της είχε ένα δεξί χέρι
για το κατάστημα. Ο Χρήστος δεν συνερι-
ζόταν. Έκανε οποιαδήποτε γραφική ή λο-
γιστική εργασία, κι' άς μην ήταν υποχρεω-
μένος να την κάνει. Ήταν ιδανικά τίμιος
κι' ένας ιδεώδης φύλακας τα βράδια, επειδή
κοιμόταν μέσα. Πολλές φορές εκείνη συζη-
τούσε με τον άντρα της και παραδέχονταν
αυτός κι' οι δυο τους πως ο Χρήστος ήταν ά-
ντικατάστατος. Έξ' άλλου, εαφνικά, ο
θυμός της άρχιζε να πέφτη. Δεν έδινε
πιά το τέλος του κόσμου για τη ζημιά της
Φωτεινής. Και δεν θα ήταν άσχημη ρεκλά-
μα για τον ραπτικό της οίκο, ότι αγόρασε
καινούργιο το φόρεμα, μιά και δεν ικανο-
ποίησε την πελάτισσα.

Σήκωσε τους ώμους της:

— Καλά!... είπε. Μου φαίνεται πως
όλοι τρελλάθηκαν εδώ μέσα. Χρήστο, αλή-
θεια, σε λυπάμαι. Αφού έπιμένεις όμως...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΒΟΤΑΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ;

Ο καρκίνος είναι δυνατόν να θεραπευθί
με βότανα;

Στο ερώτημα αυτό προσπάθησε
ν' άπάντηση τελευταία με μία αξιοπρό-
σεκτη μελέτη του, ένας Γάλλος επιστή-
μων, ο δόκτωρ Ντεκίν, που κάνει επίσης
λόγο και για τη δική μας πικραγουριά.

Η πικραγουριά φυείται στις τροπικές
περιοχές της Άσίας και της Αμερικής,
καθώς επίσης και στις μεσογειακές χώρες.
Μοιάζει με κολοκυθιά, που οι άναρχι-
μενοι μίσχοι της υποδοσάζουν έναν όγ-
κώδη καρπό. Μόλις αυτός ο καρπός ώρι-
μάση, άνοιγει στα δύο.

Ο χυμός αυτού του καρπού, άναφέρει
ο δόκτωρ Ντεκώ, χρησιμοποιείται για θε-
ραπευτικούς σκοπούς από την αρχαιότητα.

Ο Ίπποκράτης τον χρησιμοποιούσε ως
αντικαρκινικό φάρμακο. Η εμπειρική αυτή
μέθοδος, διατηρήθηκε στην Ελλάδα και οι
σύγχρονοι Έλληνες Ιατροί θέλησαν να με-
λετήσουν πρακτικότερα αυτό το φυτόν,
για να εξακριβώσουν τις ιδιότητές του. Η
πικραγουριά, λοιπόν, χορηγήθηκε σε καρ-
κινωπάθειες, υπό Ιατρικών έλεγχου. Χρησι-
μοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό έγκυματα
από ρίζες (100 γραμμάρια ρίζας μέσα σε
1500 γραμμάρια νερού). Ο άσθενής παίρ-
νει απ' αυτό το έγκυμα 3 κουταλιές της
σούπας πριν από τα γεύματα, κατά τις
δυο πρώτες ημέρες κι' έπειτα 5-6 κουτα-
λιές της σούπας επί άλλες έπτά ημέρες.

Χωρίς να έπιτευχθή πραγματική θερα-
πεία, σημειώνει ο δόκτωρ Ντεκώ, παρετη-
ρήθη, όμως, περιορισμός του όγκου του
καρκινώματος και ελάττωσις των αίμορ-
ραγιών και του πόνου.

Είτε πρόκειται για καλοήθειες, είτε για
κακοήθειες όγκους, παντού όπου υπάρχει
άνώμαλος σχηματισμός κυττάρων, οι γι-
ατροί χρησιμοποιούν προϊόντα που σταμα-
τούν ή περιορίζουν αυτές τις άναρχικές έκ-
δηλώσεις. Αυτό έπιτυγχάνεται με την κα-
ταστροφή του πυρήνος του κυττάρου.

Ός σήμερα χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό
το σκοπό χημικά προϊόντα. Άλλά το
ίδιο αποτέλεσμα μπορούν να φέρουν και
διάφορα φυτά, όταν χρησιμοποιηθούν με
τον κατάλληλο τρόπο.

Εκτός από την πικραγουριά, ένα άλλο
φυτό που φημίζεται για τις αντικαρκινικές
ιδιότητές του, είναι η θυά. Ανήκει στην
τάξη των κωνοφόρων και χρησιμοποιείται
σταυς κήπους ως διακοσμητικό δένδρο.
Από την αρχαιότητα έποχη, ήταν γνω-
στό, ότι περιέχει ένα έλαϊον, που έχει θε-
ραπευτικές ιδιότητες. Τα φύλλα του και το
έξυλο του χρησιμοποιήθηκαν ως διουρητικά,
ως αποχρεμπτικά, εναντίον του άσθματος,
των σκωλήκων των έντέρων, της δυσμηνο-
ρίας κλπ.

Το φυτό αυτό έχει επίσης την ιδιότητα
να καταστρέφη τους καλοήθειες όγκους: ά-
κροχορδόνες (κρεατοελιές), ψυχρά άπο-
στήματα του δέρματος, κερατοειδείς έκ-
φύσεις κλπ.

Η άκολουθουμένη τακτική για την εξα-
φάνιση αυτών των όγκων είναι η έξης:
Αφού τους μαλακώσουμε με θερμά έπιθε-
ματα, τους άπολυμάνουμε και κατόπιν ρι-
μάμε στην βάση τους μερικές σταγόνες
χυμού της θυάς, χρησιμοποιώντας γι' αυ-
τά μικρά μιά σύριγγα με πολύ λεπτή
βελόνη. Έπειτα από μερικές ημέρες, ο όγ-
κος ηρπάνεται και πέφτει. Όταν, όμως,
ή κρεατοελιά είναι πολύ μεγάλη, θα χρεια-
σθούν πολλές ένεσεις για να την κάμουμε
να εξαφανισθή.

Τα άποτελέσματα αυτά της θυάς ώδή-
γησαν πολλούς γιατρούς στη σκέψη, ότι
μπορούσαν να την χρησιμοποιήσουν
θα για την εξαφάνιση των καρκινωμάτων,
και για την εξαφάνιση των καρκινωμάτων,
και για την εξαφάνιση των καρκινωμάτων.

Ός τη στιγμή, όμως, όπως παρατηρεί ο
δόκτωρ Ντεκώ, δεν έπετεύχθησαν αξιοση-
μιώδη άποτελέσματα.

Μία ενδιαφέρουσα μελέτη του Γάλλου δόκτορος Ντεκώ

μειώτες θεραπείες. Σε μερικές περιπτώ-
σεις, όμως, η εξέλιξη του καρκίνου έτα-
μάτησε και οι πόνοι εξαφανίστηκαν ή έ-
μετριάσθησαν.

Και το χελιδόνιο επίσης φημίζεται για
τις αντικαρκινικές ιδιότητές του.

Το φυτό αυτό χρησιμοποιήθηκε άνεκα-
θεν εναντίον των κλών και των ψυχρών
άποστημάτων του δέρματος. Κατά τον πε-
ρασμένο αιώνα, έξ' άλλου, το έκχυλισμα
του χελιδονίου χρησιμοποιείτο σε μεγάλη
κλίμακα εναντίον ώρισμένων καρκίνων του
δέρματος (έπιθηλιωμάτων). Τα άποτελέ-
σματα ήταν ικανοποιητικά στην αρχή: οι
όγκοι περιορίζονταν και οι πόνοι εξαφανί-
ζονταν. Έπειτα από λίγο καιρό, όμως, η
καρκινώδης έπεξεργασία συνεχιζόταν.

Παρ' όλα αυτά, παρατηρεί ο δόκτωρ
Ντεκώ, δεν μπορούμε ν' άρνηθούμε την
ενεργητική έπίδραση του χελιδονίου. Από
το ένα μέρος φαίνεται ότι έπιβεβαιώνει, έ-
στω και προσωρινά, την πρόδο της καρ-
κινώδους έπεξεργασίας. Από το άλλο μέ-
ρος, καταπνύνει τους πόνους, γιατί πε-
ριέχει μία ουσία όμοια με κείνη που βρί-
σκεται και στους μήκωνες.

Στην κατηγορία των αντικαρκινικών φυ-
τών, πρέπει ν' άναφέρουμε και το ποδό-
φυλλο.

Το φυτό αυτό χρησιμοποιήθηκε με με-
γάλη έπιτυχία εναντίον των άφροδισίων έκ-
δηλώσεων. Έγιναν επίσης έπιτυχή πει-
ράματα σε ζώα και ανθρώπους που έπα-
σαν από καρκίνιο. Η έπίδρασή του είναι
βέβαιη στους γεροντικούς καρκίνους του
δέρματος.

Δυστυχώς, οι άπαιτούμενες δόσεις για
την καταπολέμηση των έσωτερικών καρκί-
νων, είναι πολύ τοξικές.

Ένα άλλο φυτό με αντικαρκινικές ιδιο-
τητες είναι το κολχικό ή σκυλοδότανο.

Σχετικά πειράματα, με αξιοσημείωτα
άποτελέσματα, έγιναν για πρώτη φορά το
1934, σε κουνέλια και ποντικούς. Έπα-
νελήθησαν κατόπιν σε ανθρώπους.

Το κολχικό, δυστυχώς, όπως και το
ποδόφυλλο, έχει μεγάλη τοξικότητα. Οι
καρκινώδεις όγκοι υποχωρούν άμέσως, άλλ-
η θεραπεία δεν μπορεί να συνεχισθή, λό-
γω της άναστατώσεως που φέρνει το φάρ-
μακο στον οργανισμό του άσθενούς. Γι'
αυτό, το κολχικό χρησιμοποιείται μόνον
σταυς καρκίνους του δέρματος. Το φάρ-
μακο αυτό χορηγείται όμως επίσης σε μι-
κρές δόσεις, για να ένισχυθούν έτσι τα ά-
ποτελέσματα της ραδιοθεραπείας (4 χι-
λιοστόγραμμα κάθε δυο ημέρες με ένδο-
φλέβιο ένεσι).

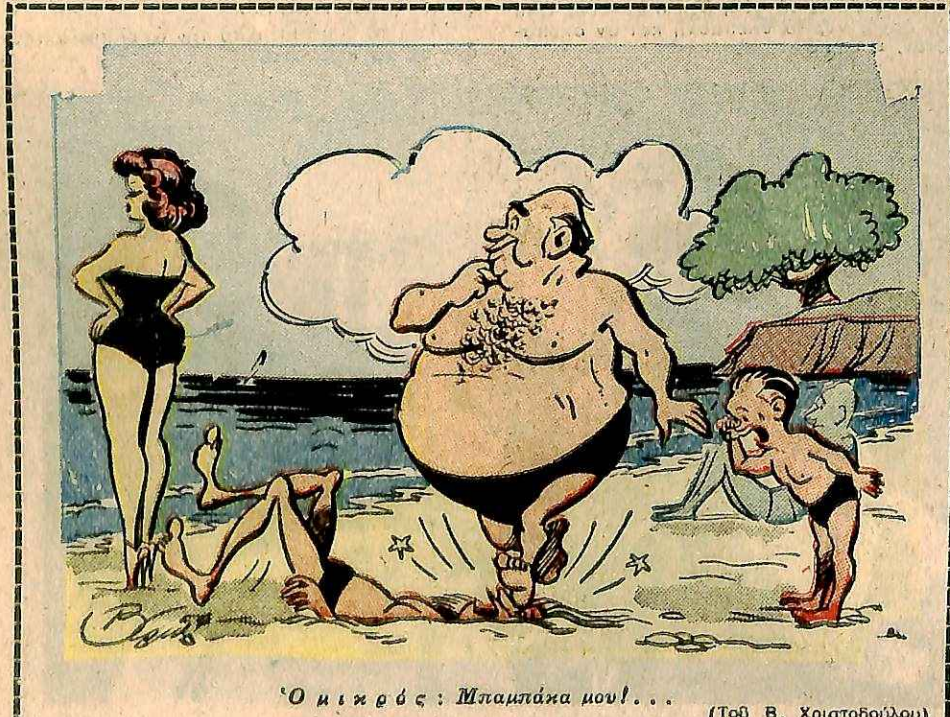
66

Μικρές ειδήσεις

* Οι ένεσεις που πονάνε, μπορεί να
γίνουν άνώδυνες αν προστεθί μέσα στη
σύριγγα μιά σταγόνα κορτιζόνης. Η έν-
διαφέρουσα αυτή παρατήρηση έγινε απ'
τον Αμερικανό δόκτορα Τ. Κόρνμπιτ,
στο Σικάγο. Κατά πάσαν πιθανότητα, η
κορτιζόνη προστατεύει τις νευρικές άπολή-
ξεις του δέρματος από την έπίδραση του
φαρμάκου της ένεσεως.

* Τα πειράματα που έγιναν τελευ-
ταίως σε ποντίκια από τη δόκτορессα
Γκλέντυ Χόμπι, στη Ν. Υόρκη, έπιτρέ-
πουν την βάσιμη έπίκληση ότι η λέπρα θα
καταπολεμηθή άποτελεσματικά με την Ι-
σωνιζίδη, το γνωστό αυτό αντιφυματικό
φάρμακο.

* Παρασκευάσθηκε μιά καινούργια αλοι-
φή με ύδροκορτιζόνη και νεομυκίνη, για τη
θεραπεία διάφορων εξαιρετικά έπιμόνων
δερματικών παθήσεων. Η σκευασία αυτή
ονομάσθηκε «Νεο - Κόρτεφ», άποδείχθηκε
δύ' ιδιαίτερος άποτελεσματική για μιά
δερματική πάθηση που δημιουργεί φουσκά-
λες στα χέρια και που έπιμένει επί πολλά
χρόνια.

Ο μικρός: Μπαμπά μου!... (Του Β. Χριστοδούλου)

τή: "Όχι, κι' αν τον ξαναρωτούσαν πάλι, όχι θα έλεγε. Και μακάρι να είχαν όλοι οι γαμπροί το θάρρος της γνώμης τους και τη δική του ειλικρίνεια στην κρίση της περιστασι, να λήθαι τί θα γινόταν. Ούτε οι μισοί γάμοι δεν θα τελειώναν.

Οι δικοί του του είπαν πως δεν έκαναν καλά, πως αυτό ήταν πρωτάκουστο.

— Αφού δεν την ήθελες, γιατί δεν τόλγες της κοπέλλας τόσο κοσμή;

— Γιατί εκείνη τη στιγμή μου ήρθε.

— Εκείνη τη στιγμή ήταν πολύ άργα.

— Ποτέ δεν είχε άργα. Άργα είναι από κείνη τη στιγμή κι' έπειτα. Αφήστε με ήσυχο. Θέλω να κοιμηθώ.

Την άλλη μέρα, είχε επισκέψεις. Ο πεθερός κι' η άποκτημένη νύφη. Ο πεθερός ήταν αξιοπρεπής και σοβαρός, η Μαρίνα πάλι άγρια από χθές, στεκόταν αμύλητη κι' έπαιζε νευρικά με το μονιτλάκι της.

— Λυπούμαι πολύ που ούτε η ηλικία μου ούτε η πείσις μου μου επιτρέπουν να φερθώ όπως έπρεπε, είπε ο κύριος Λεωνίδας. Μας έξεθρεσε στην κοινωνία! Είναστε καταντροπιασμένοι, κλεισθήκαμε μέσα στο σπίτι μας και δεν έχουμε μούτρα να ίδουμε άνθρωπο. Πώς θα βγί, κύριε, αυτή η κοπέλλα έξω;

— Θα λησμονηθώ το ζήτημα, κύριε Λεωνίδα. Η μηπως νομίζετε ότι εγώ στενοχωρήθηκα λιγότερο; Αλλά τί θέλατε να κάνω; Είπα «όχι» γιατί δεν θέλω να παντρευτώ.

— Δηλαδή, δεν σου άρεσει η κόρη μου;

— Η κόρη σας μου άρεσει, αλλά είμαι εναντίον του γάμου.

— Και αφού είσαι εναντίον του γάμου, γιατί τη ζητήσεις; Με των κουμπούρα σε πιάσαμε; Εσύ ήρθες στο σπίτι και είπες πως τη θέλεις. Κι' αν δεν μας θέλεις εσύ μία, εμείς δεν σε θέλουμε δέκα. Δεν είσαι δα και κανένα κλεπούρι, που θα τα βάφαμε μαύρα αν σε χάνουμε.

— Όπως και νάναι, κύριε Λεωνίδα, το πράγμα έλαβε αυτήν την τροπή.

— Τη ντροπή, θες να πής.

— Η μισή είναι δική μου. Κι' αν θέλετε την αναλαμάνω και ολόκληρη. Να βγώ αύριο και να κάνω μία δημόσια ότι είμαι ένας άθλιος, ένας άπατρις, ένας ανισόρροπος, να σας αποκαταστήσω.

— Αυτό δεν μας ικανοποιεί, απάντησε σε πληθυντικό ο πεθερός. Διότι, ναί μεν σεξ αναλαμάνετε την εδύνη της ντροπής, αλλά στα όμματα της κοινωνίας αυτή η δύστυχη κοπέλλα, την έχει. Και δεν σας όφειλε, τίποτε, κύριε, γι' αυτό της καταστρέψετε στο μέλλον της. Ποιος θα πάρει μία κοπέλλα που την άφησε ο γαμπρός στη μέση του γάμου;

— Τι θέλετε να κάνω; Να κόψω το λαμίο μου;

— Όχι. Ο λαμός σας μας χρειάζεται ακόμη. Θα επανορθώσετε κατ' άλλον τρόπο.

Τότε μίλησε η Μαρίνα. Κρύβοντας τη νευρική ταραχή που μπορεί να είχε, είπε με φωνή μετρημένη και σταθερή:

— Αναγνωρίζεις, Αντώνη, ότι με την χαρακτηριστική συμπεριφορά σου με προσέβαλες;

— Το αναγνωρίζω, Μαρίνα.

— Λοιπόν, ένας τρόπος και μόνο υπάρχει για ν' αποκαταστήσω τη υπόληψή μου. Να σου ανταποδώσω τα ίσα. Να ξαναγίνω η τέλη του γάμου.

— Τι; Να παντρευτούμε; Αφού είπα «όχι».

— Μη βιάζεσαι. Είπα να σου ανταποδώσω τα ίσα. Η τέλη του γάμου δεν θα τελειώσει. Αλλά, μία που το τυπικό της τέλης θέλει να ρωτιέται πρώτα ο γαμπρός αν θέλη τη νύφη για γυναίκα του, εσύ θα πής «ναί».

Και ύστερα που θα ρωτήσω εμένα, θα πώ κι' εγώ με τη σειρά μου το «όχι». Έτσι θα φύγω από την εκκλησία με την υπόληψή μου αποκατεστημένη και θα εί-

μαστε πάτσι. Γιατί τώρα, Αντώνη, κι' εγώ χιλιάδες αναί να πής, «όχι» θα λέω εγώ. Σε άνθρωπο που δεν παίρνει στα σοβαρά την υπόθεσι του γάμου και μετανοώνει την τελευταία στιγμή, τί εμπιστοσύνη μπορεί να έχω για να δώσω τη ζωή μου μαζί του; Ποτέ δεν είχα υπ' όψη μου να πάρω ανεμόμυλο. Αλλά, αν έχω την ελάχιστη συναίσθησι της αξιοκίας που μου έκανες, θα δεχθής αυτό τον συμβιβασμό.

— Κι' όλα τα έξοδα του νέου γάμου, δικά μας, είπε ο πεθερός. Έσύ δεν θα επιβαρυνθής ούτε με τα λουλούδια που λέει ο λόγος. Θα πής το «ναί» θα εισπράξης το «όχι» και θα πας στη δουλειά σου. Κι' έσύ κρίνε αν πρέπει να λιποθυμήσης ή όχι, για να είμαστε πάτσι σ' όλες τις λεπτομέρειες.

— Εσύ το ζητώ και για χάρη! πρόσθεσε η Μαρίνα. Είναι ζήτημα τιμής για μένα.

— Ο Αντώνης δεν χρειάστηκε να σκεφτεί πολύ. Αυτή η πρότασι που του έκαναν ήταν λογική και δίκαιη. Το αναγνώριζε.

Μια Κυριακή απόγευμα θα συστάζε κι' έπειτα θα πήγαινε στην ταβέρνα με τους φίλους του, να ξεορτάσουν την ώρασι αυτή κωμωδία της αποκαταστάσεως.

— Συμφωνώ, είπε.

— Και οι προσκεκλημένοι θα είναι οι ίδιοι, είπε ο πεθερός. Ούτε ένας λιγότερος.

Και πάλι η ίδια σκηνή της άναμνης. Μόνο που αυτή τη φορά ο γαμπρός δεν φαινόταν καθόλου στενοχωρημένος. Έδειχνε μάλλον σαν ήθοιους που περιμένει στα παρασκήνια να βγί να παίξει το ρόλο του και ν' άποσυρθής. Οι τρεις φίλοι στεκότουσαν παράμερα και τούκαναν νοήματα:

— Στις όχτώ, στο μπάρ!

— Ήθεραν το μυστικό και άδημονούσαν να ιδούν την ώρασι κωμωδία που θα παιζόταν σε λίγο. Αυτό το μυστικό πολύ λίγους τόδεραν. Έτσι είχε κανονισθί για νάρθη ξαφνικό το «όχι» της νύφης.

— Η νύφη! Η νύφη!

Γελαστή κατέθηκε η Μαρίνα κι' ανέθηκε τα σκαλιά, όπως και την περασμένη Κυριακή. Γελαστός την υποδέχτηκε και ο γαμπρός, που δεν τον στενοχωρούσε καθόλου το κολλάρο του.

Βάδισαν μέσα στην εκκλησία με πόζα, χωρίς να δέχονται συγκίνησι. Όλο χαμόγελο κι' οι δύο — και τα πεθερικά και όλοι.

— Άρχισε η τέλη. Και ήρθε και η μοιραία ερώτησι, που θα έβαζε τέλος στην κωμωδία:

— Αντώνη, δεχέσαι ως σύζυγόν σου την Μαρίνα;

— Ναί! Ακούστηκε δυνατά η φωνή του γαμπρού.

Μαρίνα, δεχέσαι ως σύζυγόν σου τον Αντώνη;

— Ναί! Ακούστηκε σαν κρύσταλλο η φωνή της νύφης.

Ο γαμπρός κλονίστηκε, αλλά τον κράτησε η νύφη. Τώρα τί να κάνει; Σάστισε τόσο, που άφησε κινή τον εαυτό του στη διάθεσι των άλλων. Τού έβαλαν το στεφάνι, τον τράβηξαν στο χορό του 'Η-τον τράβηξαν στη μέση της αίσθησε σάσι το παπούτσι της Μαρίνας στον κάλο του, όταν είπαν «ή δέ γυνή να φοβήται τον άνδρα». Η τέλη-τη έφτασε στο τέλος...

— Όταν η κόρησι έφερε το νέο νύφο ζευγάρι στο σπίτι που είχε νοικιάσει ο πεθερός, κατέθηκε ο νοικιάσις κι' έβασε το χέρι του στη Μαρίνα. Ήταν ακόμα σάσι το σμένο και ούτε καταλάβαινε τί του γινόταν. Καταλάβαινε μονάχα πως τώρα ήταν άργα για να... επανορθώση. Η Μαρίνα έδωσε ένα κλειδί κι' άνοιξε την πόρτα.

— Τώρα μπορείς να φύγεις, του είπε σοβαρή. Τράβα για το διαζύγιο. Δεν σε χρειάζομαι άλλο.

Ο Αντώνης στάθηκε για λίγο, την είδε διόρφη και περήφανη έπειτα από τη νίκη της και είπες:

— Ας μείνουμε άπόμε εδώ, Μαρίνα, κι' από αύριο βλέπουμε... για τα παρακάτω.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

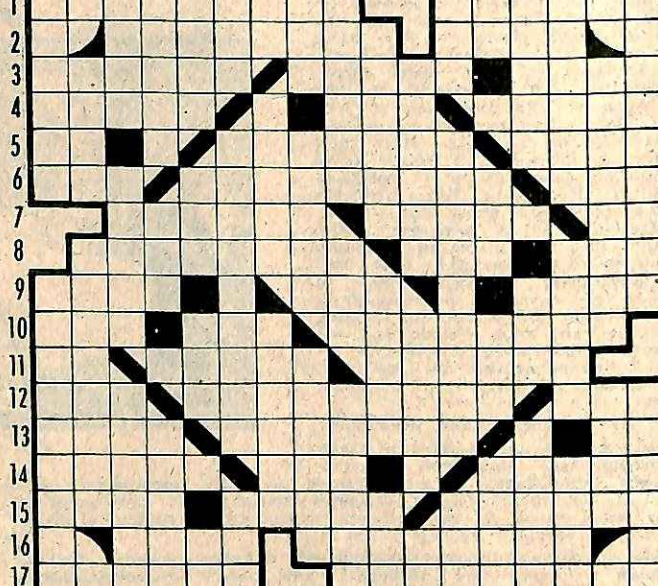
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 492

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πρόσωπο της 'Οδυσσεΐας. — Δυσεύρετα.
- 2 Μακρινός. — Ποσάλ.
- 3 Τα χρειάζονται πολλά δο. — Προσωπική αντωνυμία (θελ. πληθ.). — Θερμή χειραψία (ξεν.).
- 4 Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα. — Επώνυμο δύο Γερμανών μυθιστοριογράφων. — Καλός: στάρ του Χόλλυγουντ.

ΦΑΝΟ ΖΩΟ. — Παρουσιάζουν κενά.

- 5 Μεγάλη εορτή. — Μισή στεριά. — Γυναικείο όνομα. — Χαρακτηρίζουν τμήμα του είκοσιτετραώρου.
- 6 Φωνήεν. — Διευκολύνουν την εμπορική κίνησι. — Αριθμητικό (θελ.).
- 7 Πρόθεσις. — Νησι του Αιγαίου. — Μία τέτοια γυναίκα είναι πολυέξοδη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 5 Έκλεκτή ποιότης. — Ίερη τριήρης των αρχαίων Αθηνών. — Βιβλικό βουνό.
- 6 Ναυτικό παράγγελμα. — Λυρικός ποιητής της αρχαϊότητας. — Προσέχετε μη μπηστέ στην τσουλάνα σας.
- 7 Στρατηγός της Έπανάστασεως. — Διοικητικό διαμέρισμα. — Νότα.
- 8 Επώνυμο Έλληνας τραγουδιστού. — Προσωπική αντωνυμία (β. πρός.). — Συμβούλιον επιλοχίης οπλιτών.
- 9 Απαραιτήτο στο Ιστιοφόρο. — Η φλαδιούπολις των Βυζαντινών. — Πρόθεσις και άρθρο (δημ.).
- 10 Πρόθεσις. — Μισή δοκμοί. — Παίζονται στα θέατρα.
- 11 Σύμφωνον. — Αναυδος. — Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
- 12 Αρχή συμπεράσματος. — Πατριάρχης των Ιεροσολύμων (1883-1890). — Πιδόν στο σάκι.
- 13 Χρησιμοποίηθηκαν άθρονα κατά την υποδοχή του Χριστού στα Ιεροσολύμα. — Ο-των τριών αυτοκρατόρων της Ρώμης. — Μισό πάκο.
- 14 Κούνια. — Διπλοαζόμενο θυμίζει ζουγκλα. — Δροσερός τόπος.
- 15 Λίμνη της Β. Αθροσύνας. — Γυναικείο όνομα. — Πόλις της Σικελίας.
- 16 Αρχαίο ρήμα. — Απροσδιοριστός.
- 17 Νοστιμίζουν τα κουλούρια. — Ιταλός φιλέλλην το όνομα του οποίου φέρει άθρονα γκόρος δρόμος.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η λύσις του 491

στη σελ. 82

Ο Ο

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΡΕΙΒΑΤΕΣ

Ο δόκτωρ Πάλλφουρ δίνει την ά-κόλουθη συμβούλι στους δρεϊβά-τες για να μην λαχανιάζουν όταν άνεωθούν σε βουνά:

«Είναι περιττό, λέει, να βραδυ-νετε το βήμα σας. Έκείνο που πρέπει να κάμετε είναι να το μι-κρύνετε βαθμιαίως, π.χ. από 50 έκαστοσά να το κάμετε 40, έπει-τα 30 κ.ο.κ. Μ' αυτό τον τρόπο ό άφριμος των βημάτων, που θα κά-νετε σε κάθε λεπτό θα είναι ό ί-διος, άλλ' η προσπάθεια που θα καταβάλετε για το καθένα άπ' α-τά μικρότερο. Έτσι δεν θα λα-χανιάζετε».

2 Άρχηγός εκκλησίας. — Κά-νει κάτι που δεν πρέπει.

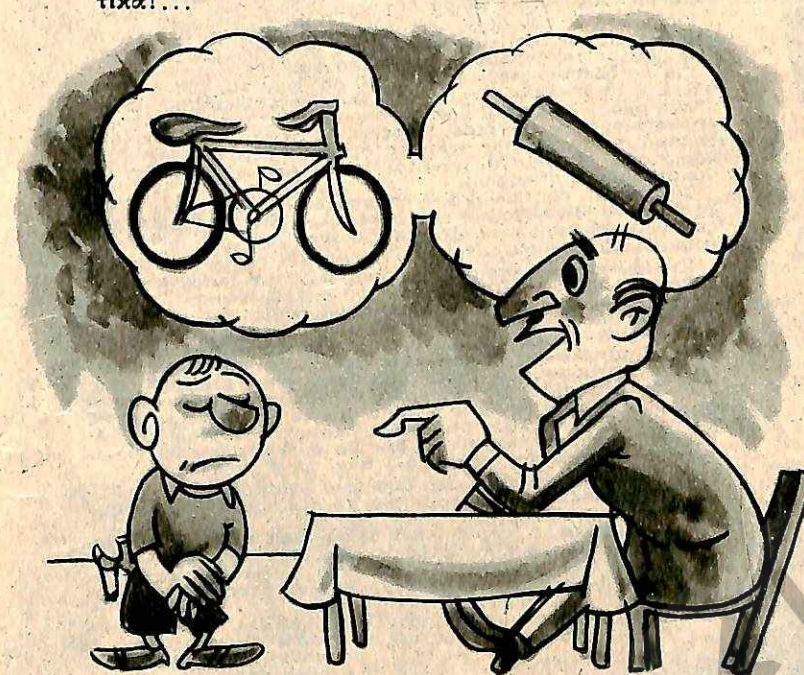
3 Θεοίτες της μυθολογίας. — Γυναικείο όνομα που πρού-ποθέτι κάλλος.

4 Την χρησιμοποιούν όσοι έυ-ρίζονται. Τα μουστάκια του σταρίου. — Χρονικό διάστη-μα (πληθ.).

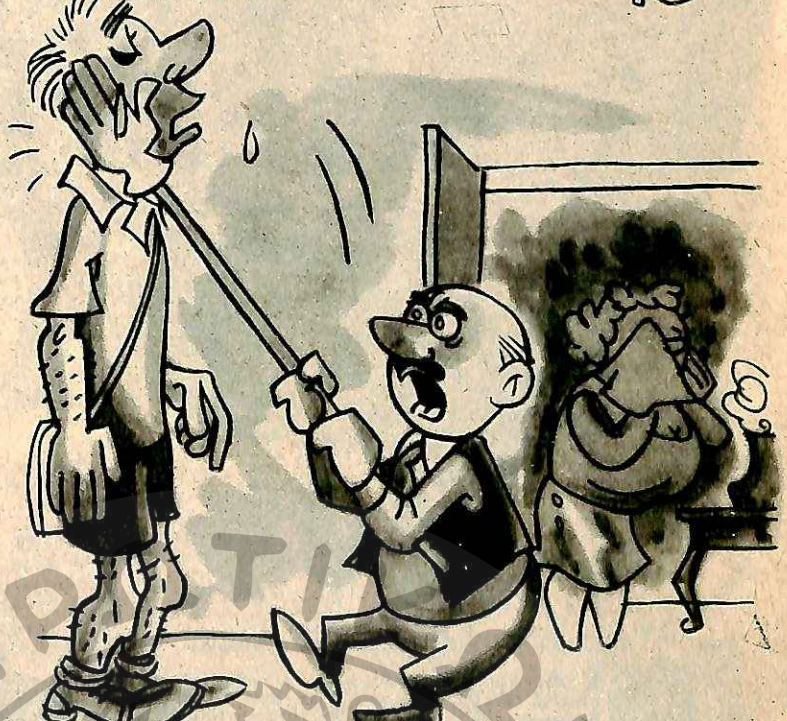
5 Μεταβαίνω κάπου. — Υπερ-

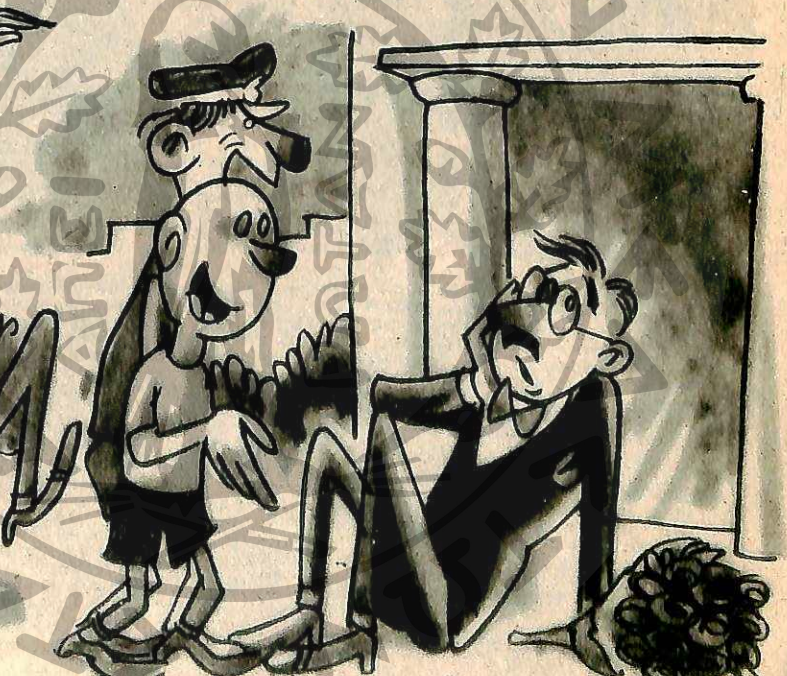
— Εγώ, μαμά, πάω στο φροντιστήριο για μαθημα-τικά!...

— Λοιπόν, τί έγινε; Προβιάστηκες;

— Βρέ άκαμάτη, πάλι έμεινες;

Τα σχολεία κλείσανε... — Κύριε καθηγητά, πώς πήγανε τ' άποτελέσματα;

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Οι χωρίς τέλος αισθηματικές περιπέτειες της στάρ Τζούν Χάβερ

A circular, high-contrast black and white portrait of a woman with blonde, wavy hair, wearing a pearl necklace. The image is framed by a thick black border.

Ἐνῷ λοιπὸν στὴν ἰδιωτικὴ τῆς ζωῇ εἶχε δημιουργηθῇ ἡ περίεργη αὐτῇ περιπλοκή, στὸν τομέα τῆς τέχνης εἶχε ἀρχίσει νὰ ὀρέγῃ σοβαρὲς καλλιτεχνικὰ δάφνες. Ἀλλ'ἐπαληθὲς κυκλοφοροῦσαν τῶρα οἱ ἔγκυρως μουσικοχορευτικὲς ταινίες τῆς Ἰταλίας τρεῖς ἀπ' αὐτές, οἱ «Τρία κορίτσια στὰ γαλάζια», «Ντόλλυ Σιστέρς» καὶ «Νύχτες θριάμβων» τῆς ἔφεραν μεγάλῃ δημοτικότητῃ, πολλοὺς θαυμαστάς καὶ ἀφθονά δολλάρια. Παρ' ὅλα αὐτὰ φαινόταν διαρκῶς μελαγχολικὴ καὶ ἀκεφῇ, ἐνῷ ἡ ἀρκετὰ κλονισμένη ὑγεία τῆς βελτίω-

«Ἡ κόρη τῆς Ρόζυ Ὁ Γκρέιντ»

* Ἡ Πόλις Νεγκρέ, ἡ πρῶ

THAT KENENTY

Να καὶ μιὰ ἐπιτυχη-
 γλυφὴ ἀκόμη καὶ χωρὶς γυναι-

ση σκηνή, που φαίνεται ανά-
 23

Κι' ἐκεῖνο ποῦ φοβόντουσαν ὅλοι
γινε. Τρεῖς μῆνες μετὰ τὸν γάμο

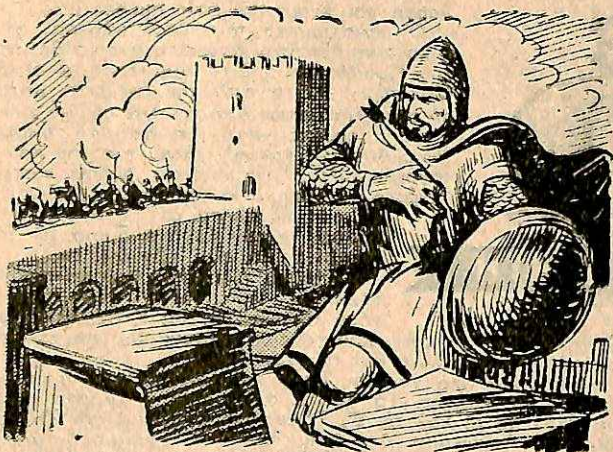
H ΤΖΟΥ

«Η Τζούν αέ μιὰ σκηνή τῆς τελευταίας ταινίας τῆς
«Ἡ κόρη τῆς Ρόζυ Ὁ Γκρέιντ»»

ΑΝΑΓΛΥΦΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

— Νά και μία επιτυχημένη σκηνή, που φαίνεται ἀνά-
γλυφη ἀκόμη και χωρίς γυαλιά!...

26

Ο πολέμιος που σκοτώνεται στις επάλξεις ανάκρουσ-
σαν εθνικός ήρωας.

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Οι άρχαιοι Έλληνες έχτιζαν μεγάλους και πανύψηλους πύργους για να προφυλάξουν τη χώρα τους από τους εχθρούς. Στην Ελλάδα, όπου κι αν στραφείς, βλέπεις τείχη κυκνηαία, δωρικά, τείχη χτισμένα από τον Πεισίστρατο, τον Κίμωνα, τον Περικλή, τους Ρωμαίους, τους Βυζαντινούς, τους Άραβες, τους Ένετους και τους Φράγκους. Τα τείχη αυτά είχαν ολόγυρα πολέμιους — επάλξεις, όπως τις έλεγαν στα παλιά τα χρόνια — και οι πολέμιστοι αγωνίζονταν από εκεί πάνω για να δώσουν τους βάθρα τους επίδρομείς, που δοκίμαζαν να καταλάβουν ή να λαφυραγωγήσουν μία πόλη. Κάθε θάνατος πολέμιου την εποχή εκείνη, ήταν τιμητικός όχι μόνο για τον ίδιο που δεν ζούσε πιά, αλλά και για ολόκληρη την οικογένειά του. Ο πολέμιος όμως που σκοτωνόταν με το κοντάρι και την ασπίδα στο χέρι στις επάλξεις των πύργων ανάκρουσαν εθνικούς ήρωας. Από τότε λοιπόν έμεινε ως τα χρόνια μας η φράση «έπεσε στις επάλξεις» που την ακούμε πολύ συχνά και τη λέμε για κείνους που έζησαν και πέθαναν μ' ένα τιμίο και ήρωικό θάνατο.

Αν υπήρχε κάτι το άγνωστο ή μάλλον γνωστό μόνο εξ' αφοίς στην Ελλάδα μέχρι το 1821 και αρκετά χρόνια έπειτα, αυτό ήταν ο γιάφρος και η Ιατρική επίσημη. Όταν η Ελλάδα στεναίε κάτω απ' το σκήπτρο της Ένετικής δημοκρατίας, την πατρίδα του Ασκήπιου και του Ιπποκράτη λυμάνονταν οι «κομπογιαννίτες», οι «καλογιατροί», οι «γιατρίσκους» και οι «φλεβοτόμοι». Οι τελευταίοι μάλιστα ήταν φοβεροί, γιατί «έπαίαναν αίμα» ανοίγοντας μία οποιαδήποτε φλέβα του κεφαλιού μ' ένα κοινό μαχαίρι. Αλλά η απολύμανση του ήταν τέτοια, ώστε η πληγή κακοφορούσε πάντοτε σχεδόν με αποτέλεσμα το θάνατο. Έτσι οι άρρωστοι πανικοβάλλονταν μόλις άκουγαν τη λέξη «φλεβοτό-

μος». Ένας λοιπόν από τους «φλεβοτόμους» αυτούς που ο Πουκεβίλ γνώρισε στην Τριπολιτσά, ήταν... καπνοπώλης στο Μομπελιέ. Ο δέ Ένετος πρόξενος στην Κωνσταντινούπολη αναγνώρισε στο πρόσωπο του... περιφρούρου «φλεβοτόμου» μισό Μπατή, ένα συμπατριώτη του που φυγόδικούσε, για ληστεία, που έκανε στην πατρίδα του. Ο στόχος από τα φοβερά αυτά μαρτύρια που δοκίμαζαν οι άρρωστοι την εποχή εκείνη, βγήκε η παροιμία «κάλλιο να πάς στο δαίμονα, παρά στο φλεβοτόμο», που τη λέμε συνήθως για τους κακούς γιατρούς.

Στην Κύθνο, το όμορφο αυτό νησάκι των Κυκλάδων, οι γαμπροί ήταν κάποτε περιζήτητοι, όπως άλλωστε και σ' όλα τα νησιά μας. Οστόσο, όμως, δεν ήταν αξιοπρεπείς για την οικογένεια της νύμφης να γίνει εκ μέρους αυτής η πρόταση για συνοικέσιο. Γιατί σε περίπτωση ανήλικης ή τιμής της οικογενίας προσβάλλεται η τιμή της οικογένειας. Για να «επιάσει» η προ-ενία, η προενητήρα συνήθιζε να φορή δυο λογιών καλ-τες ή δυο λογιών παπου-τσια. Μετά την ιεροπραξία του γάμου, οι καλεσμένοι απο-σπάζονταν τα στεφάνια των νεονύμφων και «εφέραραν», δηλαδή έβρισκαν σ' ένα δι-σκο νομίσματα για τους πα-πάδες. Το μεσημέρι της τε-λέσεως του γάμου ο ντελά-λης καλούσε σ' επίσημο γεύ-μα τους φίλους, οι οποίοι προσέρχονταν φέροντας μα-ζί και τα φαγητά τους. Με-τά από το γεύμα το έστρωναν στο χορό, που τον έστερνε ο γαμπρός κρατώντας τη νύ-φη απ' το χέρι. Πρωί-πρωί και προτού ξεμυρσώση ακό-μη καλά, οι νεονύμφες δε-χόντουσαν μία πολύ όληρη επίσκεψη. Έξω από το δω-μάτιό τους συγκεντρώνον-ταν οι φίλοι με νταούλια και πίπιξες και τραγουδούσαν τα «επηνήκουρια» με άρα-ους «απαιτικούς» στίχους. Τη δεύτερη μέρα του γάμου, γι-νόταν άλλο τραπέζι. Αφού διασκεδάζαν καλά, έπιαναν τον κουμπάρο και τον σα-

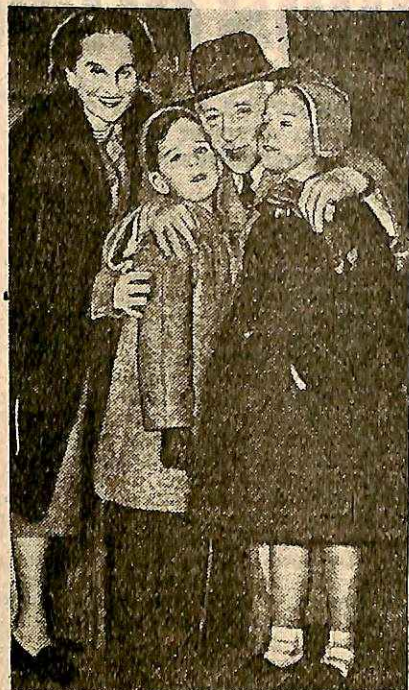
μάρωναν. Έτσι υποτίθετο — άγνωστο γιατί — ότι οι νεονύμφες θα ζούσαν πολλά χρόνια. Από το περίεργο αυτό έθιμο βγήκε η παροι-μία «σαν σαμαρωθή ο κουμ-πάρος, δέκα τύφλες νάχη ο χάρος».

Γύρω στα 1250 και ίσως περισσότερο από χρόνο, ο-λόκληρο σχεδόν η Ευρώπη δοκίμασε τη φοβερότερη ά-νομβρία. Η γη ξεράθηκε, τα σπαρτά κάηκαν και οι φτω-χοί κόντευαν να πεθάνουν της πείνας. Ύστερα έπεσαν κι' οι άρρωστοι — πανού-κλα και τύφος προ πάντος — που ξεκλήρισαν ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού. Αυτό ήταν ένα από τα μεγάλα «θανατικά» που αναφέρουν τόσο συχνά οι παλαιοί χρο-νικογράφοι στα γραφτά τους. Την εποχή εκείνη οι μύ-λοι, που άλεθαν το σάρι, γύριζαν με τροχούς από πέ-τρες. Άλλα όμως είχαν ξε-ραθεί τα ποτάμια, οι τροχοί έμειναν σε άδρανεια. Παρ' όλα αυτά οι άρχοντες τα βό-λευαν μία χαρα έπειδη οι ά-ποθήκες τους ήταν γεμάτες στέγες των πύργων τους εί-χαν ακόμη νερό. Έτσι χω-ρίς να λογαριάζουν τους άλ-λους ανθρώπους τους, που λιμοκτονούσαν, το έβρισκαν σε όλονυχία γλέντια αδια-φορώντας για τ' άδειανά στομάχια των γειτόνων τους. Όταν λοιπόν οι φτωχοί ά-κούγαν τους πλούσιους να διασκεδάζουν έλεγαν μοιρο-λατρικά μεταξύ τους: «Θά γυρίση και για μας ο τρο-χός». Δηλαδή θά βρέξη και θά ξανακινηθούν οι μυλόπε-τρες, που θ' αλέσουν σάρι και θά χορτάσουν. Από το περιστατικό αυτό βγήκε η σημερινή φράση «θα γυρίση ο τροχός, να χορτάση κι' ο φτωχός» που τη λέμε όταν ελπίζουμε σε μία καλύτερη τύχη.

Οι Βυζαντινοί, ήταν φο-βεροί κρασοπότες. Το Βυζάντιο έβριθε κυριολεκτι-κά από ταβέρνες και το έμ-πόριο των κρασιών γινόταν σε γεμάλη κλίμακα. Σε κάποια πολιορκία της Κων-σταντινουπόλεως, οι στρα-τιάτες εγκατέλειψαν τις θέ-σεις τους κι' έτρεξαν στα ταβέρνες για να ξεδιψά-σουν. Πράγμα που ανάγκα-σε το στρατηγό Λεωνίδα να διατάξη «όπως τα καπηλεία επί των τειχών σκηνοπηγή-σων». Δηλαδή να μεταφερ-θούν οι ταβέρνες στα τεί-χη, κι' αυτό για να συγκρα-τήση τον διαρρέοντα στρα-τό. Ένας άλλος όμως στρα-τηγός, ο Δημήτριος Αμνιά-της, έγινε έξω φρενών, όταν έμαθε την απόφαση του συ-ναδέλφου του και έλεγε:

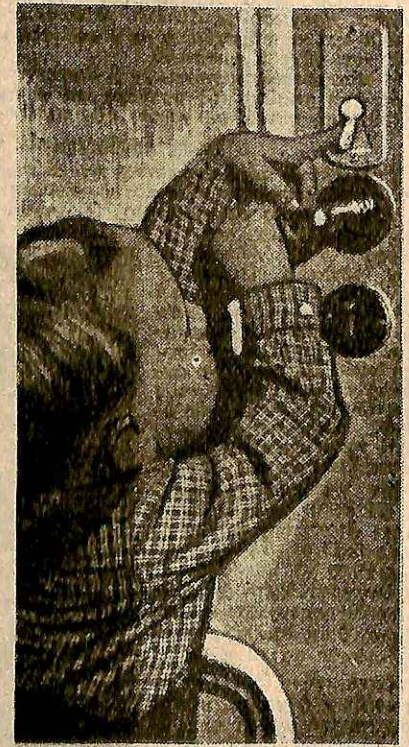
— Ούτε καπελιά θα στή-σουμε στα τείχη, ούτε οι στρατιώτες θα ξαναπιούν κρασί, αν δεν τελειώση η πολιορκία!...

Από το ιστορικό αυτό γεγονός, βγήκε η παροιμία «ούτε καπελιά στα τείχη, ούτε το κρασί όπου τύχη», που τη λέμε συνήθως, όταν συμβουλευόμε κάποιον να εί-ναι μετρημένος στο κρασί του.

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Ο περίφημος πιανίστας Άρθουρος Ρουμ-πινσταίν έφθασε έσχατως στην Ευρώπη όπου πρόκειται να δώσει διάφορα ρεσι-τάλ. Στη φωτογραφία μας η σύζυγος και τα παιδιά του διασημού καλλιτέχνη-
τον υποδέχονται στο παρυσινό αεροδρό-μιο του Όρλυ. Το περίεργο είναι ότι και τα δυο παιδιά του, βαδίζοντας στα ίχνη του, παίζουν από τώρα θαυμάσιο πιάνο!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Δεν είναι εύκολο πράγμα να μη κανείς σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο, ιδίως όταν δεν ξέρη σε ποιά άκρίδος σημείο βρίσκε-ται ο διακόπτης του ηλεκτρικού. Ένας Γερμανός μηχανικός βρήκε μία πραγμα-τικά σοφή λύση του προβλήματος αυτού, τοποθετώντας τον ηλεκτρικό διακόπτη πά-νω στην πόρτα, κοντά στην κλειδαριά. Θέ-
μιση κανείς έτσι να φωτίσει ένα δωμάτιο πριν ακόμη ανοίξη την πόρτα του.

Ημεροβουλευτική Ζωή

Κυβέρνησις Κωλέτη

Όταν ο Κωλέτης έρριξε με τις όχλαγωγίες την Κυβέρνηση του Μαυροκορδάτου, ενώ διαρκούσαν οι βουλευτικές εκλογές του 1844, πήρε αυτός από τον Όθωνα την εντολή να σχηματίση κυβέρνηση. Και για να είναι πιο δυνατός, έκανε συμμαχικό ύπουργείο μαζί με τον Μεταξά, τον τρίτο από τους πολιτικούς αρχηγούς της εποχής εκείνης. Ο Μαυροκορδάτος ήταν αρχηγός του αγγλόφιλου κόμμα-τος, ο Κωλέτης του γαλλόφιλου κι' ο Μεταξάς του ρωσόφιλου. Η νέα κυβέρνηση Κωλέτη-Μεταξά συνέχισε τις εκλογές και τις έκανε με το σκανδαλώδες τρόπο. «Επί τρεις μήνες, γράφει ο ιστορικός Γ. Ασπρέας, έδεινοπάθησε η χώρα, ως αν διετέλει υπό έμφύλιον σπαταγήν. Περιουσίαι κατεστράφησαν, πόμνια κατεσφάγησαν, δένδρα κατεκόπησαν, άνθρωποι έφονεύθησαν, ναοί εβδελυώθησαν και το αίμα έβασε τα άδυστα των νανών και τας εικόνες πολλών εκκλησιών». Στις εκκλησίες γινόταν τότε η ψηφο-φορία και οι εκλογικές... μάχες.

Το κυβερνητικό όργιο εξακολούθησε και μετά τις εκλογές, με τον έλεγχο των αποτελεσμάτων, που δεν τον έκανε — όπως σήμερα — το εκλογοδικείο, αλλά η ίδια η Βουλή.

Οι φίλοι του Κωλέτη — Γρίβας, Κριεζώτης και μερικοί άλλοι — ανάλαβαν να κάνουν τον έλεγχο στα εκλογικά αποτελέσματα, ή μάλλον να δώσουν όλους τους επιτυχόντες αντίθετους από τη Βουλή. Από τους 53 φίλους του Μαυροκορδάτου, που είχαν πε-
τύχει στις εκλογές, μόνο 12 μπό-ρεσαν να σωθούν. Των άλλων 41 άκυρώσαν την έκλογή και έφεραν Κωλετικούς. Ός και αυτός ο Μαυ-ροκορδάτος, που είχε βγή βουλευ-τής σ' 4 εκλογικές περιφέρειες, μό-λις κατώρθωσε να σωθή, κι' αυτό χάρις στο Μεταξά, που είχε άπει-λησει πως θαφείγει από την κυβέ-ρνησι, αν άκυρώναν όλες τις έκλο-γες του Μαυροκορδάτου.

Συγχρόνως όμως, η έπιτροπή έ-πικύρωσε όλες τις εκλογές των Κω-λετικών, ακόμα και του αρχιλήπτη Γαταγιάνα, στην έπαρχία Φθιώτι-δος.

Πέντε μήνες κράτησε ο έλεγχος των εκλογικών αποτελεσμάτων και, στο τέλος, η Βουλή «συνεχάρη» την έπιτροπή για το έργο της!... Και δικαιολογημένα διαμαρτυρόταν μία έφημερίδα, γράφοντας: «Από τον βόρβορον των παρανομιών αίρουσα χείρας της η επί της εξέλε-γας των εκλογών έπιτροπή, απο-χαιρέτα με χλευασμόν το Πανελλή-νιον...».

Και, σαν να μην έφθανε το ξε-καθάρισμα των αντιθέτων βουλευ-τών, ο πονηρός Κωλέτης, για τών, ο πονηρός Κωλέτης, για νάναι πιο σίγουρος στην έξουσία, έβαλε στις ψηφοφορίες της Βουλής το χρωματιστό ψηφοδέλτιο. Δηλαδή με άλλο χρώμα ψηφοδέλτιο ψήφι-ζαν όσοι ήταν «υπέρ» και με άλλο ο-σοι ήταν «κατά». Με τον τρόπο σοι ήταν «κατά». Με τον τρόπο αυτό, μπορούσε να παρακολουθή-αυτό, μπορούσε να παρακολουθή- τις διαθέσεις των Πατέρων του Έθνους και να τους μανουδράρη, τις διαθέσεις των Πατέρων του Έθνους και να τους μανουδράρη, με απειλές, και κάποτε και με... ξύλο, που το χρη- με υποσχέσεις, με απειλές, και κάποτε και με... ξύλο, που το χρη- σιμοποιούσαν ως «κοινοβουλευτικών όπλων» στην περίοδο της κω-λετικής παντοδυναμίας.

Και, όταν κάποτε η Βουλή ζήτησε έξηγήσεις από τον Κριεζώτη, που το είχε παρακάνει στα χρονοκοπήματα και είχε χτυπήσει και που το είχε παρακάνει στα χρονοκοπήματα και είχε χτυπήσει και το βουλευτή Σταμάτη Δάρα, εκείνος ανέβηκε άμέσως στο βήμα και καθυσάχισε τους βουλευτές της... συμπολιτεύσεως, λέγοντας: και καθυσάχισε τους βουλευτές της... συμπολιτεύσεως, λέγοντας:

— Είναι άτιμο σκοπό μονάχα να τον δείρω... Έγώ είχα σκοπό μονάχα να τον δείρω... Έγώ είχα σκοπό μονάχα να τον δείρω... Για ν' αποφευχθούν οι συμπλοκές και το ξύλο μέσα στην αί- θουσα των συνεδριάσεων, ο βουλευτής Μαυρομάτης έκανε πρότασι- θουσα των συνεδριάσεων, ο βουλευτής Μαυρομάτης έκανε πρότασι- στη Βουλή: Κανείς βουλευτής ή ο βουλευτής Κλωάρης — αν- του και να πηγαίνει εις τ' ό σύνορον του άλλου... «Αλλά το κακό δεν διορθώθηκε κι' ο βουλευτής Κλωάρης — αν- θρωπος σοδαρος και ασυτρός, που είχε κάνει ύπουργος και πρό- εδρος του Άρείου Πάγου — ανέβηκε στο βήμα να διαμαρτυρηθή: — Άπορώ και εξίσταμαι, λέγει ο Κλωάρης, με την κατάστασι- αυτή...».

Δεν είχε όμως τελειώσει τη φράση του και ολόκληρη η Βουλή είχε σκάσει στα γέλια με το «έξισταμαι», που οι περισσό- ερι βουλευτάι δεν ήξεραν τη σημασία του και νόμισαν πως είχε έροιο του Άρείου Πάγου! Όστόσο η φράση αυτή έμεινε παροιμιακή σχέσι με το... έξιστος (1845) και ζή ακόμη και σήμερα.

Έπί τρία και πλέον χρόνια έμεινε συνε- χώς πρωθυπουργός ο Κωλέτης, ως το θά- νατό του (1847), με την υποστήριξη του Όθωνος — έχομεν τ' άς πλατ' ας γε- ράς, συνήθιζε να λή ο ίδιος — και είχε κατορθώσει να κρατιέται στην έξουσία ά- κόμα και όταν δεν είχε την πλειοψηφία της Βουλής μαζί του. Και κάποτε που το είχε παρακάνει και ολόκληρη η Βουλή είχε ξε- σπκωθή εναντίον του και η αντιπολίτευσις του φώναζε:

— Δεν σε θέλουμε! Δεν σε θέλουμε! Νά φύγης... —

— Ήγαπητοί, τους είπε γλυκοπώνηρα ο Κωλέτης, σεις δεν με θέλετε, εγώ όμως σας θέλω... —

Για να μπορή να κρατιέται στην έξουσία ο Κωλέτης, είχε εφαρμόσει, σε βαθμό που δέ-μυρεσε κανέναν από τους συγχρόνους του ή τους μεταγενέστε- ρους να τον φτάση, το πολιτικό ρουσφέτι και τις παροχές στους φίλους. Ύποσχόταν, φυσικά, πολύ περισσότερα από όσα μπορούσε να δώσει και σπάνια τηρούσε το λόγο του. Για την κατηγορία όμως αυτή, είχε πρόχειρη και την άπολογία:

— Όταν έρχονται και μου γυρεύουν να διορίσω πρόξενον έναν άγραμμάτον, που δεν ξέρει καλά-καλά ούτε ελληνικά, διότι είναι άρβανιτόγλωσσος, και τους έξηγεις τους λόγους όπου δεν πρέπει να διορισθή και αυτοί έπιμένουν, τι θέλτε να κάμω; Τους το υπό- σχομαι και το φεγγάρι και τ' άστρα αν μου γυρέψουν ακόμα, τους τα δίδω... —

Σαν έγινε η κυβέρνηση Κωλέτη-Μεταξά, κατέβηκαν όλοι οι κα- πετάνιοι της Ρούμελης και της Ήπειρου στην Αθήνα, ζητώντας την έγγραφη τους στο δημόσιο προϋπολογισμό για τις «έκδουλεύ- σεις» που είχαν προσφέρει στον Άγωνα. Πολλοί από αυτούς — όσους δέ χωρούσε το σπίτι του Κωλέτη — είχαν στρώσει τα πρά- γματα τους στην αψίδα του πρωθυπουργικού σπιτιού, που παρου- σίαζε, κατά σύγχρονα χρονικογρά- φο, «όσιν μεγαλοπρεπή και άρη- φίλων». Και συνεχίζει ο χρονικο- γράφος: «Πάντες οι εις τών οίκων του κ. πρωθυπουργού μεταβαίνον- τες, ελάμβανον αναλογικώς έπιχο- ρηγήσεις μικράς και ύποσχέσεις με- γάλας, ουδέν δέ ελάμβανον οι μα- κράν της φίλιας του κ. Κωλέτη και της αψίδος του εύρισκόμενοι».

Εμπόδιο, ωστόσο, στους διορι- σμούς των «ημετέρων» ήταν ο Με- ταξάς, ύπουργός των Οικονομικών, που δεν έβλεπε με καλό μάτι ό,τι γινόταν και προ πάντως δεν είχε ο Προϋπολογισμός τόσα, όσα χρει- άζονταν για να ικανοποιήση τις ά- παιτήσεις της κωλετικής πελατείας.

Μία μέρα, ο πρωθυπουργός τον πίεζε να διορίση κάποιο φίλο του. — Δεν υπάρχει κανέν διαθεσίμον ποσόν! του λέει ο Μεταξάς.

Ο Κωλέτης, όμως, δεν χάνει καιρό, παίρνει στα χέρια του τον Προϋπολογισμό και περνάει ένα- ένα τα κεφάλαια και τ' άρθρα φθά- νει στο «έκκένωσις βόθρων».

— Ίδου αυτό το άρθρον, λέει στο Μεταξά, έχει διαθεσίμον πο- σόν. Άς χώσωμεν το έξοδον εδώ μέσα!...

Ο Μεταξάς χαμογελάει: — Αν έπρόκειτο περί «πληρώ- σεως» βόθρων, θα έκτελειτο η εν- τολή σας, άλλ' ο Προϋπολογισμός όμιλει περί «κένωσης», άπανταίει ο Μεταξάς.

— Ο Κωλέτης δεν έπέμεινε περισσότερο... Δύσκολα όμως έ- κρυψε τη στενοχώρια του.

Η αυθαιρεσία των φίλων του Κωλέτη και ιδίως των τοπικών κομματάρχων, στο διάστημα της παντοδυναμίας πρωθυπουργίας του, ξεπερνάσε κάθε όριο. Είχαν μεταβληθή σε μικρούς ασπράτες που έκαναν ό,τι ήθελαν, χωρίς να δίνουν λογαριασμό.

Μία μέρα ο Θεσσαράκης Γρίβας έλεγε στον Όθωνα, μ' όλη την όμη ειλικρίνεία του: — Δεν μπορώ να καταλάβω, Μεγαλειότατε, γιατί άνακατεύεται η κυβερνήσις στο Ξηρόμερο; Έσείς νάσαστε βασιλιάς στην Α- θήνα κι' εμείς βασιληάδες στον τόπο μας... —

Το άλλο πρωτοπαλλήκαρο του Κωλέτη, ο Κριεζώτης, ανάγκασε κάποτε ένα δικαστικό κλητήρα που «τόλμησε» να του επιδώση μία κοινοποίησι, να μασήσει και να καταπιή μπροστά του την κοινο- ποίησι, σοδός και τρέμοντας... —

Άλλά και με το Γρίβα και με τον Κριεζώτη τα χάλασε στο τέ- λος ο Κωλέτης. Κι' όταν του σήκωσαν επανάστασι, τους κινή- γησε. Γιατί ήξερε, όμα ήθελε, να επιβάλη το κράτος του Νόμου... Ο Κριεζώτης για να σωθή έφυγε στην Αλεξάνδρεια (1846), όπου η ελληνική κοινότης τον υποδέχτηκε σαν... εθνικόν ήρωα, όπως λίγα χρόνια πρωτίτερα είχε υποδεχτή το ίδιο το Γρίβα, που είχε, επίσης, στασιάσει.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Αντρες (Έγκυροι)»

Οι θεωρίες που εξηγούν τα «τερατώματα»

Ξέρουμε όλοι πολύ καλά ότι οι άντρες δεν μπορούν... να γεννήσουν παιδιά! Κι όμως, έχουν κάποτε στο σώμα τους μια «δερμοειδή κύστη», ή «τερατώμα», που περιέχει διάφορα συστατικά ανθρώπινου εμβρύου: δέρμα, τρίχες, όαθα, χόνδρους, ακόμη και ολόκληρα όργανα!

Η ανωμαλία αυτή είναι σπάνια στους άντρες, συναντάται όμως σχετικά συχνά στις γυναίκες. Οι κύστες αυτές έχουν συνήθως καλοήγη χαρακτήρα. Ωστόσο, πρέπει να αφαιρεθούν με χειρουργική μέθοδο, γιατί αλλιώς μπορεί να μεταβληθούν ξαφνικά σε καρκινώματα (ο ίδιος άλλωστε κανόνας ισχύει για όποιον οδύποτε ογκό).

Υπάρχουν πολλών ειδών κύστες, με ίδιο σχήμα όλες, αλλά με διαφορετικό περιεχόμενο. Η απλούστερη μορφή τους αποτελείται από μια λεπτή μεμβράνη, επικαλυμμένη με ενδοθηλιακά κύτταρα (σαν αυτά που σκεπάζουν τα έντερα ή τους αδένες), περιέχει δέ ένα ηχητό βλεννώδες υγρό ή αίμα. Στην πρώτη περίπτωση, έχει σχηματισθεί από τους βλεννογόνους αδένες.

Άλλες κύστες περιέχουν παράσιτα.

Οι πιο ενδιαφέρουσες όμως και περιεργότερες είναι οι δερμοειδείς κύστες. Παρουσιάζουν ώριμα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της εγκυμοσύνης. Ο σάκος τους είναι ανώλογοι μ' εκείνον που περιέχει το έμβρυο στην μήτρα. Μεσα ο' αυτόν δε υπάρχει ένα υγρό, παρόμοιο προς το «αμνιωτικό» υγρό της εγκυμοσύνης, καθώς και διάφορα μέρη ενός μισοσχηματισμένου εμβρύου.

Μπορεί να σχηματισθούν ο' οποιοδήποτε μέρος του σώματος. Ένας Αμερικανός γιατρός αναφέρει την περίπτωση μιας τέτοιας κύστεως, μεγάλης σαν μήλο, πάνω στο αριστερό φρύδι, έτσι που εμπόδιζε την όραση. Μέσα ο' αυτήν βρέθηκε ένα έμβρυο στον τέταρτο μήνα της εμβρυολογικής ανάπτυξης — όχι όμως με τελείως συμπληρωμένο το σώμα του.

Η περίπτωση αυτή είναι εκπληκτική και μοναδική στο είδος της. Συνήθως, οι δερμοειδείς κύστες είναι πολύ μικρότερες και σχηματίζονται στους γεννητικούς αδένες των ανδρών ή στις ωθήκες των γυναικών. Στους άντρες, παίρνουν την ειδική ονομασία «τερατώμα».

Μέσα σε δερμοειδείς κύστες των ωθηκών έχουν βρεθεί ακόμη και έμβρυα τελείως ανεπτυγμένα. Οι περιπτώσεις όμως αυτές πρέπει μάλλον να θεωρηθούν σαν σταματημένη εξελικτική κύστη, που πήρε αργότερα κυστική μορφή. Δεν υπάρχει περίπτωση τερατώματος που να περιέχει ολόκληρο έμβρυο, έτσι και μερικά σχηματισμένα. Μέσα ο' αυτές τις κύστες — όπως είπαμε — βρίσκονται μόνο κομμάτια εμβρύου.

Έχουν διατυπωθεί διάφορες θεωρίες, για την εξήγηση του σχηματισμού αυτών των κύστεων. Καμία όμως δεν έχει επιβεβαιωθεί ως τώρα.

Η πιο διαδεδομένη απ' αυτές,

και συγχρόνως η πιο λογική, είναι η «εμβρυακή».

Είναι γνωστό ότι το γυναικείο ωάριο, μετά τη γονιμοποίηση, πολλαπλασιάζεται με διχοτόμηση των κυττάρων και σχηματίζει το «βλαστώδεμα». Κατόπιν αρχίζει ο διαφορισμός των κυττάρων, και δημιουργούνται έτσι τρεις διάφορες μεμβράνες: το «εκτόδεμα», το «μεσώδεμα» και το «έντοδεμα». Απ' αυτές ο' αναπτύσσονται κατόπιν όλοι οι ιστοί και τα όργανα του ανθρώπινου σώματος. Συγκεκριμένα, απ' το εκτόδεμα σχηματίζεται το κεντρικό νευρικό σύστημα και το δέρμα, απ' το μεσώδεμα οι μύς, το κυκλοφορικό σύστημα, τα γεννητικά όργανα κι' ο συνδετικός ιστός, κι' απ' το έντοδεμα το πεπτικό σύστημα.

Κατά την εμβρυακή λοιπόν θεωρία, μερικά απ' τα πρώτα γονα αυτά εμβρυακά κύτταρα μπορεί να μείνουν αδρανή σε ώριμα μέρη του σώματος, όταν συντρέξουν ευνοϊκές συνθήκες. Παρουσιάζουν δέ πρόθυμοι — άγνωστο γιατί — στους ανδρικούς γεννητικούς αδένες ή στις ωθήκες.

Η παρουσία των εμβρυακών αυτών κυττάρων μένει άγνωστη ως ότου αρχίσουν ν' αναπτύσσονται, εξ αιτίας κάποιας τοπικής βλάβης ή ενός ερεθισμού, και να σχηματίζουν τα αντίστοιχα όργανα του σώματος. Γίνεται δηλαδή τότε κάτι παρόμοιο με τον κανονικό σχηματισμό του εμβρύου μέσα στη μήτρα.

Μία σοβαρή αντίρρηση όμως ο' αυτή τη θεωρία είναι ότι τα τερατώματα περιέχουν πολλές φορές δόντια, που δεν σχηματίζονται ποτέ στα έμβρυα!

Άλλη θεωρία είναι ότι το τερατώμα αποτελεί μία ανωμαλία ανάλογη με τους «Σιαμαίους αδελφούς». Σε μερικές περιπτώσεις δηλαδή, ενώ αρχίζει η εγκυμοσύνη κανονικά με δίδυμα έμβρυα, ενώνεται κατόπιν ένα μέρος του σώματος τους, κι' έτσι έρχονται στον κόσμο οι λεγόμενοι «Σιαμαίοι», που δεν μπορεί ν' αποχωρισθούν ο ένας απ' τον άλλον, παρά μόνο με μία δύσκολη κι' επικίνδυνη χειρουργική.

Μπορεί ωστόσο να πάρη άλλη μορφή αυτή η συγκόλληση: ν' αναπτυχθεί πάνω στο σώμα ενός κανονικού ανθρώπου πλυσμάτος ένα τμήμα άλλου σώματος. Η ανωμαλία αυτή ονομάζεται «εξωτερικόν τερατώμα». Η Βρετανική Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει την περίπτωση ενός Ιταλού, που είχε ένα τέτοιο όγκο προσκολλημένο στη βάση του στήθους. Ο όγκος αυτός ήταν ένα καλοσχηματισμένο παιδί, που ανέπνεε και κοιμόταν, δεν είχε όμως δικό του πεπτικό σύστημα, του έλειπε δέ το ένα ποδι.

Υπάρχει επίσης η περίπτωση ενός Κινέζου, που είχε ένα τέτοιο τερατώμα πάνω στη κοιλιά του.

Η συνένωση όμως των διδύμων εμβρύων μπορεί να γίνει και με το κλείσιμο του ενός μέσα στην κοιλιά του άλλου. Αναπτύσσεται τότε και γεννιέται το δυνατότερο απ' τα δύο. Το δεύτερο όμως εξακολουθεί να ζει μέσα στην κοιλία του αδελφού του, μένον-

τας στάσιμο. Ένα περίφημο δείγμα τέτοιου τερατώματος διατηρείται ο' ένα μουσείο του Λονδίνου.

Η πιο πρόσφατη περίπτωση «έγκυου» αγοριού ανακοινώθηκε από τον καθηγητή Μ. Λομπάρ στη Γαλλική Ακαδημία, το Νοέμβριο του 1953: Μέσα στην κοιλιά ενός βρέφους 20 μηνών, ανακαλύφθηκε με ακτινοσκόπηση ένα έμβρυο 4 μηνών, μήκους 8 πόντων περίπου! Κατά τους επιστήμονες, το βρέφος αυτό δεν έχει πολλές πιθανότητες να επιζήσει.

Τελευταίως, ο Αμερικανός δόκτωρ Ράσελ Φέργκουσον βρήκε μία μέθοδο για ν' ανακαλύπτει την παρουσία ενός τερατώματος μέσα στους ανδρικούς γεννητικούς αδένες. Αναπτύχθηκε δηλαδή ένα ούρα δοσ όρμονες του πιτυοειδούς αδένος, που παράγονται κανονικά στο γυναικείο οργανισμό κατά την εγκυμοσύνη. Αν τις βρή, μπορεί να συμπεράνει με βεβαιότητα ότι ο άντρας αυτός είναι «έγκυος»! Από την ποσότητα τους δέ, κρίνει αν το τερατώμα του βρίσκεται σε μορφή ανάπτυξης ή όχι.

Πρωτότυπη μέθοδος θεραπείας των χυλών

Στη γαλλική Ιατρική Ακαδημία ανακοινώθηκαν τελευταία δύο περιπτώσεις θεραπείας χυλών, που δημιουργούν βάσιμες ελπίδες ότι αυτή η αναπηρία θα εξαφανισθεί σε προσεχές μέλλον ή θα περιοριστεί στο ελάχιστον. Στη μία απ' αυτές τις περιπτώσεις επρόκειτο, για έναν ασθενή, που, έπειτα από ένα τραύμα στα ισχία, είχε πάθει άγκυλωσι του δεξιού ποδιού, με αποτέλεσμα τη σμίκρυνση του κατά 8 εκατοστά. Όλες οι προσπάθειες για την επίσημυνση του έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Ο δόκτωρ Μπερτόν έκοψε τότε αυτά τα 8 εκατοστά από το άκρικο πόδι κι' έτσι έδωσε και στο δυο πόδια το ίδιο μήκος. Το ύψος αυτού του ανθρώπου, περιωρίστηκε, φυσικά, κατά 8 εκατοστά, αλλά δεν είναι πια κουτσός.

Σε μία άλλη περίπτωση μίας νέας 18 χρόνων, που παρουσίαζε σμίκρυνση του ενός ποδιού κατά 8 εκατοστά, ο δόκτωρ Ταλαμέρ μοί-

ρασε τη διαφορά. Εμίκρυε, δηλαδή, το κανονικό πόδι κατά 4 εκατοστά και με μία κατάλληλη επέμβαση κατάφερε να μακρύνει το κοντό πόδι κατά 4 εκατοστά. Έτσι η νέα αυτή έπαφε να κουτσάει, χωρίς να χάνει από το ύψος της περισσότερα από 4 εκατοστά.

Οι δόκτωρ Μπερτόν και Ταλαμέρ πιστεύουν ότι η μέθοδος αυτή μπορεί να εφαρμοσθεί σε πολλές περιπτώσεις χυλών, που θα έπαυαν έτσι να είναι αναπηρία.

Για τα βρέφη

Ο Άγγλος παιδίατρος δόκτωρ Γκέιγκερ συνιστά στις περιπτώσεις δυσκοιλιότητας, πεπτικών διαταραχών και ανωμαλιών της θρέψης των βρεφών ν' αντικαθίσταται το γάλα με μία σούπα, που θα περιέχει κρόκο αυγού, αλεύρι, ζάχαρη, αλάτι και γλυκονικό ασβεστίο.

Οί πάγοι της Γροιλανδίας

Μία επιστημονική αποστολή που έπικεφθήκε τελευταία την Γροιλανδία υπέλογισε ότι το στρώμα του πάγου, που καλύπτει ώριμες περιοχές αυτής της μεγάλης νήσου ξεπερνάει τα 2640 μέτρα.

Δεκάδες νέων αντιβιοτικών

Στο τελευταίο Ιατρικό συνέδριο που συγκροτήθηκε στην Ουάσιγκτον ανακοινώθηκε η ανακάλυψη πολλών νέων αντιβιοτικών. Μερικά απ' αυτά βρίσκονται ακόμη στο πειραματικό στάδιο, ενώ άλλα είναι έτοιμα να δοθούν στην κατανάλωση.

Μεταξύ των νέων αντιβιοτικών συγκαταλέγεται η αχρωμικίνη, που έχει στενή συγγένεια με την χρυσομικίνη, άλλ' είναι πιο δραστήρια και λιγότερο τοξική απ' αυτήν.

Ένα άλλο αντιβιοτικό είναι η καρμιομικίνη, που δόθηκε τελευταία στην κατανάλωση με το όνομα της μαγκνικμίνης.

Οκτώ άλλα αντιβιοτικά είναι έτοιμα να δοθούν στην κατανάλωση, ενώ συνεχίζονται τα πειράματα για τριάντα ή σαράντα ακόμη.

Σ' αυτά δεν υπολογίζονται εκείνα που ανακαλύφθηκαν ή βρίσκονται στα στάδια των έρευνών στη Ρωσία και την Ιαπωνία.

Η καρδιά μας δέ χτυπά ΧΩΡΙΣ ΚΑΛΙΟ!

Οι πολύτιμες θεραπευτικές ιδιότητές του

Ός πριν από λίγον καιρό, η λέξη καλίο μάς θύμιζε ωρισμένα λιπάσματα που χρησιμοποιούνται για τους αγρούς. Αυτό το μέταλλο, που, ωστόσο, βρίσκεται σ' όλα τα φυτικά και ζωικά κύτταρα, ήταν τελείως παραγνωρισμένο. Ποιος θα μπορούσε να φαντασθεί ότι ήταν ένα από τα κυριώτερα συστατικά του οργανισμού μας, ότι δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε χωρίς αυτό κι' ότι, χορηγούμενο σε ωρισμένους ασθενείς, που είναι σχεδόν έτοιμοι θάνατοι, θα είχε τη δύναμη να τους αναζωογονήσει και να τους σώσει; Τελευταία ακόμη ανακαλύφθηκε ότι έχει κεραυνόβολο επίδραση σε ωρισμένες καρδιακές διαταραχές, στην καλυμμένη περιοδική παράλυση και στην πιο θανατηφόρα από τις ασθένειες της βρεφικής ηλικίας, την τοξίνωση, που δημιουργούσε στο παρελθόν αναρίθμητα θύματα. Νά γιατί το καλίο προκαλεί σήμερα τεράστιο ενδιαφέρον μεταξύ των επιστημόνων.

Το ότι το καλίο είναι απαραίτητο στη ζωή μας διαπιστώθηκε για πρώτη φορά από τον διάσημο Γερμανό επιστήμονα Σβαρμάχερ.

Όπως είναι γνωστό, η καρδιά ενός ζώου μπορεί να εξακολουθήσει να χτυπάει και αφού την βγάλουμε από την θωρακική κοιλότητα, αν την τοποθετήσουμε μέσα σ' ένα δοχείο, που να περιέχει ένα θρεπτικό υγρό. Αν, όμως, αυτό το υγρό δεν περιέχει ίχνος από καλίο, η καρδιά σταματάει άμεσα. Ξαναρχίζει τούνατιον να χτυπά αν προσθέσουμε σ' αυτό το υγρό μερικά χιλιοστόγραμμα καλίου.

Στον άνθρωπο, η έλλειψη καλίου προκαλεί σοβαρότατες καρδιακές διαταραχές.

Στο σώμα μας το στοιχείο αυτό βρίσκεται κυρίως μέσα στα κύτταρα. Μόνον ένα ποσοστόν 10% από τα 100 περίπου γραμμάρια καλίου, που περιέχει το σώμα μας βρίσκεται έξω από τα κύτταρα, μέσα στο υγρό μέρος του αίματος, το καλούμενον πλάσμα.

Είναι πολύ σπάνιο η ανεπάρκεια του καλίου να οφείλεται σε ελαττωματική διατροφή, εκτός σε περίπτωση υποσιτισμού. Γιατί οι περισσότερες από τις τροφές μας είναι πλούσιες σ' αυτό το στοιχείο. Μόνον τα λιπαρά σώματα και το ρύζι δεν περιέχουν καλίο.

Νά η περιεκτικότης σε καλίο ωρισμένων τροφών (ο υπολογισμός έχει γίνει στα 100 γραμμάρια):

Γάλα	147	χλστγρ.
Χυμός πορτοκαλλών	192	»
Κρέας	290	»
Καρότα	320	»
Μπανάνες	438	»
Αυγά	120	»
Ψωμί	108	»

Οι κυριώτερες αιτίες που προκαλούν την ελάττωση του καλίου μέσα στον οργανισμό μας είναι οι έμετοι και η διάρροια. Ωρισμένα φάρμακα επίσης όπως η κορτιζόνη, προ-

καλούν μεγάλη απόβολή καλίου από τα ούρα.

Το κυριώτερο σύμπτωμα της ανεπάρκειας του καλίου μέσα στον οργανισμό μας είναι η μυϊκή κορύσας που αισθανόμαστε έπειτα κι' από την πιο μικρή προσπάθεια. Η χάνωσις, που παρουσιάζουν πολλοί άνθρωποι, δεν οφείλεται πάντοτε σε τεμπελιά. Η αιτία της βρίσκεται σε πλείστες περιπτώσεις στο ότι ο οργανισμός τους στερείται από την ποσότητα του καλίου που του είναι απαραίτητη.

Το αίσημα αυτό του καμιάτου εξαφανίζεται συνήθως με 2 — 3 χαπάκια καλίου την ημέρα.

Στα άτομα αυτά η έλλειψη καλίου οφείλεται στη περισσότερες φορές σε αδράνεια που εντερικού σωλήνος, που δεν ελίσσεται σε θέσι ν' ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του οργανισμού. Γι' αυτό, η απομείωση των τροφών δεν γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις κανονικά ή αντίθετα προκαλούνται διαρροϊκά φαινόμενα κλπ.

Όπως είπαμε και παραπάνω, το καλίο έχει κεραυνόβολο επίδραση στην περιοδική παράλυση, που έχει μεγάλη ομοιότητα με την πολιομυελίτιδα. Άρκουν τότε 2 — 4 γραμμάρια χλωριούχου καλίου επί μερικές ημέρες για να εξαφανισθούν τελείως τα παραλυτικά φαινόμενα.

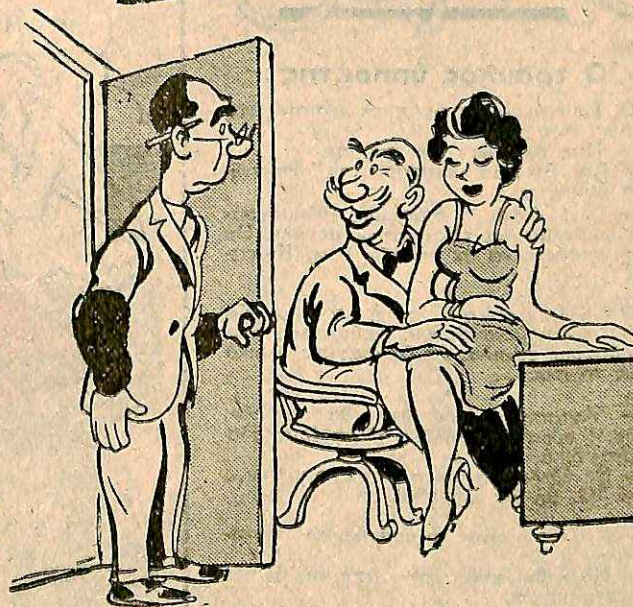
Το ίδιο κεραυνόβολο είναι η επίδρασις του καλίου στη βρεφική τοξίνωση. Η ασθένεια αυτή χαρακτηρίζεται από ακατάστατους έμετους και διάρροια, που προκαλούν μεγάλη αφυδάτωση και έκθεσιν σε σοβαράτα κίνδυνο τη ζωή των μικρών ασθενών. Κι' εδώ επίσης το καλίο σταματάει τους έμετους και τη διάρροια και αποκαθιστά ταχύτατα τη διασάλευση της ισορροπίας του οργανισμού.

Ορμόνες στην αρτηριοσκληρώση

Μία θεραπεία με ορμόνες και βιταμίνες έδωσε ένα συναίσθημα γενικής τονώσεως και ευεξίας σε 85 από 100 άτομα πάσχοντα από αρτηριοσκληρώση. Ο δόκτωρ Μάρις Μούρ, απ' το Νόργουιτς, που αναφέρει αυτό το ικανοποιητικό αποτέλεσμα, ονομάζει τη νέα θεραπεία «φυσιολογικό δανεισμό». Τονίζει δέ ότι απέχει πολύ απ' τις συνθετικές μεθόδους της αναπαύσεως του ασθενούς, της χρησιμοποίησης καταπραυντικών, της εγχείρησεως αποκοπής ωρισμένων νεύρων, κλπ. Τα άτομα στα οποία δοκιμάσθηκε, ήταν ηλικίας από 27 ως 82 ετών, κατά μέσον όρον δέ 58 ετών. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν πείσι, στηθάγχη και εμφόξεις των αρτηριών των κινήων.

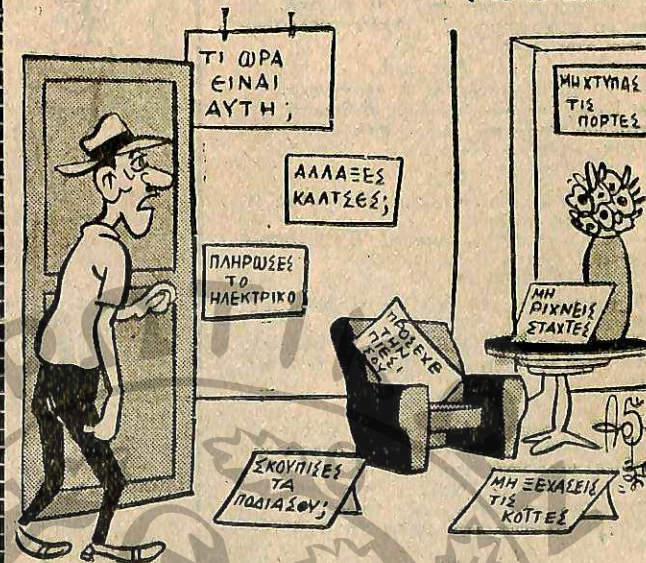
Ο δόκτωρ Μούρ τους χορήγησε άρσενικές και θηλυκές ορμόνες, εκχύλισμα θυρεοειδούς και πολυβιταμίνες (Ιδίως Β, C και E). Τους έκανε δέ ένεσεις κατά διαστήματα που ποίκιλλαν από μία κάθε βδομάδα έως μία κάθε δεύτερο μήνα. Όλοι τους, λοιπόν, υπέφεραν να εξαγαυρίσουν στις συνηθισμένες ασχολίες τους, αποφεύγοντας βεβαίως στο εξής κάθε είδους κατάχρησεις.

Τελωτοθεραπεία

Ο διευθυντής: 'Επί τη ευκαιρία, δε πάρουμε και μία γραφομηχανή...

(Του Π. Παυλίδη)

Η κυρία πάει έξω... (Του Αρχέλαου)

Χωρίς λόγια!...

Ο τραυλός υπηρέτης

Ο Τριστάν Μπερνάρ πήρε κάποτε έναν υπηρέτη που τραυλίζει.

— Πώς σε λένε; τον ρώτησε.
— Βα...Βα...Βα...Βαπτιστή! απάντησε ο υπηρέτης.

— Χμ! Έκαμε ο διάσημος ευθυμογράφος. Το όνομά σου είναι κάπως μεγάλο. Θα μου επιτρέψεις να σε φωνάζω μόνο Βαπτιστή!...

Ο ζωγράφος στη γυναίκα του: Όσοι να βρούμε χρήματα για να αγοράσουμε έπιπλα, θα ζωγραφίσω μερικά στους τοίχους...

— Αγαπημένη μου, όταν θα παντρευτούμε, ο ουρανός, ο ήλιος, τ' αστέρια, όλα θα είναι δικά σου!

— Θα ήθελα ένα μικρό διαμερισμάκι...
— Ω, μη λες υπερβολές!

Και ποιο είναι το μυστικό της νεότητος;

— Να κόβεις κάθε χρόνο από την ηλικία σου δυο χρόνια.

— Απόψε έπαιξα ως τα ξημερώματα πινακλ στο σπίτι της Έλλης...

— Σ' αρέσει τόσο πολύ το πινακλ;
— Το συχαίνωμαι... Αλλά τρελλαίνωμαι για την Έλλη!

— Τι είναι, μπαμπά, ο «έργενες»;
— Είναι, παιδί μου, ένας άνθρωπος ευτυχισμένος. Μην πής όμως στη μαμά σου πώς σου το είπα εγώ!

— Θυμάσαι πού παίζαμε το κρυφτούλι, όταν ήμαστε παιδιά;

— Εγώ το παίζω ακόμη. Έχω τόσους δανειστάς!...

Ο τυφλός: Έχω να σε δώ τόσες μέρες!

Ο κούτσος: Ναι, έχω μια βδομάδα να πάτησω το πόδι μου έξω απ' το σπίτι μου!

Ο σούζυγος: Τρακόσιες χιλιάδες μέσα σ' ένα μήνα για άρωματά! Λεφτά για μυρωδιές που χάνονται στον αέρα!

Η σούζυγος: Ναι... πηγαίνουν να συναντήσουν τον καπνό των τσιγάρων, για τα όποια ξόδεμες έσύ άλλα τόσα σ' ένα μήνα!

— Αφ' ότου ο Τάκης έχασε την περιουσία του, οι μισοί φίλοι του του γύρισαν τις πλάτες.

— Ναι, γιατί οι άλλοι μισοί... δεν το ξέρουν ακόμα!

— Δεν υπάρχει καμιά δυσκολία, πού να μη μπορεί κανείς να την υπερνικήσει με την καλή θέληση.

— Μπα! Δοκίμασες ποτέ, όταν βγή από ένα σωληνάριο περισσότερη οδοντόπαστα, να την ξαναβάλεις μέσα;...

Μια κυρία υπερώριμη εξετάζεται ως μάρτυς στο δικαστήριο.

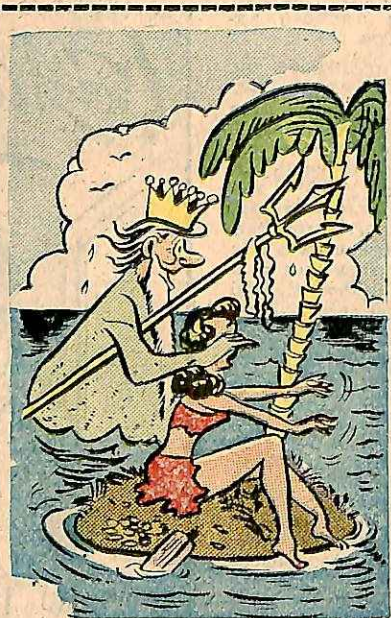
— Πότε γεννηθήκατε; τη ρωτάει ο πρόεδρος.

— Το 1925.

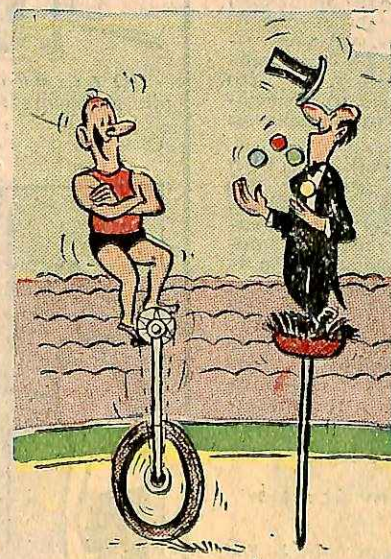
— Προ η μετ' Χριστόν;...

Ο πελάτης: Αυτό το πορτραίτο που μου φτιάσατε, δεν μ' αρέσει καθόλου. Του λείπει η ζωή...

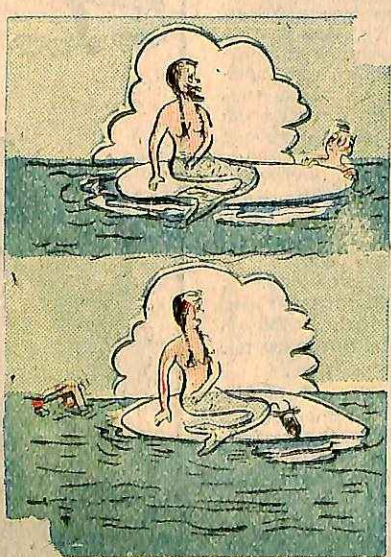
Ο ζωγράφος: Για να μείνετε ευχαριστημένοι, πρέπει να μου πληρώσετε άλλες 500 χιλιάδες. Βλέπετε, η ζωή έχει σήμερα ακριβήνει τόσο πολύ!

Ο Ποσειδών: Μάντεψε ποιος είμαι!...

Δεν ξέρεις κανένα άλλο κόλπο;...

Χωρίς λόγια.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Το πλούσιο με χλιαρό νερό ωφελεί μάλλον όλα τα δέρματα. Ωστόσο, για ένα δέρμα μαρμένο και στεγνόμενο, είναι προτιμώτερο το κρύο νερό, που το τονώνει.

Ένα μίγμα από ίσα μέρη βρασμένο ζαμπούκο και ύδωρ ανθέων πορτοκαλιάς, μαζί με μερικές στάλες βάμμα βενζόνης και μύρρα, δίνει λάμψη στο πρόσωπο.

Οι καλλονές του παλιού καιρού χρησιμοποιούσαν πολύ, για να διατηρούν το ωραίο τους χρώμα, το τσάι, το τίλιο, το ζαμπούκο και το νερό με μέλι. Επίσης διάφορα αρωματικά εσθία της τουαλέτας, απ' τα όποια πρόσθεταν μερικές σταγόνες στο νερό που πλένονταν. Τα εσθία αυτά απέδειχθη πως προστατεύουν το δέρμα από μικροβιακές μολύνσεις, επομένως δέ κι' από τα σπείράκια.

Ακόμη κι' όσον αφορά τις κρέμες του προσώπου, η σημερινή επιστήμη έχει εξακριβώσει πως ήταν άριστες οι παλιές συνταγές. Αλλά και το γαϊδουρινό γάλα, που μεταχειριζόταν για τα λουτρά της η Ρωμαιο αυτοκράτειρα Ποππαια βρέθηκε πλουσιώτατο σε βιταμίνες, που αναζωογονούν τους ιστούς.

Τέλος, το ωμό μοσχαρίσιο κρέας ή το κατάρπασμα από άγγουρι, που έσαςαν άλλοτε οι κυρίες στα μάγουλά τους τη νύχτα, δεν ήταν παρά μία ένστικτη έφαρμολγή της θεωρίας των βιταμινών.

Τά ψώνια της νοικοκυράς

Μόλις κάνει τις πρώτες πρωινές δουλειές του σπιτιού και ντύση τα παιδιά, η μητέρα θα φροντίσει για τα ψώνια. Έχει ήδη καθορίσει τι της χρειάζεται. Αν δεν μπορεί να λείψει πολλή ώρα απ' το σπίτι, θα ψωνίσει αναγκαστικά απ' τα συνοικιακά καταστήματα.

Έχετε όμως υπ' όψη ότι, στην κεντρική αγορά, οι τιμές είναι χαμηλότερες, γιατί υπάρχει συναγωνισμός. Το ίδιο συμβαίνει, ε, ακόμη περισσότερο, στις λαϊκές αγορές. Αλλά και τα τρόφιμα είναι πάντα πιο φρέσκα, γιατί δεν μένουν πολύν καιρό απούλητα. Αρκεί μόνο να εξακριβώσετε ποιοι έμποροι είναι οι πιο εύσυνεδοι, ποιοι δεν προσπαθούν να σας ξεγελάσουν στην ποιότητα ή στο ζύγι, και να ψωνίζετε στο έξισ μόνον απ' αυτούς.

Η κυρία που πηγαίνει στην αγορά, δεν πρέπει να ντύνεται με φορέματα ακριβά, με λεπτά παπούτσια με γάντια ανοιχτόχρωμα ή με γούνες. Το κατάλληλο ντύσιμο συνίσταται σ' ένα απλό φόρεμα, ένα χοντρό παλτό για το χειμώνα, ζεστά και στερεά γάντια, παπούτσια γερά και άνετα.

Δυο σακκούλια για τα τρόφιμα, από ύφασμα καουτσούτε, μεταφέρονται πιο έκευραστα από ένα μονάχα με το διπλό περιεχόμενο.

Όταν πηγαίνετε στην αγορά, αφήνετε σπίτι σας την τσάντα σας, για να μη σας την κλέψουν στο συνωστισμό. Κρατάτε διαρκώς στο χέρι το πορτομονά σας. Και μην παραλείπετε να μετράτε τα ρέστα που σας δίνουν.

Οι χαρκαμάδες των επίπλων

Για να βουλώσετε τις χαρκαμάδες των επίπλων, ανακατέψτε 100 δοάκια ψιλή σκόνη από τούβλα με 8 δράκια κοκκινισμένο λιθάρυρο. Κατεργασθήτε το μίγμα με λάδι της μυρογιάς, τόσο ώστε να σχηματισθή μια ζύμη, με την όποια γεμίζετε όλες τις τρύπες και τις χαρκαμάδες.

Αρωμα λεβάντας

Σε 2 λίτρα άσπρο γινόπνευμα προσθεσεί 45 γραμμάρια εσθής λεβάντας. Άλλη τόση εσθής περγαμιάς και εσθής λεμονίου. 15 γραμμάρια βάμμα βενζόνης και 180 γραμμάρια τριανταφυλλόνησο. Ανακατέψτε μ' αυτή τη σειρά τα διάφορα συστατικά. Θα φτιάξετε έτσι ένα άριστο άρωμα λεβάντας για τα ρούχα σας.

Τά τσόφλια των αυγών

Μην πετάτε τα τσόφλια των αυγών. Αφού βγάλετε την άσπρη φλούδα, που έχουν από μέσα, κοπανίστε τα όσο μπορείτε πιο καλά. Βάλτε λίγη απ' τη σκόνη αυτή πάνω σ' ένα ύγρο πανί και χρησιμοποιήστε την για να τρίψετε τις κατασρόλες, τους τεντζερέδες κλπ. Ύστερα τα πλένετε με ζεστή σαπουνάδα, και θα τα έητε να γίνονται σαν καινούργια.

Για τα κρυστάλλινα σκεύη

Για να μη ραγίση ένα κρυστάλλινο σκεύος του τραπέζιού, π.χ. μια σουπιέρα, όταν βάζετε μέσα πολύ ζεστό φαγητό, τοποθετήστε το πάνω σ' ένα χοντρό πανί, διπλωμένο πολλές φορές.

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Ο θυζυγος της Μάρθας

Η κομψή κυρία πήγε και κάθισε στη συνθησμένη θέσι της τραπεζαρίας του ξενοδοχείου κι' άμεσως τα βλέμματα όλων των ανδρών στυλώθηκαν πάνω της. Ήταν μια νέα κι' ωραία γυναίκα, που προκαλούσε αίσθησι με την εμφάνισή της.

Ο Μαρσέλ, που καθόταν δίπλα της, έσπασε το κεφάλι του να βρῇ μιὰ πρόφασιν γιά νά πιάσῃ κουβέντα μαζί της. Στο τέλος πήρε θάρρος και της είπε:

— Δεν ἤξερα, κυρία μου, πῶς ὑπῆρχε ἕνα μέρος τόσο ἥρεμο κοντά στη θάλασσα. Μοῦ τὸ συνέστησε ὁ γιατρός μου γιά ν' ἀναλάβω, ἐπειδὴ ἤμουν ἀρρωστος...

— Ἀλήθεια; Πρῶτη φορά ἔρχεστε ἐδῶ;

— Μάλιστα, κυρία...

Ο Μαρσέλ ἔλεγε ψέμματα. Δὲν ἦταν ποτέ του ἀρρωστος καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά που πήγαινε σ' αὐτὴ τὴ λουτρόπολιν. Εἶχε ἔρθει ἐκεῖ κατ' ἀπαίτησιν τῆς φίλης του, μιᾶς ωραίας κοσμικῆς κυρίας, που ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πήγαινε καὶ περνοῦσε μαζί του μερικὲς ὥρες. Ὅλες τὶς ἄλλες μέρες ὁ Μαρσέλ ἔμενε μόνος καὶ ἐπιπλέον, τὴν ὥρα που εἶχε γνωρίσει τὴν ἀγνωστὴ κυρία, ὅλα θὰ πῆγαιναν καλά.

Λεγόταν Μάρθα Μάρτενς, ἕνα ὄνομα πρωταγωνίστριας τοῦ σινεμά. Μὲ πολλὴ δυσκολία ὁ Μαρσέλ κατάφερε νὰ συνάψῃ μαζί τῆς φιλικὲς σχέσεις. Καὶ οἱ δύο τους τὴν ἀκορογιαλιά. Ἡ Μάρθα μιλοῦσε γιά τὸν ἀντρα της: — Λυπάμαι, που δὲν εἶμαι μαζί σου σ' αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ μέρος. Εἶναι, ξέρετε, πολὺ ἀπασχολημένος. Μοῦ εἶπε ὡστόσο πῶς θάρῃ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ.

— Ἀν' ἐπιτρέπεται, ποιὰ εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ συζύγου σας;

— Διευθύνει ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιον, τὴν «ΕΦΕ», δηλαδὴ τὴν Ἑταιρεία Φωτογραφικῶν Εἰδῶν.

Μὲ δύο λόγια ὁ κύριος Μάρτενς ἐμφανιζόταν στὰ μάτια τοῦ Μαρσέλ ὡς μιὰ σπουδαία προσωπικότητα. Ἡ γυναίκα του ἡ Μάρθα δὲν ἔπαυε νὰ τὸν παίνευῃ.

Ο Μαρσέλ ἄρχισε νὰ τὸν ζηλεύῃ καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε μέσον νὰ κατακτήσῃ τὴ γοητευτικὴ κυρία Μάρτενς. Εἶχε βαρεθῇ πιά τὴν ἰδιότροπὴ φιλενάδα του.

Ἐκεῖνο τὸ Σάββατο ἡ Μάρθα κατέβηκε στὴν τραπεζαρία μ' ἕνα καινούργιο θαυμάσιον φόρεμα που τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ ωραία, ἀναδεικνύοντας τὸ ὑπέρογον σῶμα της.

— Ἀπόψε κυρία μου, εἰστε θαύμα ὀμορφιάς, τῆς εἶπε ὁ Μαρσέλ.

— Περιμένω τὸν ἀντρα μου, εἶπε ἐκείνη. Θάρῃ ἀποψε ἀργά, ποῖος ξέρει ὅμως ποιὰ ὥρα...

Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως συνήθως, ἡ κυρία Μάρτενς δὲν ἔπαυε νὰ παίνευῃ τὸν ἀντρα της. Ὅταν ἔφαγαν, ἡ Μάρθα παρακάλεσε τὸ Μαρσέλ νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη, γιὰ τὸν ἀντρα της, ὅπως τοῦ εἶπε, ἦταν πολὺ ζηλιάρης.

Ἔτσι ὁ Μαρσέλ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν καληνυχτίσῃ μὲ λύπη καὶ νὰ πᾶν νὰ κοιμηθῇ. Τὸ πρωὶ ὅταν ἐγύπνησε, ἔτρεξε στὴν ἀκορογιαλιά γιά νὰ δῇ τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρει. Δὲν εἶδε ὅμως κανένα.

Ο Μαρσέλ ἔτρεξε στὸ μπάρμαν, που ἤξερε καθετὶ που συνέβαινε στὸ ξενοδοχεῖο.

— Τὸ ζευγὸς Μάρτενς ἔφυγε; τὸν ρώτησε.

— Θέλετε νὰ πῆτε γιά τὴν κυρία Μάρτενς...

— Ὅχι, δὲν ἤθελε κανεὶς...

«Δίχως ἄλλο, συλλογίστηκε ὁ Μαρσέλ, κάποια γυναίκα θὰ τὸν κρατοῦσε κοντά της».

Τότε θέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιά τὴν ἀδιαφορία του. Αἰσθανόταν μῖσος ἐναντίον του, γιὰ τὴν παραμελοῦσε μιὰ τόσο ωραία γυναίκα. Ἀραγε ὅμως ἦταν μῖσος ἢ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὴ Μάρθα, που ὡς τώρα δὲν τοῦ εἶχε δώσει σχεδὸν καμμιά σημασία; Ἔτσι κάθισε κι' ἔγραψε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα:

«Ἀγαπητὴ κυρία, Μάρτενς, ἐνῶ σεῖς εἴσθε ἀπασχολημένοι μὲ τὸ ἐργοστάσιόν σας, ἡ γυναίκα σας περνάει τὶς ὥρες τῆς νύκτος ἔναντι πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο. Ἄν θέλετε νὰ μὴ μπερδεύουν τὰ πράγματα, ἐλάτε ἀμέσως ἐδῶ».

Κι' ἔγραψε τὴν διευθύνσι: «Κύριον Μάρτενς, διευθυντὴν τῆς Ε.Φ.Ε. Παρίσι».

Τὸ γράμμα ἔφτασε πραγματικὰ σὲ μιὰ νεοσύστατη ἐταιρεία φωτογραφικῶν εἰδῶν. Ὁ διευθυντὴς τῆς λεγόταν Ζάν Μαρτέν κι' ἔτσι ὁ ταχυδρόμος δίχως νὰ προσέξῃ τὸ ὄνομα τὸ παρέδωκε σ' αὐτόν. Ὅταν ὁ Ζάν τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διάβασε, φώναξε τοὺς φίλους του καὶ συνεργάτες του καὶ τοὺς εἶπε, γελώντας:

— Ἀγαπητοὶ μου, εἰμαι παντρεμένος δίχως νὰ τὸ ξέρω καὶ ἡ γυναίκα μου μὲ ἀπατά!

— Πῶς τὰ κατάφεραν νὰ σοῦ στείλουν μιὰ τόσο συγκινητικὴ εἰδήσι; ρώτησε κάποιος ἀπ' τοὺς φίλους του.

— Δὲν ξέρω. Ἄν καὶ τὸ ὄνομά μου στὸ φάκελλο δὲν εἶναι σωστό, ὑπάρχει ὅμως ἡ φέρμα τῆς ἐταιρείας μας.

— Λοιπὸν, θὰ φύγῃ;

— Καὶ βέβαια θὰ φύγῃ! Θὰ πᾶν νὰ γνωρίσω τὴν γυναίκα μου!

Ὁ Ζάν Μαρτέν ἦταν ἕνας νέος ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὸς μὲ ἀθλητικὸ σῶμα καὶ πολὺ τολμηρὸς.

Ὅταν ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς μικρῆς λουτρόπολεως, ἦταν Σάββατο. Ἡ Μάρθα, ὅπως κάθε τέτοια μέρα περιμένε τὸν ἀντρα της μὲ τὴν πιὸ γοητευτικὴν τουαλέτα καὶ ὁ Μαρσέλ καθισμένος ἀπεναντί τῆς κουβέντιαζε μαζί της.

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ ωραίου καὶ τολμηροῦ νέου προκαλέσει ἐντύπωσιν σὲ ὅλους. Ὑποκλήθηκε μπροστὰ στὴ Μάρθα καὶ τῆς εἶπε:

— Εἰμαι ὁ ἀντρας σου. Βαρέθηκα ν' ἀπασχολοῦμαι μὲ τὸ ἐργοστάσιον καὶ ἦρθα νὰ περάσω μερικὲς μέρες μαζί σου καὶ νὰ σε ἀπαλλάξω ἀπὸ μερικὸς ἀνόητους νεαροὺς ὅπως ὁ κύριος! Σήκ' ἀμέσως κι' ἐλα μαζί μου... εἰδεμὴ θὰ δημιουργήσω ἐπεισόδιο!

Ὁ Μαρσέλ δάγκωνε τὰ χεῖλη του. Ἡ Μάρθα που τὰ εἶχε χάσει, θέλοντας καὶ μὴ, σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τὸ Ζάν. Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα, ἡ Μάρθα τοῦ εἶπε μὲ ὕφος περιφρονητικόν:

— Πῶς τολμάτε κύριε; Ποῖος εἴσθε;

— Εἰμαι ὁ ἀντρας σας, τὸ ξεχάσατε;

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἰμαι παντρεμένη! Κάθε φορά που πηγαίνω μόνη κάπου, λέω πῶς εἰμαι παντρεμένη γιά ν' ἀποφεύγω τὶς ἐνοχλήσεις...

— Σπουδαία ἰδέα! Ἀλλὰ γιὰ τὴν διαλέξατε τὴν ἑταιρεία μου καὶ τ' ὄνομά μου;

— Τὴν ἑταιρεία σας;

— Νὰ τὸ γράμμα! Δὲν γράφει Ε.Φ.Ε. δηλαδὴ Ἑταιρεία Φωτογραφικῶν Εἰδῶν; Εἶναι ἡ νεοσύστατη ἑταιρεία μου, ἀλλὰ που ἔχει εὐρύτατο μέλλον.

— Περιέργο! Εἶπε ἡ Μάρθα, ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχα μηχανευτῇ ἐγὼ, τὸ ζεύγος, τὴν ἑταιρεία καὶ τὰ ρέστα.

— Εἶναι ἀνώνυμο, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία... Σημασία ἔχει ὅτι γινώρισκα μιὰ ωραία κυρία, τὴν κυρία Μάρτενς. Ἦταν, βλέπετε, θέλημα τοῦ Θεοῦ! Κάποτε ἕνας ἡλίθιος ἀντιπροσωπεύει τὴν μοῖρα. Ἡ μοῖρα θέλησε νὰ γνωριστοῦμε. Βγάλτε, ἂν θέλετε, αὐτὴ τὴν τουαλέτα, φορέστε τὸ μαγιὼ σας καὶ πᾶμε νὰ κάνουμε ἕνα μπάνιο.

— Πηγαίνω ἀμέσως ν' ἀλλάξω, εἶπε ἡ Μάρθα γελώντας. Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπατε τ' ὄνομά σας.

— Ζάν Μαρτέν.

— Ἐρχομαι ἀμέσως, Ζάν!

Περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸ Μαρσέλ στάθηκε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ πᾶν τὸ μπάνιο μὲ τὸν ἀντρα μου. Εἴσθε πάλι μόνος; Λυπάμαι. Ἄν δὲν εἶχε ἔρθῃ ὁ Ζάν, θὰ σὰς κρατοῦσα συντροφιά. Εἶναι ὅμως πολὺ ζηλιάρης... Αὔριο θὰ φύγουμε μαζί.

Καὶ ἡ Μάρθα πῆγε νὰ φορέσῃ τὸ μαγιὼ της.

ΖΩΡΖ ΜΑΡΤΕΛ

Ὁ Μαρσέλ, που καθόταν δίπλα της, ἔσπασε τὸ κεφάλι του γιά νὰ βρῇ μιὰ ἀπόφασιν νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζί της...

ΟΤΑΝ στα 625, ο Νάμπας, ο νόθος γιός του βασιλιά της Περσίας, κατάλαβε πως ο πατέρας του ο Χοσρόης, δεν θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα μόνος του με τους Βυζαντινούς του αυτοκράτορα 'Ηρακλείου - που είχαν πολιορκήσει τη Χαλκηδόνα - αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από τον τρομερό Χαγάνο των 'Αθάρων.

Ο Χαγάνος φάνηκε πρόθυμος να βοηθήσει τον Νάμπασ και τον πατέρα του στη δύσκολη αυτή κατάσταση. Και ξεκίνησε άμεσα από το καταφύγιο του για τη Χαλκηδόνα - που την κρατούσαν κόντασμοι Σλάβοι. Μόλις ο 'Ηρακλής έμαθε ότι ο Χαγάνος έρχοταν καταπάνω του, πρόσταξε τον πατρίκιό Γεώργιο να λύσει την πολιορκία και ν' αποτραπεί η γρήγορη. Γιατί είχε σκοπό να παραπλανήσει τον έχθρο, για να τον νικήσει άργότερα κατά κράτος. Ο 'Ηρακλής ήταν μεγάλος στρατηλάτης και πολλοί ιστορικοί τον βάζουν στη σειρά του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου.

Όσοι οι Πέρσες πίστεψαν πως η ξαφνική υποχώρησι των Βυζαντινών από τα τείχη της πόλεως, οφειλόταν σε άδυνα, μια και φόβο τους. Κι' ο Νάμπας, θέλοντας να ευχαριστήσει τον Χαγάνο για τη μεγάλη εκδούλευσι που του πρόσφερε, τον κάλεσε στο παλάτι του και την υποδέχτηκε με μεγάλες τιμές. Όλοι οι δρόμοι της Χαλκηδόνας, απ' όπου θα περνούσε ο φοβερός αρχηγός των 'Αθάρων, είχαν στρωθεί με περσικά χαλιά, πέταλα ρόδων και δάφνες. 'Αρώματα ήταν διάχυτα στον αέρα. Το παλάτι του γιου του Χοσρόη - που πριν από λίγο ακόμη το κατοικούσε ο τουργάρης 'Ιωάννης Δαμασκηνός - χτισμένο με κίτρινο και άσπρο μάρμαρο, υψωνόταν στο βάθος με την ολόχρυση στέγη του.

Ύστερα από ένα συμπόσιο, που κράτησε τρία μερόνυχτα χωρίς καμιά διακοπή, ο Νάμπας γδύνησε το Χαγάνο στο χαρέμι του. Ήταν εκεί κάθε είδους γυναικές.

—Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που αφήνω να δει τις γυναίκες μου, του είπε ο Νάμπας. Σου άξιζε όμως η ξεχωριστή αυτή τιμή. Και τώρα, θα σου δώσω και μια άλλη απόδειξη της αγάπης μου και της ευγνωμοσύνης μου. Έχω στο χαρέμι μου τετρακόσιες είκοσι μια γυναίκες, τις ωραιότερες του κόσμου! Διάλεξε είκοσι μια απ' αυτές και πάρε τις, σου τις χαρίζω!...

Ο Χαγάνος έριξε γύρω του απλητοστά βλέμματα, μη γνωρίζοντας κι' ο ίδιος ποιους να πρωτοδιαλέξει απ' όλους αυτούς τους θησαυρούς, που έβλεπε μπροστά του. Ξαφνικά τα μάτια του έπεσαν σε μια γυναίκα, που καθόταν σε μια άκρη της απέραντης αίθουσας, σ' ένα ξεχωριστό ντιβάνι. Ήταν τόσο όμορφη, που θαμπωνε με τη λάμψη της όλες τις άλλες γυναίκες, φορούσε ένα ελαφρύ χιτώνα από πορφύρα, χωρίς ζώνη και χωρίς άλλα κεντήματα, εκτός από δύο μαύρα αστέρια που σημείωναν το στήθος της. Το λεπτό ύψος έφτανε απλά στα γόνατά της και μικρά υποδήματα από γαλάζιο δέρμα έφταναν τα μικρά παπούτσια της πόδια. Η επιδερμίδα της ήταν καταλευκή, οι ώμοι της λεπτοί κι' όλο το εύλογιστο και ντελικάτο κορμί της, έμοιαζε σαν ένα σπάνιο άνθος.

Ο Χαγάνος έπιασε το μützen του, σαν θαμπωμένος. —Βρήκα! φώναξε. Βρήκα μονάχα μια γυναίκα. Δεν θέλω άλλη! —Πάρτην! του αποκρίθηκε χαμογελώντας ο Νάμπας. 'Όποια κι' αν είναι, σου τη χαρίζω με όλη μου την καρδιά!...

Μα όταν ο γιός του Χοσρόη είδε το Χαγάνο να πλησιάζει στο ντιβάνι που ήταν καθισμένη η πιο όμορφη απ' όλες τις γυναίκες του χαρεμιού, έγινε ξαφνικά κατακίτρινος. Κι' έτρεξε να σταματήσει τον αρχηγό των 'Αθάρων, απλώνοντας ικετευτικό σκεδόν τα χέρια του.

—Αυτήν τη γυναίκα θέλεις; τον ρώτησε τρέμοντας ελαφρά. Αυτήν διαλέγεις;

—Ναι! αποκρίθηκε ο Χαγάνος. Αυτήν μονάχα και καμιά άλλη!...

Ο Νάμπας κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

—Λυπάμαι, ψιθύρισε συντριμμένος, λυπάμαι πάρα πολύ. Μα τη γυναίκα αυτή δεν μπορώ να σου τη δώσω. Είναι η φιλοθέη, ανελπίδα του μεγάλου μας εχθρού, του 'Ηρακλείου. Την πήρα σκλάβο μου, όταν μπήκαμε στην Κιλικία, έδω και δυο χρόνια, μα από τότε ενώ έγινε σκλάβος της! Είναι η γυναίκα που την αγαπώ περισσότερο απ' όλους τους θησαυρούς μου! Πάρε καλύτερα τις τετρακόσιες είκοσι άλλες γυναίκες μου κι' άσπασέ μου αυτή. Κι' όταν θα γυρίσω ο μεγάλος πατέρας μου ο Χοσρόης, απ' την εκστρατεία του, σου υπόσχομαι να σε φορτώσω με αυυήτητα πλούτη.

Και ο Νάμπας αγκάλισσε με πάθος τη φιλοθέη, που καταλαβαίνοντι συνέβαινε ανάμεσα στους δυο εκείνους άντρες, κύτταζε τον αφέντη της στα μάτια με λατρεία κι' άφοβισι. Ο Χαγάνος έσφιξε με λύσσα τις γροθιές του, έσφιξε τ' άγρια και βλοσυρά του φρύδια, μα δεν έπεμνε περισσότερο. Βάζοντας κατόπιν το χέρι στην καρδιά του, είπε χαμογελώντας με δυσκολία:

—Αυτήν μονάχα τη γυναίκα ήθελα. Αφού δεν μπορείς να μου τη δώσεις, δεν πειράζει. 'Ας μην ξανακάνουμε λοιπόν λόγο γι' αυτήν!...

Ύστερα όμως από δυο μέρες, ο Νάμπας βρέθηκε νεκρός στο λουτρό του, μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στην καρδιά, χωρίς να μπορεί κανείς ν' ανακαλύψει το φονιά του. Και την επομένη, ο

Χαγάνος, κήρυξε τον εαυτό του «προσωρινό» αρχηγό της Χαλκηδόνας, ώσπου να φτάσει ο «αίτητος και τροπαιοχούος» για ν' αναλάβει αυτός τη διοίκηση στα χέρια του. Για να καλοπιάσει ωστόσο τους Πέρσες, ο πονηρός Χαγάνος άνοιξε τα ταμεία του σιμαχού του βασιλιά και σκόρπισε το χρυσάφι ουλόλογιστα. «Μεγαλοπρεπείς εστιασείς παρέσχεν ο αρχηγός των 'Αθάρων εις το παλάτιον και δημόσια συμπόσια εις όλες τας στενωπούς της πόλεως, χρηματικάς παροχάς εις τους συμποσιώτας του Πέρσας και Σλάβους, μεγαλοπρεπή δώρα και προσέτι και ελεφαντοδρομίας».

Πραγματικά οι διασκεδάσεις και το φαγοπότι που έγιναν στους δρόμους της «σεπτής» Χαλκηδόνας έμειναν ιστορικά. Οι Σλάβοι μισογύριζαν ακόμη, τρώγανε συμμαζεμένο: γύρω σε μεγάλα ταψία. Πεσμένοι μπροστά οι περισσότεροι, τραβούσαν προς το μέρος τους τα κομμάτια των κρεάτων κι' όταν κόρταιναν α-κουμπούσαν στους αγκώνες, όπως τα λεοντάρια όταν κορταίνονται τη λεία τους. 'Επειδή οι κουζίνες του Χοσρόη δεν ήταν αρκετές, ο Χαγάνος τους έστειλε σκλάβους, μαγειρικά σκεύη και κρεβάτια, για να μη κοιμούνται κάτω στο χώμα. Έβλεπες στη μέση μιας πλατείας, όπως σε πεδίο μάχης όταν καίνε τους νεκρούς, μεγάλες ζωπρές φωτιές να ψήνουν ολόκληρα βώδια.

Τα ψωμιά πασπαλισμένα με γλυκάνισο, διαδέχονταν τα καν-τρα τυριά και τους γεμάτους κρασί κρατήρες. Στην αρχή τους σερβίριαν πουλιά με πράσινη σάλτσα, μέσα σε φαγιάντες από κοκκίνη άργιλλο που γύρω τους είχαν μαύρα σκεδιά. 'Επειτα όλων των ειδών τα κοχύλια που τα μαζεύει κανείς στις φοινικικές ακτές, κυλούσαν από οιτάρι, κουκιά, φρέσκα και σαλιγκούς με κύμινο μέσα σε πιτά από κίτρινη πάστα. Οι πυραμίδες των φρούτων σπρίζονταν πάνω σε γλυκίσματα φτιαγμένα με μέλι και σουδάρι.

Οι Πέρσες με τα μακριά καλλιά, γυρισμένα στην κορφή του κεφαλιού τους, άρπαζαν τα καρπούζια και τα λεμόνια και τα τραγανίζαν με το φλοιό. Κι' οι 'Αθάροι, που δεν είχαν δει ποτέ άλλοτε καραβίδες, έσχιζαν τα χείλη τους με τα κεντρίδια τους. 'Η χαρά που μπορούσαν τέλος να καλοχορτάσουν με το κέφι τους, έκανε όλα τα μάτια να μεγαλώνουν από λαίμαργια.

Ενώ όμως τα στρατεύματα πανηγύριζαν προς τιμή του νέου και «προσωρινού» αρχηγού τους, στο βάθος του χαρεμιού, μια γυναίκα πασμένη σ' ένα ντιβάνι, σπάρει ολόκληρη από δυνατό αναφυλλιά. Ήταν η φιλοθέη, η ανελπίδα του 'Ηρακλείου που έκλαιγε το θάνατο του αγαπημένου της. Κι' εκείνο που έκανε ακόμη πιο μεγάλο τον πόνο της, ήταν ότι διασθάνονταν πως ο Χαγάνος είχε σκοτώσει τον Νάμπασ για να τον εκδικηθεί, επειδή τον είχε προσβάλει με την άρνησή του να την παραδώσει σ' αυτόν. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως αυτός τον είχε μαχαιρώσει με το ίδιο του το χέρι!

Ξαφνικά όμως, εκεί που έκλαιγε, μπήκε μέσα ο αρχηγός των

Ο αρχηγός των 'Αθάρων άπλωσε με λύσσα τα χέρια του και τα δάκτυλά του σφίχτηκαν με δύναμη γύρω από το λαιμό της...

'Αθάρων, φορώντας την ολόχρυση στολή του.

Έριξε ένα βλέμμα γεμάτο έρωτα στην πενταμορφη Βυζαντινή κι' ύστερα προσπαθώντας να μαλακώσει όσο περισσότερο μπορούσε την τραχεία φωνή του, της είπε:

—Σκούπισε τα ώραία σου μάτια! Ο Νάμπας πέθανε πια κι' από σήμερα, ώσπου να βρεις ο τριεξέδοξος Χοσρόης, εγώ είμαι ο αφέντης εδώ μέσα, όπως και σε όλη τη Χαλκηδόνα. Θα σε καθίσω δίπλα μου, στο θρόνο μου και όλοι θα γονατίζουν μπροστά σου για να προσκυνούν την ομορφιά σου! Αφρόσε με να φιλήσω πρώτος τα πόδια σου!...

Η φιλοθέη όμως δεν σκώθηκε από το ντιβάνι της.

Έγειρε το κεφάλι της στο στήθος της και ψιθύρισε:

—'Ηγάπη μου αισθάνεσαι για μένα με τιμή, άρχοντά μου και με κολακεία. Δεν μπορώ όμως να τη δεχτώ. Το μόνο πράγμα που θέλω σήμερα, είναι να ζήσω σε μια άπομνηρη ληνία αυτού του παλατιού, γγνωστη και γνωσιονμένη απ' όλους κι' από σένα.

—Αυτό δεν θα γίνει ποτέ! αποκρίθηκε ο Χαγάνος. Είσαι πλασμένη για να βασιλεύεις, για να σε λατρεύει ένας άντρας, όπως εγώ κι' όχι για να χαλάσεις τα μάτια σου, χύνοντας άναφελος δάκρυα. Αποφάσισε να σε κόνω γυναίκα μου και θα σε κάνω, δίχως άλλη κούδεντα.

Κι' ο Χαγάνος έσφιξε τις γροθιές του κι' έφυγε.

Από εκείνη την ημέρα πηγαίνει συχνά και την εύρισκε. Του κάκου όμως προσπαθούσε με δώρα και καλοπιάσματα να τη μεταπεισεί. 'Η ευνοούμενη του Νάμπασ δεν μπορούσε ακόμη να ξεχάσει το καυτό αγαπημένου της κι' ούτε θα τον ξεχνούσε ποτέ. Ήταν αποφασισμένη να ζήσει την υπόλοιπη ζωή της, λατρεύοντας τη μνήμη του ανδρώπου που την αγάπησε όχι σαν άλλωθρο, μα σαν άνθρωπο, σαν χριστιανό. Η φιλοθέη είχε ακόμη την ελπίδα, πως ώρα με την ώρα, ο θεός της, ο αυτοκράτορας 'Ηρακλής, ίσως και τώρρωσε να ξαναπάρει πίσω την Χαλκηδόνα και να την ελευθερώσει.

Η αδιαφορία όμως που έδειχνε στο Χαγάνο, έγινε άφορη με μεταβληθή: σε μίσησ όλη η αγάπη του. Δεν άναποσε πια τη φιλοθέη, μα ήθελε να την κατακτήσει για ν' ικανοποιηθή ο εγωισμός του. Κι' ένα πρωί της είπε:

—'Αν ως αύριο το μεσημέρι δεν αποφασίσω μόνος σου, θα σε κάνω με το ζόρι γυναίκα μου. Κανείς ως τώρα δεν τόλμησε ν' αντισταθί στις επιθυμίες μου και μόνο εσύ βρέθηκες να σκώσης κεφάλι.

Η δυστυχισμένη Βυζαντινή αισθάνθηκε τα γόνατά της να παραλύουν απ' το φόβο. 'Η απόφασις της όμως να μην αλλάξει γνώμη, ήταν πιο ισχυρή κι' από τον τρόμο της. Και η φιλοθέη, αφού έβαλε στον κόρφο της ένα μπουκαλάκι με δηλητήριο κι' έκρυψε στη ζώνη της ένα εγχειρίδιο, περιμένε ήρεμη και άταραχη το Χαγάνο, που παρουσιάστηκε στον κοιτώνα της άκαϊδως την ώρα που της είχε όρισει. Της έριξε ένα βλέμμα γεμάτο μίσος και τη ρώτησε με τραχεία φωνή:

—Λοιπόν, τι απόφασι πήρες;

—Να μη γίνει ποτέ γυναίκα σου! αποκρίθηκε εκείνη σταθερά.

Ο Χαγάνος ώρμησε πάνω της, τρέμοντας από το θυμό του και δοκίμασε να την αγκαλιάσει και να τη φιλήσει με τη βία. Σε μια στιγμή όμως, ενώ πάλευε μαζί της, η φιλοθέη κατώρθηκε να τραβήξει από τη ζώνη της το εγχειρίδιο για να τον χτυπήσει.

Έκείνος πρόλαβε κι' έβαλε το μπράτσο του μπροστά για ν' αποφυγή το θανάσιμο χτύπημα. 'Ετσι η λεπίδα καρφώθηκε με δύναμη στο χέρι του τρομερού εκείνου ανδρώπου, άνοιγόντας του μια βαθιά πληγή.

—Καταραμένη! της φώναξε άγρια. Θέλω να με σκοτώσεις για να γλυτώσω από μένα! Μα έννοια σου... Πηγαίνω σης από μένα! Μα έννοια μου κι' ύστερα τώρα να δώσω την πληγή μου κι' ύστερα θα ξαναγυρίσω να τα πούμε καλύτερα!...

Όταν η τραγική νέα έμεινε μόνη, έπεσε σ' ένα ντιβάνι κι' έπιασε το κεφάλι της σε σ' ένα ντιβάνι κι' έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. Τα μάτια της είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα και μια θανάσιμη ώχρη είχε απλωθή στο πρόσωπό της.

Καταλάβαινε πια και μόνη της ότι δεν

θα μπορούσε ν' αντισταθί για πολύ καιρό ακόμη στη θέληση του Χαγάνου. Γι' αυτό αποφάσισε να εγκαταλείψει τον κόσμο, να πεθάνει μια ώρα άρχητερα. Έβγαλε λοιπόν από τον κόρφο της το μπουκαλάκι με το δηλητήριο, το άνοιξε και ήπιε άδιστακτα μονορούφι ολόκληρο το περιεχόμενό του.

Το χέρι της δεν έτρεμε διόλου. Προσευχήθηκε κατόπιν στη θεοτόκο και ζαπλώθηκε στο ντιβάνι, περιμένοντας ήρεμα το θάνατο.

Ένα άοριστο χαμόγελο ευδαιμονίας ήταν ζωγραφισμένο στο ώχρό της πρόσωπο, με την άμνηνη των ευτυχισμένων ημερών που είχε περάσει κοντά στον ώραϊ και τρυφερό Νάμπασ.

Την ίδια στιγμή μπήκε στο κοιτώνα της ο Χαγάνος. Την είδε όμως με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόνες, με παραμορφωμένα τα ώραία της χαρακτηριστικά από τον πόνο και την άγνοια και κατάλαβε τι είχε συμβεί. Ο αρχηγός των 'Αθάρων που έβλεπε να χάνεται το θύμα του άτιμώρητο, άπλωσε τότε με λύσσα τα χέρια του και τα δάκτυλά του σφίχτηκαν με δύναμη γύρω από το λαιμό της.

—Πήγαίνε, λοιπόν, να βρεις τον αγαπημένο σου! της έλεγε καθώς την έσφιγγε. Έγώ τον σκοτώσα! Όπως σκοτώνω τώρα και σένα!

Η φιλοθέη δεν έκανε καμιά προσπάθεια για ν' απαλλαγί από τα χέρια του. Μονάχα μια πινυμένη κραυγή βγήκε απ' το στόμα της:

—Φονιά!...

Τίποτ' άλλο. Σπάρει μια δυο φορές κι' ύστερα όλα ηούκασάν. Το σώμα της έπεσε άψυχο πάνω στο ντιβάνι!...

Την άλλη μέρα, οι δήμιοι του Χαγάνου, σύμφωνα με τη διαταγή που τους είχε δώσει έσφαξαν όλες τις γυναίκες και τις σκλάβες του χαρεμιού. Στο κέντρο του όγκου που σχημάτιζαν τα γυναιά ακρωτηριασμένα κορμιά τόσων ωραίων φιλοθέων πέταξαν και το σώμα της φιλοθέης από την Κιλικία. Άναψαν κατόπιν μια μεγάλη φωτιά κι' έριξαν σ' αυτή τα πτώματα, για να μη μείνι ούτε ίχνος απ' τις γυναίκες του Νάμπασ, του νόθου γιου του Χοσρόη.

Έτσι όλα τελείωσαν μέσα στο φριχτό εφ'αλτικό αυτό δράμα, που η ιστορία το χαρακτηρίζει ως ένα από τα πιο άπαυθρηπα εγκλήματα του μεσαιώνα.

Μα την ίδια εκείνη μέρα, ήρθε το μεγάλο μήνυμα που χαροποίησε τους χριστιανούς: Τα στρατεύματα του αυτοκράτορα 'Ηρακλείου, έφταναν με μεγάλες δυνάμεις για να ελευθερώσουν τη Χαλκηδόνα από τα χέρια των βαρβάρων που την είχαν καταλάβει!...

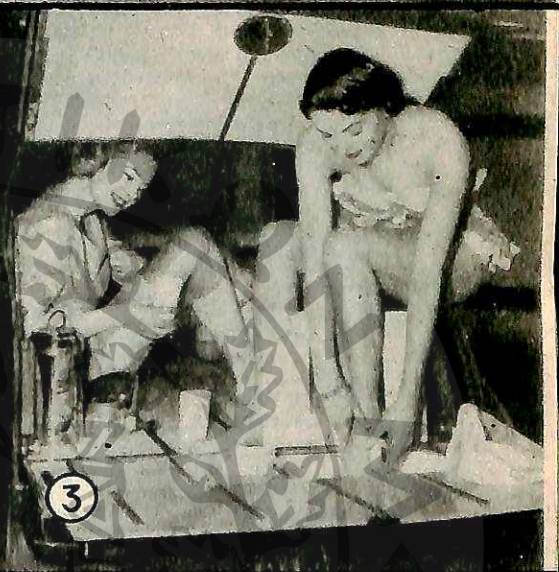
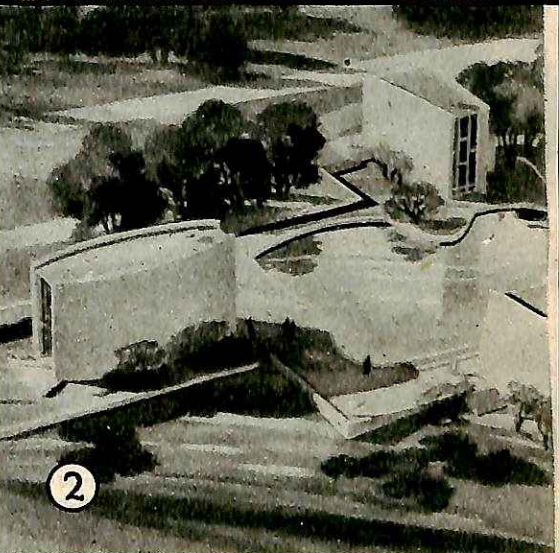
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Στις κοσμικές πλάτ της 'Αγγλίας είναι έφτος πολύ της μέρας τα μαγιώ από δα-τέλλα, όπως αυτά που επιδεικνύουν τα δυο χαλτωμένα μαννεκέν της φωτογραφίας μας.

2 Οι τρεις εκκλησίες, που θα χτιστούν κοντά στο πανεπιστήμιο Γουώλταμ των 'Ηνωμένων Πολιτειών θ' αποτελέσουν τα πρώτα δείγματα σουρρεαλιστικής αρχιτεκτονικής. Οι τρεις υπερμοντέρνοι ναοί προορίζονται ο ένας για τους καθολικούς φοιτητές, ο άλλος για τους διαμαρτυρούμενους και ο τρίτος για τους 'Εβραίους. Θα είναι και οι τρεις χτισμένοι γύρω από μια τεχνητή λιμνη, που θα συμβολίζει την κοινή καταγωγή όλων. Το έσωτερικό των ναών θα έχει κι' αυτό άρκετά δείγματα σουρρεαλιστικής τέχνης.

3 Μια άγγλική βιομηχανία αυτοκινήτων κατασκεύασε ένα αυτοκίνητο που θα κριθή ιδεώδες απ' όλους τους φίλους της υπαίθρου. Έκτός του ότι το έσωτερικό του μπορεί εύκολα να μεταβληθή σε κρεβατοκάμαρα με κατάλληλη μετατόπισι των καθισμάτων, στο πίσω μέρος, στον χώρο που προορίζεται για τις άποσκευές, υπάρχει ένας νιπτήρας με ζεστό και κρύο νερό, για να μπορεί κανείς να πλύνει όχι μόνο το πρόσωπό του αλλά και το στόμα του!

4 Οι διαφανείς βαλίτσες από πλεξιγκλάς είναι ένα καινούργιο προϊόν που βρήκε άμέσως πολλούς άγοραστές, μόλις κυκλοφόρησε στην γερμανική αγορά. Η διαφανής βαλίτσα άρσει ιδιαίτερος σπουδαία γιορτή, πρώτον γιατί απολυμαίνεται εύκολα το έσωτερικό της και δεύτερο γιατί μπορούν να εξακριβώσουν χωρίς να την ανοίξουν αν έχουν μαζί τους ό,τι τους χρειάζεται.

Κι' όταν ο άναπημένος της γύρισε στη Μπατάβια, ήταν η πρώτη που έτρεξε στην προκυμιά για να τον υποδεχθεί

Ο ΧΟΡΟΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΚΥΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-Α ΓΑΠΗΤΗ μου Έρνεστίνη, είπε ο Ίάκωβος Βάν Λόανγκ, ο Όλλανδος διοικητής της Ίάβας, στην κόρη του, έχω να σου κάμω μια ενδιαφέρουσα πρόταση. Άλλα θα ήθελα να σε ρωτήσω πρωτίτερα τι εντύπωση σου έκανε ο κύριος Άβελ Τάσμαν;

— Έννοείτε τον κυβερνήτη του «Χρυσού Άστέρου», πατέρα μου;

— Άκριβώς.

— Η σκούνα του είναι το ωραιότερο καράβι, που έχω δη ως σήμερα στο λιμάνι της Μπατάβιας.

— Κι' ο ίδιος;

— Ό! μην μου μιλάτε για τόν ίδιο, πατέρα μου! Είναι τόσο κακοφτιαγμένος και μιλάει τόσο άσχημα!

Ο Ίάκωβος Βάν Λόανγκ ξερόδωξε.

— Είσαι πάντα πολύ αυστηρή στις κρίσεις σου, αγαπητή μου Έρνεστίνη, είπε. Δεν πρέπει, όμως, να κρίνουμε έναν άνθρωπο μόνο από την εξωτερική του εμφάνιση. Ο κυβερνήτης του «Χρυσού Άστέρου» είναι ένας νέος αξιωματικός με λαμπρό μέλλον...

— Μήπως θέλετε, πατέρα μου, να μου τον προτείνετε για σύζυγο; ρώτησε η Έρνεστίνη γελώντας.

— Η πρότασή δεν προέρχεται από μένα, κόρη μου, αλλά από τον ίδιο τον κύριο Τάσμαν, απάντησε ο πατέρας της με σοβαρό ύφος. Είναι κυριολεκτικά γοητευμένος μαζί σου έπειτα από τον χτεσινό χορό...

— Λοιπόν, πατέρα μου;

— Με επισκέφθηκε σήμερα το πρωί και μου ζήτησε το χέρι σου! Τι πρέπει να του απαντήσω;

Η Έρνεστίνη δεν σκέφτηκε ούτε στιγμή.

— Θα ήταν καλύτερο αν ο κύριος Τάσμαν μάθαινε να χορεύει αντί να κάνει προτάσεις γάμου, απάντησε. Γιατί, μά την αλήθεια, νομίζω πως εκείνη που θα γινόταν σύζυγός του δεν θ' ανεχόταν ποτέ να την ξεχνιάζει όπως έμένα στο χτεσινό χορό...

Το προηγούμενο βράδυ, ο Ίάκωβος Βάν Λόανγκ είχε οργανώσει στο μέγαρο του κυβερνήτη ένα χορό προς τιμήν του κυβερνήτη του «Χρυσού Άστέρου», που είχε καταπλεύσει πριν από μερικές μέρες στο λιμάνι της Μπατάβιας.

Στο χορό αυτό ο Άβελ Τάσμαν γνώρισε την όμορφη Έρνεστίνη κι' από την πρώτη στιγμή αισθανθηκε μια άκατανίκητη έλξη γι' αυτή τη νέα.

Μα στάθηκε πολύ άδέσιος κι' όταν ήρθε η στιγμή να χορέψουν μαζί, η συγκίνησή κι' η ταραχή του τον έκαναν να τα χάσει ολόελα.

Η Έρνεστίνη δεν του συγχώρησε αυτή την άδεσιότητα και στο δεύτερο χορό που της ζήτησε, προφασίστηκε πως είχε πονοκέφαλο. Έπειτα από λίγη ώρα, ωστόσο, ο Τάσμαν την είδε να χορεύει μ' έναν άλλον.

Ο νεαρός αξιωματικός έφυγε τότε απογοητευμένος. Γυρίζοντας στη σκούνα του, κλείστηκε στην καμπίνα του κι' άρχισε να κλαίει σαν παιδί.

Το αίσθημα που του είχε εμπνεύσει η Έρνεστίνη ήταν τόσο κεραυνόβολο και τόσο βίαιο, που καταλάβαινε τώρα πως δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι εύτυχισμένος χωρίς αυτήν.

Όλην εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Άλλά, το άλλο πρωί, είχε πάρει κι' όλας την απόφασή του. Φόρεσε άμέσως τη μεγάλη στολή του και πήγε να επισκεφθεί τον Ίάκωβο Βάν Λόανγκ για να του ζητήσει το χέρι της κόρης του.

Ο πατέρας της Έρνεστίνης δεν βιάστηκε να του απαντήσει. Ήθελε πρώτα να συμβουλευθεί την κόρη του. Τον παρακάλεσε, λοιπόν, να περάσει το άλλο πρωί και τότε, μισοάστεία - μισοσοβαρά, του επανέλαβε τα λόγια της.

— Μάθετε χορό, φίλε μου, τον συμβούλεψε. Οι γυναίκες έχουν περίεργα καπρίτσια, που έμεις οι άντρες πρέπει να να σεβώμαστε, αν θέλουμε να τους άρσσουμε...

— Από το χορό μέσα στα σαλόνια, προτιμώ το χορό πάνω στα κύματα, απάντησε ο Άβελ Τάσμαν, προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή του. Ο χορός αυτός δεν μου είναι άγνωστος. Κι' έλπίζω, με τη βοήθεια του Θεού, ν' αποδείξω στην κόρη σας τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος που αγαπάει...

— Τι σκοπεύετε, λοιπόν, να κάμετε, πλοίαρχε;

— Θα φύγω από τη Μπατάβια...

Ο Βάν Λόανγκ τον κύτταξε έιρωνικά. Μ' αυτό τον τρόπο, λοιπόν, θαδειχνει την αγάπη του στην Έρνεστίνη;

— Θα διατάξω να ετοιμάσουν τα σχετικά έγγραφα, απάντησε ψυχρά.

— Δεν μου χρειάζεται, παρά ένα μόνο, είπε ο Τάσμαν. Μια άδεια που να μου δίνει το δικαίωμα να εξερευνησω τις θάλασσες, που βρίσκονται προς τα ανατολικά της Ίάβας.

Ο διοικητής δίστασε. Άλλ' έπειτα από μια στιγμή, πήγε κοντά στον Τάσμαν και του έσφιξε το χέρι.

— Ο Θεός άς σας συντροφεύει στην προσπάθειά σας, πλοίαρχε, του είπε. Θα σας δώσω την άδεια που μου ζητάτε.

Έτσι ο Τάσμαν έφυγε για το άγνωστο.

Κι' η τύχη τον ευλόγησε. Λίγον καιρό άργότερα, προσήγγισε με το πλοίο του στη δυτική άκτ ή της Αυστραλίας, που φέρνει από τότε τ' όνομά του. Δεν κατάφερε, όμως, να προχωρήσει στο έσω τερικό της καινούργιας ήπειρου, γιατί βρήκε μεγάλη αντίσταση από τους ίθαγενείς, που εξολόθρευσαν πολλούς από τους συντρόφους του με τα φαρμακερά βέλη τους. Κι' ο ίδιος ο Τάσμαν, αλλού του καινούργιου κόσμου.

Δεν έχασε, όμως, το θάρρος του. Προχώρησε νοτιώτερα κι' έπειτα από κάμποσον καιρό, ανακάλυψε τη Νέα Ζηλανδία και το αρχιπέλαγος των Φίτζι και των Νέων Εβρίδων.

Αυτή η εξερεύνηση κράτησε δυο όλόκληρα χρόνια, από το 1642 ως το 1644.

Όλον αυτό τον καιρό μια γυναίκα παρακαλούσε άκατάπαυστα το Θεό να τον ξαναφέρει κοντά της.

Ήταν η Έρνεστίνη. Μέσα στην ψυχή της είχε φουντώσει τώρα ένα φλογερό αίσθημα για τον τολμηρό θαλασσοπόρο, που είχε ριχτεί σε μια επικίνδυνη περιπέτεια από αγάπη γι' αυτήν. Κι' όταν έτρεξε στην προκυμιά για να τον υποδεχτεί.

— Συγχωρήστε μια άμυαλη νέα που υπέφερε πολύ για τα λόγια, που σας είπα άλλοτε! του ψιθύρισε.

Ο Τάσμαν την έσφιξε με συγκίνηση στην αγκαλιά του. Έπειτα από λίγον καιρό έγιναν οι γάμοι τους.

Μιά ασθένεια που προσβάλλει μικρούς και μεγάλους

ΤΟ απόστημα του πνεύμονος είναι μια από τις ασθένειες, που εμφανίζονται κατά τα τελευταία χρόνια πολύ συχνότερα από άλλότε.

Το απόστημα του πνεύμονος είναι μια τρύπα, ένα κοίλωμα, που σχηματίζεται σ' έναν από τους πνευμονικούς λοβούς από ένα οποιοδήποτε μικρόβιο. Σε καμμία περίπτωση, όμως, δεν έχει φυματιώδη προέλευση.

Στην αρχή, δεν παρουσιάζεται κανένα αξιοπρόσεχτο σύμπτωμα. Μόνον όταν το απόστημα ώριμάσει, αρχίζουν να εμφανίζονται τα πρώτα συμπτώματα: βήχας, πόνοι στο στήθος, ελαφρός πυρετός, γενική εξάντλησις του οργανισμού, πτύελα με πύον.

Τα συμπτώματα αυτά έντείνονται όσο περνάει ο καιρός και ο πυρετός ανεβαίνει, ώσπου, μια μέρα, ο άσθενής ξερνάει, ξαφνικά, πύον.

Η θεραπεία έπέρχεται τότε αυτόματα. Ο πυρετός πέφτει άμέσως, η γενική κατάσταση του άσθενους καλυτερεύει και το απόστημα εξαφανίζεται.

Τα πράγματα, όμως, δεν γίνονται πάντοτε έτσι. Σε μερικές περιπτώσεις, η αποβολή του πύου από τους αναπνευστικούς άγωγους δεν είναι πλήρης. Η ασθένεια τότε χρονίζει, οι ιστοί, σκληρύνονται και, στο τέλος, εμφανίζεται η σκλήρυνσις του πνεύμονος, που συνίσταται στο σχηματισμό ενός χονδρού και σκληρού δοσράκου γύρω στην κοιλότητα, όπου βρίσκεται το πύον. Αυτό το δοσράκο έμποδίζει την ανάπνοισι των ιστών και ταυτόχρονα δεν έπιτρέπει στα φάρμακα που διαθέτει σήμερα η έπιστήμη — τα αντιβιοτικά κυρίως — να εισχωρήσουν στην κοιλότητα και να δράσουν ευεργετικά.

Στην περίπτωση αυτή, η χειρουργική επέμβασι είναι άπαραίτητη.

Το απόστημα του πνεύμονος μπορεί να προσβάλει οποιοδήποτε άτομο ανεξάρτητα από ηλικία. Παιδιά, ένηλικες, γέροι, όλοι διατρέχουν τον ίδιο κίνδυνο. Άρκεί ένα οποιοδήποτε μικρόβιο, άκόμη και το πιο άσημαντο, να εισχωρήσει στους πνεύμονες και να εγκατασταθεί εκεί για να προκληθεί το πνευμονικό απόστημα.

Άλλά και διάφορες ασθένειες με μικροβιακή προέλευσι μπορούν επίσης να προκαλέσουν το σχηματισμό αποστήματος στον πνεύμονα. Τέτοιες ασθένειες είναι οι παθήσεις της μύτης, του στόματος και του φαρυγγος: άμυγδαλίτιδες, αποστήματα των δοντιών κλπ. Οι κίνδυνοι αυξάνουν όταν αναισθηθήσουμε τον άσθενή για να τον υποβάλουμε σε έγχυήρησι. Άρκεί τότε ένα κομματάκι μολυσμένου ιστού να εισχωρήσει στους πνεύμονες για να δημιουργηθεί το απόστημα.

Πώς εμφανίζεται στη ραδιογραφική πλάκα το πνευμονικόν απόστημα. Το βέλος στη βάση του δεξιού πνεύμονος δείχνει την κοιλότητα που έχει σχηματίσει το απόστημα.

ΤΟ ΑΠΟΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΟΝΟΣ

Τον κίνδυνο αυτό διατρέχουν και εκείνοι που εισπνέουν μολυσμένα άερια, οι άνθρωποι που πέφτουν μέσα σε μια λίμνη ή σε μια ποτίνα με ακάθαρτα νερά κλπ. Και η ηλεκτροπληξία επίσης, όταν δεν έπιφέρει άκαριαία το θάνατο, μπορεί να προκαλέσει την εμφάνισι αποστήματος στον πνεύμονα.

Άλλά και οι πνευμονίες, οι βρογχοπνευμονίες και οι πνύδεις πλευριτίδες μπορούν επίσης να προκαλέσουν κατά την πορεία τους το σχηματισμό πνευμονικού αποστήματος.

Η ασθένεια αυτή δεν είναι σπάνια στα μικρά παιδιά. Και όφειλεται τις περισσότερες φορές στην κακή συνήθεια που έχουν να φέρνουν στο στόμα τους κάθε τι που βρίσκουν μπροστά τους: κουμπιά, πετραδάκια κλπ. Τα αντικείμενα αυτά λοξοδρομούν κάποτε κι' αντί να κατεβούν στον οισοφάγο περνάνε στην τραχεία. Δυο πράγματα μπορούν τότε να συμβούν. Όταν το αντικείμενο είναι μεγάλο, το παιδάκι παθαίνει άσφυξια. Όταν, όμως, είναι μικρό περνάει στους βρόγχους. Σχηματίζει τότε μια έστια μολύνσεως και το πνευμονικό απόστημα εκδηλώνεται έπειτα από λίγον καιρό.

Η ταχεία θεραπεία του αποστήματος του πνεύμονος έδεικνυ-

ται για πολλούς λόγους. Η ασθένεια αυτή, όταν χρονισή, μπορεί να προκαλέσει διάφορες έπιπλοκές: πλευριτίδα, διευρυσιμό των βρόγχων, εξάπλωσι της διαπύσεως σ' όλοκληρο τον πνεύμονα, σκλήρυνσι του πνεύμονος κλπ.

Η θεραπεία, στην άπλή μορφή της ασθένειας, συνίσταται στην άποστείρωσι της κοιλότητος, όπου βρίσκεται το πύον και στην διευκόλυνσι της αποβολής του. Όταν το απόστημα βρίσκεται στο έπάνω μέρος του πνεύμονος, η όρθια στάσις διευκόλυνει την έξοδο του πύου. Όταν, όμως, το απόστημα βρίσκεται στη βάση του πνεύμονος, η ύπτια στάσις με το κεφάλι χαμηλά ένδεικνυται περισσότερο.

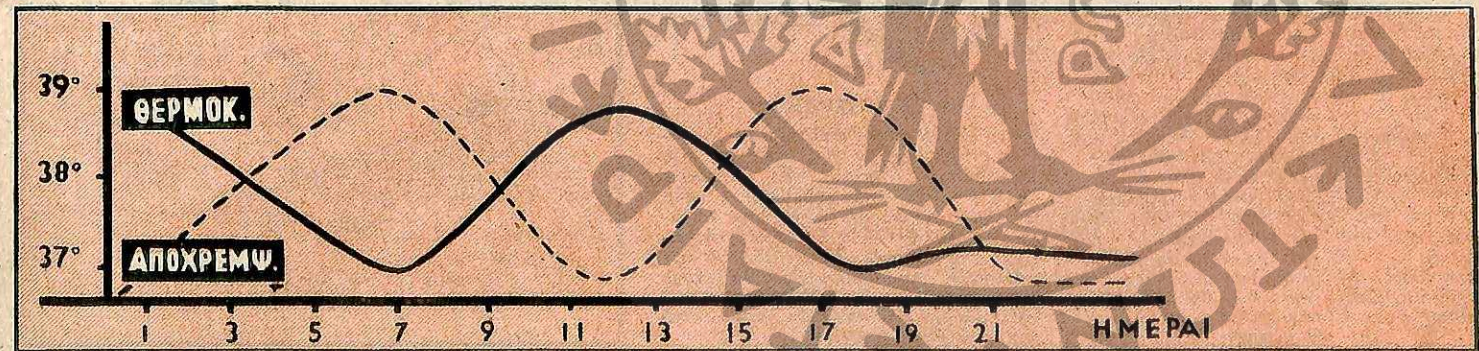
Η άποστείρωσις της πνύδους έστίας γίνεται με τα αντιβιοτικά: πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη, χρυσομυκίνη, χλωρομυκίνη κλπ. Οι σουλφαμίδες έπιδρούν μόνον υποδοθητικά.

Τα αντιβιοτικά θεραπεύουν συνήθως το απόστημα του πνεύμονος. Σε διαφορετική περίπτωση ένδεικνυται, όπως είπαμε, η χειρουργική επέμβασις, που πρέπει να γίνει ούτε πολύ ένωρίς, προτού εξαντληθούν οι πιθανότητες θεραπείας με τα συνήθη μέσα, ούτε πολύ άργά, όποτε είναι δυνατόν να εμφανισθούν διάφορες έπιπλοκές.

Οι έγχυήρησις στον πνεύμονα είναι δύο ειδών. Ο χειρούργος ή ανοίγει τον πνεύμονα και καθαρίζει το απόστημα ή το άφαιρεί ολόκληρο μαζί με τους γειτονικούς ιστούς.

Η έγχυήρησις αυτή είναι δυσχερεστάτη και μόνον ελάχιστοι δεξιοτέχναι, βοηθούμενοι και από ειδικά και εξασκημένα συνεργεία, μπορούν να την φέρουν εις πέρας.

Η πλήρης γραμμή δείχνει την πορεία της θερμοκρασίας και η διακεκομμένη την πορεία της αποχρέμψεως. Όταν η αποχρέμψις ελαττώνεται, πράγμα που σημαίνει ότι το πύον συγκρατείται μέσα στους πνεύμονες, η θερμοκρασία ανερχεται, όταν τούναντιον, η αποχρέμψις αυξάνει, η θερμοκρασία πέφτει. Η ταυτόχρονη πτώσις της θερμοκρασίας και της αποχρέμψεως κατά την 21η ημέρα δείχνουν ότι ο άσθενής έγινε καλά.

52

τε σήμερα!... πρόσθεσε. Μιά και υπήρξατε μάρτυρες των σφαλμάτων της ζωής μου, θέλησα ν' ακούσετε τα λόγια της μετανοίας μου και να μάθετε όλοι την αμετάκλητη θέλησή μου!

Η συγκίνηση εμπόδιζε όλους να προφέρουν λέξι... Απ' όλων τα μάτια έτρεχαν δάκρυα...

Η Έρμάνς συνέχισε, γυρίζοντας στη Μπλάνς:

— Πρώτα όφειλω να ζητήσω από σας, κυρία, συγγνώμη για τη σκληρότητα που έδειξα άλλοτε, όταν φάνηκα αμείλικτη απέναντί σας!

Μά η Μπλάνς τη σταμάτησε, λέγοντας: — Συγγνώμη... από μένα;... Ώ, κυρία, είχατε το δικό με το μέρος σας... Έκμα ένα έγκλημα έναντιόν σας, για το οποίο δεν έχω πάψει να αισθάνομαι τύψεις.

— Σας δικαιολογεί ο έρωσ σας για τον πατέρα του παιδιού σας... Ένώ εγώ δεν είχα καν αυτή τη δικαιολογία... Κι' ύστερα, με πόσο υπέροχο τρόπο επανορθώσατε το σφάλμα σας!... Ο Θεός σας συγχώρεσε, Θά συχωρέση άραγε κι' έμένα; — Ώ, κυρία!... τραύλισε η Μπλάνς.

— Να προσεύχεσθε για μένα... Και να συνεχίσετε το υψηλό καθήκον της αποκαταστάσεως που άρχισατε! Μου είχατε δώσει άλλοτε το παιδί σας... Σήμερα, σας εμπιστεύομαι εγώ την κόρη μου!... Άγαπάτε την, προστατεύετε την!... καθώς κι' αυτόν!...

Η Έρμάνς πρόσφερε τις τελευταίες λέξεις ακόμα πιο σιγά, ενώ συγχρόνως έδειχνε με μία άργη χειρονομία τού Σάρλ, μη τολμώντας όμως να τον κυττάξει.

Έκείνος είχε πέσει σε μία πολυθρόνα κι' έκλαιγε, ενώ ο άδβας Πασκάλ τον κρατούσε αγκαλιασμένον απ' τους ώμους και προσπαθούσε να τον ενθαρρύνει.

Η Έρμάνς, άπαθής φαινομενικά, σάν να την έσπρωχνε μία ακλόνητη απόφασι, στράφηκε τώρα στη Μαργαρίτα:

— Η μητέρα σου και σύ, Μαργαρίτα... κόρη μου... με σώσατε απ' την καταισχύνη!... Σ' είχα διώξει... εγώ που σ' έθρεψα με το γάλα μου, εγώ που σε μεγαλώσα!... Πόσο ευγενικά εκδικήθηκες!... Συχώρεσέ με και σύ... κι' όταν με σκέπτεσαι, μη νιώθεις θυμό, ούτε πικρία!

— Μητέρα! φώναξε η Μαργαρίτα. Υποφέρω πολύ όταν σας ακούω να μιλάτε έτσι σ' εκείνη που ονομάζατε κόρη σας τόσον καιρό!...

Η Έρμάνς έπρεσε ύστερα γονατιστή στα πόδια τού Σάρλ και τού είπε:

— Έρχομαι, τέλος, να ζητήσω ταπεινά συγγνώμην από σένα, μπροστά σε όλους, εγώ η εγωίστρια, η αγέρωχη, για τα έγκλήματα που έκανα!... Τα ξέρεις, τα έγκ-

λήματα αυτά! Δεν έχω να έπικαλεσθώ καμιά δικαιολογία! Δεν μου μένει παρά η μεταμέλεια κι' ο αιώνιος εξαγνισμός που θα έπιβάλω στον εαυτό μου, για ν' αξιζώ τον οίκτο σου!... Αύριο, ο άδβας ντε Ζαρνός θα με πάρη μαζί του, μακριά από δω, σ' εκείνο τού μοναστηριού της Βρετάνης όπου θέλησα άλλοτε να κλείσω το παιδί μου. Έκεί θα περάσω την υπόλοιπη ζωή μου με δάκρυα μετανοίας και με προσευχές για την εύτυχια όλων σας!

Ο Σάρλ άπλωσε το χέρι του στη γυναικα του, για να δείξει έτσι πως τη συγχώρουσε. Προσπάθησε να προσέρη μία λέξι, δεν βγήκαν όμως απ' τα χείλη του παρά μόνο λυγμοί πόνου...

Η Έρμάνς πήρε το χέρι του και τού φίλησε με σεβασμό.

— Εύχαριστώ... ψιθύρισε. Εύχαριστώ για την ανεξάντλητη καλωσύνη σου!... Ο άδβας Πασκάλ τη βοήθησε να σηκωθεί. Τρέκλιζε η δυστυχισμένη. Μά με μία απότομη προσπάθεια, ξαναβρήκε την ηρεμία της και είπε, με την ίδια ραγιασμένη φωνή:

— Σας παρακάλεσα ναρρήτε και σεις, κ. Ρουσώ, που βοηθήσατε τόσο αποτελεσματικά την κ. Χέρτφορντ στο έργο της...

— Έπρεπε να παρευρεθώ στη ταπείνωσή μου... ταπεινώσι γόνιμη, γιατί θα μου έπιτρεψη να έπιτύχω μία μέρα να ξεχαστή το ντροπισμένο παρελθόν μου! Παραδίδω στα χέρια σας όλη μου την περιουσία. Θά ναι η προίκα της Μαργαρίτας και της Σουζάννας.

Ο τραπεζίτης ύποκλήθηκε, δίχως να μιλήσει.

Η Έρμάνς διευθύνθηκε άργά προς την πόρτα. Πρίν περάσει τού κατώφλι, στράφηκε... Η καρδιά της ράγισε έπιτέλους και φώναξε άπελπισμένα:

— Αντίο!... Αντίο σε όλους σας!... — Ύστερα βγήκε βιαστικά απ' τού δωμάτιο.

XXI.

Τό μικρό άναχωρητήριο τού άδβας ντε Ζαρνός, στα περιχωρά του Σαρνέ, ήταν άπελπιστικά μελαγχολικό τού χειμώνα. Κι' όμως, είχαν άποτραβηχτή εκεί από ένα μήνα ο Σάρλ, η Μπλάνς, η Μαργαρίτα κι' η Σουζάννα, έπειτ' από τα τρομερά γεγονότα που τους είχαν ενώσει.

Βρίσκονταν επίσης εκεί ο Φαμπιέν κι' ο άδβας Πασκάλ. Ο πρώτος για να συνεχίση τις έπιστημονικές εργασίες του σ' αυτή τη μοναξιά και την ήσυχία. Ο άλλος, γέρασμένος πιά κι' εξαντλημένος απ' τις άρρώστειες και τούς κόπους, για να τελειώση ήρεμα τη ζωή του — ή, όπως έλεγαν στο Σάρλ, για να κανονίση όλες τις έπιγεις υποθέσεις του και να μνη έχη πιά

να σκέπτεται παρά τού Θεό και τη θρησκεία.

Άραγε η μελαγχολία τού τοπίου έπηρέαζε όλους αυτούς; Η ή ζωντανή πάντα άναμνησι των πόνων που είχαν περάσει; Όπωςδήποτε, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλλαν για να φανούν εύτυχισμένοι και να κρύψουν απ' τους άλλους τις μυστικές θλίψεις τους, φαινόταν όλοι να έχουν την καρδιά τους σφιγμένη διαρκώς από άγωνία.

Όστόσο, στο γκρίζο ούρανό τους λάμπανε ακόμα ή ήλαχτίδες, ίκανες να φωτίσουν τη ζωή τους...

Ο Σάρλ, άποφασισμένος να έγκαταλείψη όριστικά τις έπιχειρήσεις του, είχε βρή τους κατάλληλους διαδόχους του: δυό απ' τους άνωτέρους υπαλλήλους του, έξυπνους, τίμιους, ίκανούς, που άγόρασαν τού κατάρτημά του, δίνοντας του κάθε δυνατή έγγυψι για την πληρωμή σε δόσεις.

Η Μαργαρίτα, άνάμεσα στη μητέρα της και στον πατέρα της που τη λάτρευαν, κοντά στην άδελφή της που ένιωθε την τρυφερώτερη και βαθύτερη στοργή γι' αυτήν, φαινόταν νάχη όλες τις χαρές που ποθούσε η καρδιά της.

Η Σουζάννα, που είχε πάρει έπιτέλους τη συγκατάθεσι τού πατέρα της στον έρωτά της για τού Φαμπιέν κι' άγγιξε πιά στην πραγματοποίηση τού μεγαλύτερου όνειρου της, θάπρεπε να χαμογελά όλοένα εύτυχισμένα, με τα χείλη και τα μάτια...

Δεν είχαν, λοιπόν, τελειώσει τα βάσανά τους; Δεν είχαν γίνει ακόμη γι' αυτούς τα περασμένα μία μελαγχολική άναμνησι; Η μήπως τού παρόν τους έπεριούλασε ακόμα θλίψεις και πόνους...

Ένα πρωί, ο άδβας Πασκάλ ένιωθε άδιάθετο τόν εαυτό του και δεν μπόρεσε να κατεβή για τού πρόγευμά. Οι δυό άδελφές, για να περάσουν κάπως τήν ώρα τους με μία μηχανική άπασχόλησι, κεντούσαν στο σαλόνι. Ο Σάρλ κι' ο Φαμπιέν κουβέντιαζαν με τη Μπλάνς, κοντά τους.

Όπως κάθε μέρα σχεδόν, μιλούσαν για τόν προσεχή γάμο τού Φαμπιέν και της Σουζάννας κι' έπληθαν σχέδια για τού μέλλον. Ο Τεδενέν έξηγησε, ότι διαπραγματευότανε για ν' άγοράση ένα μέγαρο στο Παρίσι, όπου θα κατοικούσαν οι νεόνυμφοι και θα τόν φιλοξενούσαν κι' αυτόν...

— Καθώς και τη Μαργαρίτα, όσπου να παντρευτή! πρόσθεσε η Σουζάννα.

Η Μαργαρίτα δεν άπάντησε. Ήταν κατάρχη κι' έσκυβε τού κεφάλι της στο έργόχειρό της, σάν νάθελε να εξετάση κάποια άδιόρατη λεπτομέρειά του.

Μά κι' ο Φαμπιέν είχε χλωμιάσει. Καί, δίχως να θέλη, κυττάζε τη Μαργαρίτα, που είχε αντίληφθ την ταραχή της.

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ένας υπηρέτης.

— Ο κύριος άδβας, είπε, παρακαλεί τόν κ. Φαμπιέν ν' άνέβη στο δωμάτιό του.

— Άμέσως! άπάντησε ο νέος.

Κι' άφού ζήτησε συγγνώμην απ' τους άλλους, έτρεξε να δη τί τόν ήθελε ο γέρος φίλος του.

Ο άδβας είχε σηκωθεί απ' τού κρεβάτι κι' είχε καθήσει σε μία μεγάλη πολυθρόνα, κοντά στη φωτιά. Μόλις μπήκε, ο Φαμπιέν πρόσεξε άμέσως την αλλοίωσι της φυσιογνωμίας του.

— Με ζητήσατε, φίλε μου; είπε ο νέος.

— Ναι, παιδί μου. Έχω να σου μιλήσω για σοβαρά πράγματα... Κάθισε, έδώ, κοντά μου... Αυτό που θέλω να σου πώ, έπρεπε όπωσδήποτε να τού μάθης μία μέρα.

Είχα άποφασίσει όμως να περιμείνω να τελειώσουν οι πρώτες διατυπώσεις τού γάμου σου και να όρισθ ή ήμερομηνία του.

Μά σήμερα ένιωσα άρρωστο τόν εαυτό μου. Ίσως νάαι μία προειδοποίηση που μου στέλνει ο Θεός, για να μνη αναβάλλω περισσότερο την έκπληρωσι τού καθήκοντός μου...

— Ώ, καλέ μου φίλε, δώχτε απ' τού μυαλό σας αυτές τις θλιδερές ιδέες! διαμαρτυρήθηκε ο Φαμπιέν. Βέβαια, ή υγεία σας απαιτεί μερικές προντίδες. Μά έχετε γερό κρσί, και για πολλά χρόνια ακόμη θα βρίσκεσθε κοντά μας, τρίγυρισμένοι απ' την αγάπη μας.

— Εύχαριστώ γι' αυτή την εύχ, παιδί μου... Όστόσο, άποφάσισα να σου έξιμολογηθώ σήμερα κάτι... ένα σφάλμα που

έκαμα άλλοτε και που είσαι σύ τού θύμα του. Θά σου πώ ακόμη τί έκανα για να τού επανορθώσω, όσο ήταν δυνατό.

Ο άδβας έμεινε σιωπηλός μερικές στιγμές, με τη ματιά χαμένη στο κενό, σάν ν' άναπολούσε στο μακρινό παρελθόν εικόνες όδυνηρές ή ευλογημένες, μέρες ήλιόλουστες κι' άλλες σκυθρωπές...

Ο Φαμπιέν, κατασυγκινημένος, μαντεύοντας τη σοβαρότητα αυτού που έπρόκειτο ν' άκούση, σεδόνανε τη σιωπή τού προστάτη του.

Τέλος, ο άδβας άρχισε να μιλά, με φωνή ήρεμη, που χρειαζόταν όστόσο κάπου-κάπου μία φανερή προσπάθεια για να την διατηρήση σταθερή.

Περιέγραψε τού νεανικά του χρόνια, τις διασκεδάσεις και τά κοσμικά καθήκοντα, τού κενό που ένιωθε στην καρδιά του με τη μάταιη αυτή ζωή, κι' ύστερα τη συνάντησι του με την Έτιεννέ Σουλδά και τόν άμοιβαίον έρωτα που τούς ένωσε με τά δεσμά του...

Η μητέρα μου!... διέκοψε ο Φαμπιέν, δίχως να θέλη.

— Ναι, Φαμπιέν, η μητέρα σου, που υπήρξε τότε για μένα ή τρυφερώτερη γυναικα, ή πιο άφωτισμένη κι' ευγενική φίλη... Όστόσο, μία μέρα, την έγκατέλειψε και την έξεχασα!...

Ο Φαμπιέν δεν είπε λέξι. Είχε κρύψει τού πρόσωπό του στα δυό του χέρια κι' έκλαιγε...

Ο άδβας Πασκάλ συνέχισε. Μίλησε για τού ταξίδι του στην Ίερουσαλήμ, για την άκατανίκητη κλίσι προς τη θρησκεία που είχε γεννηθ μέσα του, ύστερα για την έπιστροφή του στη Γαλλία και την έγγραφη του στην ιερατική σχολή. Τέλος, για την ήμερα, που είχε χειροτονήθ άδβας, για την ύστατη πρόσκλησι της έτοιμοθάνατης Έτιεννέ και για την παρουσία του κοντά της, έγκαιρος ώστε να δεχθ την τελευταία της πνοη και τη συγγνώμη της.

Τότε έμαθα για πρώτη φορά πως είχα ένα γυιό... Ήμουνα πατέρας και κληρικός συγχρόνως!...

Ο Φαμπιέν έμεινε ακίνητος, βουδός, με τού πρόσωπο κρυμμένο πάντα στα χέρια του...

Από τότε, συνέχισε ο άδβας, προσπάθησα να σου φερθώ σάν πατέρα, δεν παραμέλησα κανένα απ' τά καθήκοντα αυτού τού ρόλου μου. Χάρσι στη φίλια και τη βοήθεια τού Σάρλ, μπόρεσα να σου δημιουργήσω μία ζηλευτή κοινωνική θέσι και σταδιοδρομία... Είν όμως αυτό ικανό να σβύση τού σφάλμα που έκανα, άφινοντας σε δίχως όνομα, δίχως οικόγυνεια, σημειωμένο με τού άνεξάλειπτο στίγμα τού νόθου, πού θα σ' έκανε ίσως να κατηγορήσης τη μητέρα σου και να καταραστής τόν άγνωστο πατέρα σου;...

Φίλε μου, προστάτη μου! φώναξε ο Φαμπιέν, σφίγγοντας τά χέρια τού γέρου και γεμίζοντας τα φίλια. Υπήρξατε για μένα ο καλύτερος, ο ευγενέστερος πατέρας!... Η μητέρα μου θα σας εύλογή σίγουρα απ' τόν ούρανό!...

Εύχαριστώ, γυιέ μου, άπάντησε ο άδβας. Δέχομαι την άφεσι άμαρτιών που μου δίνεις έξ ονόματος της μητέρας σου... Έλα στην άγκαλιά μου!...

Κι' οι δυό άντρες άγκαλιάστηκαν σφιχτά, νιώθοντας τις δυό καρδιές τους να ένώνωνται σε μία μονάχα.

Για μερικές στιγμές, ή συγκίνηση τούς εμπόδιζε να προφέρουν λέξι. Τέλος, ο άδβας Πασκάλ, είπε:

— Από καιρό τώρα, είχα πάρει όλα μου τά μέτρα για να περάση σε σένα ολόκληρη ή περιουσία μου... Είναι δική σου από τώρα... Μά θάθελα κάτι ακόμη από σένα: Νά πάρης τ' όνομα μου, να λεγέσαι κόμης Σουλδά ντε Ζαρνός. Μου φαίνεται πως θα νομιμοποιούσαι έτσι, όσο είναι δυνατόν, την ένωσί μου με τη μητέρα σου...

— Ώ, πατέρα μου, τί καλός που είσαστε!... Σας όρκίζομαι πως θα διατηρήσω τ' όνομα αυτό άκλόνητο και άξιο σας!

Οι νόμοι δεν μου έπιτρέπουν να σε άναγνωρίσω για παιδί μου. Μπορώ όμως να σε υιοθετήσω. Ο δικηγόρος κι' ο συμβολαιογράφος μου, έχουν αναλάβει όλες τις άπαιτούμενες διατυπώσεις. Περιμέναμε μό-

νάχη τη δική σου συγκατάθεσι.

— Πώς να σας έκφράσω την εύγνωμοσύνη μου;... Συνεχίζοντας, γυιέ μου, τη ζωή που έχετε άρχισει! Προσπαθώντας να φανή χρήσιμος στη χώρα σου, στην ανθρωπότητα! Παλεύοντας πάντα με θάρρος για τού θρίαμβο τού καλού και τού δικαίου... Σε μερικές μέρες, θα παντρευτής με μία κοπέλλα που αγαπάς και σ' αγαπάει...

Ο Φαμπιέν έκαμε μία άδελφη κίνηση, που δεν έξφυγε απ' τού μάτι τού άδβας Πασκάλ. Έκείνος σταμάτησε ένα λεπτό και κάρφωσε τη βαθειά ματιά του στα μάτια τού νέου, που είχε χλωμιάσει έλαφρά.

Όστόσο, ο άδβας θεώρησε άνώφελο να φανή πως πρόσεξε την ταραχή τού Φαμπιέν. Καί συνέχισε:

— Έλα μαζί μου τώρα!... Νιώθω καλύτερα τόν εαυτό μου! Πάμε ν' άναγγείλουμε στη μνηστή σου, στον κηδεμένα σου, στους φίλους μας, ότι δέχεσαι να γίνης ολότελα παιδί μου!

Σηκώθηκε και, άκουμπώντας στο μπράτσο τού Φαμπιέν, κατέβηκε στο σαλόνι, όπου τόν υποδέχθηκαν όλοι με χαρούμενες φωνές. Κάθισε κοντά στη φωτιά. Κι' άπλά- απλά, δίχως κανένα ύπαινιγμό για τού παρελθόν, δίχως να έξηγηση καθόλου την άπόφασί του, άνήγγειλε την υιοθεσία τού Φαμπιέν και τη μεταδίδοσι όλης της περιουσίας του.

Ο Σάρλ κι' η Μπλάνς είχαν καταλάβει. Κι' είχαν άνεβη δάκρυα στα μάτια τους.

Μά ο άδβας Πασκάλ δεν ήθελε να προχωρήση σε λεπτομέρειες, που τού φαινόταν άνώφελο να τις μάθουν οι δυό κοτέλλες. Πρόσθεσε, λοιπόν, μ' ένα χαμόγελο:

— Κι' έτσι, δεσποίνις Σουζάννα, αντί να παντρευτήτε ένα φτωχούλη άξιωματικό τού ναυτικού, θα γίνετε γυναικα ενός κόμητος, ενός έκατομμυριούχου! Έλπίζω όστόσο πως αυτή ή αλλαγή της καταστάσεως τού άρραβωνιαστικού σας δεν πρόκειται να σας έμποδίση να τόν αγαπάτε, ούτε κι' αυτόν να τρέφη για σας τού βαθύ αίσθημα που μου έχει έξιμολογήθ...

Ο άδβας δεν μπόρεσε να συνεχίση. Γιατί η Μαργαρίτα είχε γλυστρήσει απ' την πολυθρόνα της και κοιτόταν τώρα χάμω λιπόθυμη!

Όλοι έτρεξαν κοντά της. Πρώτος ο Φαμπιέν τη σήκωσε στα χέρια και την έσπλωσε σ' ένα καναπέ.

Η Μπλάνς της άνασκήκωσε τού κεφάλι, ενώ ο Σάρλ έτρελλαζόταν, φώναζε τους υπηρέτες κι' ο άδβας Πασκάλ της έδρεχε τού μέτωπο και τά μελιγγία.

Η λιποθυμία της δεν κράτησε πολύ. Συνήλθε γρήγορα, και έξσπασε σε λυγμούς.

Σηκώθηκε άπότομα, ρίχτηκε στην άγκαλιά της μητέρας της, δίχως να κυττάξη κανένα, και την τράβηξε μαζί της προς την πόρτα. Συγχρόνως, έκανε μία χειρονομία που σήμαινε πως δεν ήθελε να τις ακολουθήσουν οι άλλοι...

Ανέβηκε τά λίγα σκαλοπάτια που ώδηγούσαν στην κρύμαρα της. Έκεί, έκρυψε τού πρόσωπό της στα μαξιλάρια τού κρεβατιού της και τραύλισε:

— Μητέρα, σε ίκετεύω, πάμε να φύγουμε!... Τώρα άμέσως!... Δεν άντέχω πιά! Υποφέρω πάρα πολύ...

Η Μπλάνς άφησε για λίγο να ξεθυμάνη ό πόνος της, κι' ύστερα της είπε γλυκά:

— Τον αγαπάς, λοιπόν, ακόμα;

— Άν τόν αγαπάω!...

Μ' όλο που μου είχες πη πως θάπνιγες τόν έρωτα αυτόν στην καρδιά σου... Ουμμητήτε... Τόν αγαπούσα από παιδί. Τόν ξαναείδα στη Νέα Ύορκη, άξιωματικό τού ναυτικού, κι' ο κοιμισμένος έρωτάς μου ξύπνησε πάλι. Από τότε — μ' όλο που πίστευα πως δεν θα τόν ξαναόλεια πιά ποτέ — δεν πέρασε μέρα δίχως να τόν συλλογισθώ και δίχως να όρκιστώ στον εαυτό μου πως δεν θα πάρω ποτέ άλλον άντρα.

Όταν τόν ξαναόρθηκα, στη Γαλλία, δεν πίστευα ούτε στιγμή πως ήταν τυχαία σύμπτωσι. Ήμουνα βεδαία πως ο Θεός μάς είχε ένώσει έπιτέλους, για πάντα... Στο Σαμορώ, τόν περιποιήθηκα, για να σώσω απ' τού θάνατο τόν άρραβωνιαστικό μου!

Δύστυχο παιδί! Όστόσο, είχα παρακαλέσει θερμά τού Θεό να μη γνωρίσης και σύ τις ψυχικές τρικυμίες που με βασάνισαν τόσο, έμένα!

Η Μπλάνς πήρε την κόρη της στην άγκαλιά της, τη χάιδεψε, τη γέμισε φίλια.

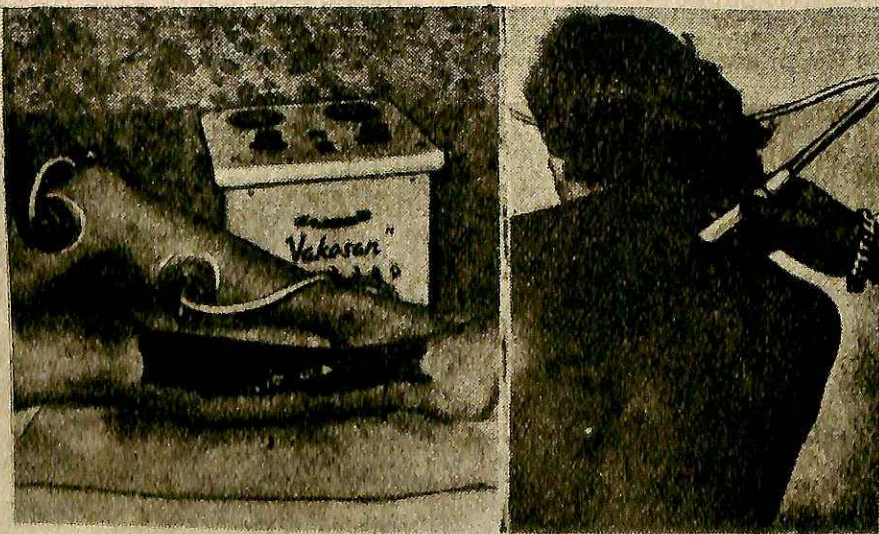
— Κουράγιο, Μαργαρίτα! πρόσθεσε. Κουράγιο! Σίγουρα, ο Θεός βρίσκει πως δεν πλήρωσα αρκετά για τού σφάλμα μου. Ζητάει ακόμη τη θυσία τού έρωτός σου. από σένα, τού άδωο θύμα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Ο κ. Μιχαήλ Άνθρακλής και ή δις Πολυξένη Άγλαφού έτέλεσαν τούς γάμους των. Τους εύχόμεθα κάθε εύτυχία. Οικόγυνεια Σ.Π. ΜΠΕΛΛΑ

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥΣ

Με τού άππορηρητικό ηλεκτρικό μασάζ «Βακοζάν», είναι πιά εύκολο να αφαιρεσθούν τά πε- ριττά λίπη, που συγκεντρώνονται σε όρισμένα μέρη τού γυναικείου σώματος και προκα- λούν διάφορες δυσμορφίες. Τό «Βακοζάν» είναι μία καινούργια βιεννέζικη έφεύρεσι, που χρησιμοποείται άποτελεσματικά και για την άποτρίχωσι (άριστέρα). Τό «Βακοζάν» χρη- σιμοποιείται και για την άφαίρει των άντισθητικών φακίδων τού δέρματος (διερία).

ΚΩΜΙΚΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ο μεγαλύτερος σύγχρονος κωμικός τού Γερμανικού κινηματογράφου Φίλιπ Γκόντερ, δεν είναι μόνο ένας έξαίρετος ήθοποιός, αλλά και ένας διακεκριμένος ψυχίατρος. Ο Φίλιπ παρά την μεγάλη έπιτυχία, που είχε στον κινηματογράφο, δεν έγκατέλειψε την έπιστήμη τού και διατηρεί την θέσι του σ' ένα μεγάλο ψυχιατρείο της Βιέννης. Στ φωτογραφία μας, κάτω δεξιά ο Γκόντερ τη στιγμή, που εφαρμόζει σε μία ψυχοπαθή ένα νέο τρόπο थे- ραπείας με υπερέρχους κύματα.

Ετρεξε άμέσως και βρήκε την κόρη του να φλέγεται ολοκληρη σαν ζωντανός δαυλός...

Ο πυρπολητής υπ' αριθ. 1

Προσέχετε στα τσιγάρα σας!

Γίνεται τελευταίως πολύς λόγος, για τα πιθανά αποτελέσματα του καπνίσματος στους πνεύμονες, στο λαιμό, στην καρδιά και στο στομάχι. Ενώ όμως αυτά αμφισβητούνται από πολλούς επιστήμονες, δεν χωρεί άπεναντίας καμμία αμφιβολία για κάποιους άλλους, πολύ πιο χειροπιαστούς κινδύνους, που κρύβει το τσιγάρο...

Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που μια χαριτωμένη κοπέλλα 21 χρονών, η Γκρέϊς Τόκ, έτοιμαζόταν για να ένωθι νόμιμα με τον έκλεκτό της καρδιάς της. Όλα είχαν τακτοποιηθεί: η έκκληση, η ήμερομηνία του γάμου, η μουσική... Ακόμα και το νυφικό φορέμα ήταν έτοιμο, άσπρο και άραχνούφαντο. Πλημμυρισμένη από χαρά, η Γκρέϊς το φόρεσε για να το δοκιμάσει. Οι γονείς της τη θαύμαζαν, καθώς στριφογύριζε ανάλαφρη σαν πεταλούδα, μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη της.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Ο πατέρας της Γκρέϊς άφισε το τσιγάρο του σ' ένα τασάκι και βγήκε από το δωμάτιο. Μόλις όμως είχε άνοιξει την έξωπορτα, άκουσε σπαρακτικές κραυγές από την καμαρά της κόρης του. Ετρεξε άμέσως... και τη βρήκε να φλέγεται ολοκληρη, σαν ζωντανός δαυλός!

Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί ακριβώς είχε συμβεί. Ίσως, με τους στροβιλισμούς της Γκρέϊς, πασαρύθηκε το τσιγάρο του πατέρα της από το τασάκι κι έπεσε μέσα στις πτυχές του φορέματός της...

Οπωσδήποτε, η άμοιρη κοπέλλα κάηκε ζωντανή, μέσα σε λίγες στιγμές! Κι όλες οι έτοιμασίες, η έκκληση, η μουσική, χρησίμευσαν για την κηδεία της!

Δεν είναι ωστόσο μοναδικό στο είδος του αυτό το τραγικό περιστατικό. Στις 5 Ιουνίου 1946, βρήκαν φοιητό θάνατο 61 άτομα, στην πυρκαγιά ενός μεγάλου ξενοδοχείου του Σικάγου. Η φωτιά λοιπόν αυτή εί-

χε άρχισει από ένα άπρόσεκτα πεταμένο τσιγάρο.

Τέσσερες μέρες αργότερα, κάηκε έν' άλλο ξενοδοχείο, στην Αϊόβα. Τα θύματα ήταν τώρα 19. Κι η προέλευσι της πυρκαγιάς;... Ο υπάλλημος του ξενοδοχείου είχε βάλει τα γκαρσόνια να μαζέψουν τ' αποτίγαρα μέσα σε χάρτινα πετσέτακια και να τα πετάξουν σ' ένα χαρτονένιο κουτί, σ' ένα μικρό ντουλάπι!

Υστερα από δύο βδομάδες, πήρε φωτιά ένας σιδηροδρομικός σταθμός, στην πολιτεία της Ν. Υόρκης, από ένα τσιγάρο και πάλι. Η πυρκαγιά αυτή προκάλεσε ζημιές 2.000.000 δολλαρίων και 3 ανθρώπινα θύματα.

Ποιος μπορεί δέ να ξεχάσει τη φοβερή καταστροφή που συνέβη στο Τέξας Σίτυ, στις 16 Απριλίου 1947, με ύλικές ζημιές 32.850.000 δολλαρίων και 512 νεκρούς; Απειδείχθη τότε ότι η έκρηξη των νιτρικών αλάτων, που αποτελούσαν το φορτίο του πλοίου «Γραντκαμπ», όφειλόνταν σε κάποιο τσιγάρο...

Όλ' αυτά τα παραδείγματα προέρχονται από τ' άρχαια των αμερικανικών ασφαλίστικών εταιριών. Κατά τις στατιστικές τους, συμβαίνουν κάθε μέρα 2.285 πυρκαγιές, στις Ηνωμ. Πολιτείες, η άλλες 834.205 το χρόνο. Από αυτές λοιπόν, τ' 30% περίπου, δηλαδή οι 250.000, όφειλόνται σε τσιγάρα και στίγαρα. Μ' άλλα λόγια, το κάπνισμα είναι ο υπ' αριθ. 1 πυρπολητής!

Κι έχει προκαλέσει, στις Ηνωμ. Πολιτείες μόνον, κατά την τελευταία δεκαετία, ζημιές 400.000.000 δολλαρίων!

Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι πυρκαγιές αυτές προέρχονται από τσιγάρα, σπανιότερα δέ από πούρα ή τσιμπουκία, γιατί αυτά σβύνουν μόνα τους ύστερ' από λίγη ώρα, αν τ' άφισ κανείς.

Κάποτε, ένα τσιγάρο... πυροδόλησε έναν άνθρωπο! Πραγματικά, ό Αμερικανός Τζέιμς Ντράγκερ, από τ' Ουϊσκονσιν, διάβασε ένα δρόβν την έφημερίδα του κι είχε άφισι το τσιγάρο του, αναμένο, μέσα σ' ένα τασάκι. Στο ίδιο όμως τασάκι έτυχε να βρίσκεται και μια σφήρα. Το τσιγάρο προκάλεσε την έκρηξη της κι ό Ντράγκερ πληγώθηκε στο μπράτσο! Πάλι καλά δέ που δεν χτυπήθηκε στην καρδιά...

Η γενική συμβουλή προς τους καπνιστάς να μην καπνίζουν ποτέ στο κρεβάτι, για να μην τους πάρη ό ύπνος κι' ανάψουν από το τσιγάρο τους τ' αεντόνια του κρεβατιού, θαπρεπε να έπекταθη και... στα πουλιά! Πράγματι, ένας σπουργίτης κουβάλησε κάποτε στο «κρεβάτι» του — δηλαδή στη φωλιά του, κάτω από τη στέγη ενός σπιτιού του Νιού Τζέρσεϊ — ένα αναμένο τσιγάρο. Λίγο έλειψε δέ να κάψι έτσι ολοκληρο το σπίτι.

Ετσι, ένα διαμέρισμα, στην Ουάσιγκτον, πήρε φωτιά από ένα τσιγάρο που κρατούσε στο ράμφος του ένα περιστέρι!

Στο σπίτι, στο δρόμο, στα ξενοδοχεία, παντού ένεδρεύει, μέρα και νύχτα, ό ύπουλος αυτός έχθρος: το τσιγάρο!

Ενας σωφέρ έπαψε για μια στιγμή να κυττάει το δρόμο, για ν' άνάψει ένα τσιγάρο. Έτσι το αυτοκινητό του έπεσε σ' ένα γκρεμό, και σκοτώθηκαν ό ίδιος, η γυναίκα του και τ' άρα παιδιά τους...

Μια μητέρα, καθώς έντυνε το μωρό της, άφισε άπρόσεκτα να πέσει το τσιγάρο της μέσα στην κούνια του, και προκάλεσε έτσι μια φωτιά που παραμόρφωσε το παιδί για όλη του τη ζωή...

Και οι άθλοι του τσιγάρου, η μάλλον της άπρόσεξις των καπνιστών, συνεχίζονται, ατελείωτοι...

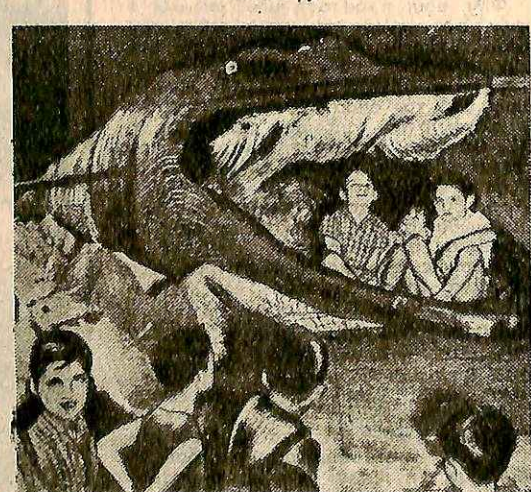
ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΠΟΥ ΦΟΥΣΚΩΝΕΙ

Αν αφαιρέσετε τον άέρα από το καπέλλο αυτό, μπορείτε να το διπλώσετε και να το βάλετε στην τσαντά σας. Φουσκώνει με το στόμα και επιδείχθηκε τελευταία σε μια παρισινή έκθεση μόδας. Φέρει το όνομα «Μιράκλ», δηλαδή «θαύμα». Έκτος της πρακτικής του πλευράς, ό άέρας που περιέχει σχηματίζει ένα άπομωτικό στρώμα που διατηρεί δροσερό το κεφάλι.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ

Στη Σουηδία, ιδρύθηκε πρό ήμερών ένα καινούργιο ύπουργείο: το ύπουργείο της Νοικοκυράς. Την διεύθυνση του ανέλαβε η κυρία Ούλα Λίντστρουμ. Στη φωτογραφία μας, η νέα ύπουργός τη στιγμή που δίνει τον νενωμισμένο όρκο, ένοπιον του ύπουργού της Δικαιοσύνης.

ΣΠΑΝΙΑ ΕΚΘΕΜΑΤΑ

Σ' ένα Λούνα-Πάρκ της Ρώμης εκτίθεται μια τεραστιά ταριχευμένη φάλαινα που συνελήφθη στη Μεσόγειο και ψόφησε ύστερα από 8 ήμερών άγνοιας. Η φάλαινα αυτή που ονομάζεται «Κέρος» έχει μήκος 14 μέτρων και περιφέρεια σώματος 6,5 μέτρα. Από το σώμα της αφαιρέθηκαν πριν από την ταριχευσι 30.000 λίτρες λίπους. Οι ζωολόγοι υπολογίζουν ότι είναι 110 χρόνων.

ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ;

Εντυπώσεις ενός Αμερικανού κοινωνιολόγου από τη Μαύρη Ηπειρο

Ο Αμερικανός κοινωνιολόγος Τζων Γκούντερ μάς πληροφορεί σ' ένα πρόσφατο άρθρο του, ότι οι λευκοί στην Αφρική σύντομα θα έχουν την τύχη των λευκών της Ασίας. Ο Γκούντερ με τη γυναίκα του διέτρεξε τη Μαύρη Ηπειρο σε όλη της την έκταση. Έκει ζούν τώρα 193 εκατ. μαύροι και 5 εκατ. περίπου λευκοί. Στο Κογκό ο Γκούντερ ρώτησε έναν Βέλγο έπίσημο: «Ως ποτέ λένε, ότι θα μείνουν οι λευκοί στην Αφρική»;

Κι ο Βέλγος του άπάντησε: — Κάποια μέρα θα γίνουν έκλογες... Έ, λοιπόν, πέντε χρόνια μετά τα αποτελέσματα των έκλογών...

Πράγματι, όλοι εκεί κάτω έχουν την εντύπωση, ότι οι ήμερες των Ευρωπαίων στην Αφρική, είναι μετρημένες. Κι' η αίτια είναι το ζήτημα του έθνικισμού των μαύρων, που παίρνει όλοένα μεγαλύτερη ένταση.

Στην Αφρική σήμερα υπάρχουν τέσσερις ανεξάρτητες χώρες, που δεν κυβερνούνται από λευκούς: Η Λιβερία, η Λιβία, η Αιθιοπία και η Αίγυπτος. Το Αγγλο-Αιγυπτιακό Σουδάν θ' άποκτήσει την ανεξαρτησία του το 1956, και η Σομαλία το 1960. Επίσης η αγγλική άποικία της Χρυσής Ακτής θα μετατραπεί σε κτήσι το 1955. Κατόπιν θα γίνη κτήσις — ή μιανεξάρτητο, δηλαδή, κράτος — και η Νιγηρία που έχει τον περισσότερο πληθυσμό από κάθε άλλη χώρα της Αφρικής. Οι μεταβολές αυτές είναι βεβαιές, γιατί έχουν ύπογραφή σχετικές συνθήκες.

Η μεγαλύτερη σε έκταση άποικιακή δύναμι στην Αφρική είναι η Γαλλία. Έξουσιάζει μια έκταση μεγαλύτερη από την Ευρώπη. Στη Βόρεια Αφρική, το Μάρκο και η Τύνις είναι προτεκτοράτα και κυβερνούνται από τη Γαλλία, ενώ το Αλγέρι θεωρείται γαλλική έπαρχια. Στο Νότο, η γαλλική διοίκηση είναι μετριοπαθής. Στις γαλλικές κτήσεις του Ισημερινού, οι μαύροι έχουν τοπική αυτοδιοίκηση κι' εκλέγουν τουλάχιστον δώδεκα βουλευτάς και γερουστάς που τους αντιπροσωπεύουν στο γαλλικό κοινοβούλιο. Θεωρητικάς τουλάχιστον κάθε μαύρος στις μεγάλες αυτές γαλλικές εκτάσεις του νότου και του Ισημερινού, είναι Γάλλος πολίτης. Έτσι πέρα από τη Σαχάρα, δεν ύφίσταται έθνικιστική κίνησι.

Το Βελγικό Κογκό ημιζείται για το πλούσιο ύπεδαφός του. Έκει βρίσκονται χαλκός, διαμάντια, ούράνιο και άλλα πολύτιμα μέταλλα και όρυκτα. Σ' έκτασι το Κογκό είναι 80 φορές μεγαλύτερο από το Βέλγιο! Κανείς κάτοικος σ' αυτή την άποικία — ακόμα και Βέλγος — δεν μπορεί να ψυφίση. Δεν ύπάρχει νομοθετικό σώμα και ποτέ δεν έγιναν εκλογές. Όστόσο, ακόμα κι' εδώ, τα πράγματα εξελίσσονται και κάθε χρόνο οι Βέλγοι κάνουν περισσότερες παραχωρήσεις στους Ιθαγενείς. Κυρίως τους Ικανο-

ποιούν με οικονομικές και κοινωνικές παροχές. Έτσι οι μαύροι στο Κογκό άν κι' έχουν ελάχιστα πολιτικά δικαιώματα, πληρώνονται καλύτερα. Τα παιδιά τους μορφώνονται. Υπάρχει για όλους ιατρική περίθαλψη, γίνονται ειδικευμένοι εργάτες, κι' άποκτούν σοβαρή έλευθερία. Ως τώρα το Βελγικό σύστημα λειτουργεί καλά και δεν ύπάρχουν δυσάρεστες, άναμεσά στους Ιθαγενείς.

Η Πορτογαλική Αφρική άποτελείται κυρίως από δύο μεγάλες περιφέρειες, που θεωρούνται υπερόπνιες έπαρχιες της Πορτογαλίας: τη Μοζαμβίκη και την Άγκόλα, με πληθυσμό μόνο έννη έκατομμύρια. Έδώ δεν ύπάρχουν φυλετικές διακρίσεις και τ' σχολεία — κάτι άσυνήθιστο στην Αφρική — είναι μικτά.

Στη Μοζαμβίκη και στην Άγκόλα ακολουθείται το άφομοιωτικό σύστημα. Κάθε Ιθαγενής μπορεί να μη τις τάξεις των Ευρωπαίων και ν' αναλάβη κι' αυτός τις ύποχρεώσεις τους (να πληρώνη, δηλαδή, φόρους) άρκει ν' άσπασθι το χριστιανισμό, να έχη κάποια οικονομική εύρωστία και να έγκυταλείψη τις προλήψεις και τ' έθιμα της φυλής του, όπως είναι η πολυγαμία. Έτσι άρκετες χιλιάδες Ιθαγενών έχουν γίνει Πορτογάλοι.

Η Βρετανική Αφρική περιλαμβάνει τη Χρυσή Ακτή, τη Νιγηρία, την Κένυα, τη Ροδεσία, τ' έδαφος της Μπαζουτολάνδης, Σουφζιλάνδης και Μπεχουαναλάνδης, την Ουγκάντα, τη Σιέρα Λεόνε κλπ. Ο πληθυσμός της Βρετανικής Αφρικής — έκτος από τη Νοτιοαφρικανική Ένωσι και το Αγγλο-Αιγυπτιακό Σουδάν — είναι περίπου 60 εκατ. με 250.000 λευκούς. Οι συνθήκες της ζωής διαφέρουν στην κάθε μια χώρα. Στην Κένυα οι λευκοί άγωνίζονται, για την επικράτησή τους. Έκει είναι η φωλιά των γνωστών Μάου-Μάου. Αντιβέτως, στην Ουγκάντα κανείς Ευρωπαίος δεν κατέχει χτήματα και οι άποικοι είναι ελάχιστοι. Πάντως, σε όλες τις βρετανικές άποικίες οι Άγγλοι βοηθούν τους Ιθαγενείς για την μελλοντική αυτοδιοίκηση τους. «Ο σκοπός μας είναι — λένε — να παραχωρούμε σιγά-σιγά πολιτικές έλευθερίες στους Ιθαγενείς για να μπορέσουμε να διατηρηθούμε».

Οι Βρετανοί μορφώνουν τους δικούς τους Αφρικανούς ως ένα σημείο. Παρατηρούν όμως, ότι ό έθνικισμός τους άρχίζει να ξυπνά.

Γεγονός παραμένει, ότι όλοι οι λευκοί στην Αφρική βρίσκονται σε άμυντική θέση. Άλλως τέ, οι Ιεραπάστολοι λένε κάθε μέρα στους μαύρους, ότι άπέναντι στο Θεό όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι.

Ο γενικός διοικητής του Βελγικού Κογκό έλεπε στον Αμερικανό κοινωνιολόγο: — Είναί επικίνδυνο που μορφώνουμε τους Αφρικανούς. Άλλα θα είναι πιο επικίνδυνο, να μην τους μορφώσουμε!...

Ο ρόλος των λευκών δεν τελείωσε ακόμη στην Αφρική. Έχουν πάρα πολλά να μάθουν στους Ιθαγενείς. Οφείλουν όμως να είναι δίκαιοι, γιατί η Αφρική βλέπει το παράδειγμα της Ασίας και συγκινείται.

Η τρικλοποδιά

—Θέλεις τίποτε, Κύνθια; Την ζέρη αυτή ερώτησι ό κύριος Μπιγκλάου την άπεύθυνε σε μια καστανή νέα, που ήρθε και στάθηκε πίσω του. —Ηρθα, μπαμπά, να δω τι κανείς εδώ, άπάντησε η κόρη του με μαλακό τόνο φωνής. —Πολύ άνόητη αυτή η περιέργεια σου, έλεγε ό κύριος Μπιγκλάου με μια φωνή πούμοιαζε με γυναιχία σκύλου. Δεν βλέπεις τι κάνω, αφού κάθομαι σ' ένα ψηλό σκαμνί στην άκρη του κυματοθραύστη και κρατώ ένα καδύμι; Ψαρεύω, κόρη μου, ψαρεύω!...

Πράγματι, όπως ό κ. Μπιγκλάου εξήγησε στην κόρη του, καθόταν σκυμένος επάνω σ' ένα ψηλό σκαμνί, στην άκρη του κυματοθραύστη, άπασχολημένος με το ψάρεμά του. Αν σκύβατε και κυττάσατε κάτω από το πλατύφυρο καπέλλο του, θα βλέπατε ένα συνοφρυωμένο πρόσωπο στις πιο άσχημες στιγμές του. Μία ώρα τώρα κρατούσε και κουνούσε το καλάμι του χωρίς όμως το άγκιστρο του να πιάνη κανένα ψάρι. Ήταν ένας «μπαμπάς» που αυτή την ώρα όλα τον πείραζαν και τον νεύριαζαν, ακόμα και η παρουσία της άγαπημένης του κόρης!

Ξαφνικά — ίσως άπειδή ύποπτευθηκε το λόγο της παρουσίας της έκει — ό κύριος Μπιγκλάου άπέκωσε το κεφάλι και μουρμούριζε: —Θάρω, πως ήρθες νι' αυτόν τον νερό που θέλεις να μου συστήσεις; Το Σέρνιο!

—Ναι, μπαμπά, παραδέχθηκε η Κύνθια. Μπορεί να περάσθ από εδώ. Είναι η ώρα του...

—Δεν ύπορώ να καταλάβω τι του βράσκες αυτόν του άνθρωπου, έλεγε ό κύριος Μπιγκλάου. Αυτός παιδί μου, φαίνεται πως έχει μεγαλώσει μό-

νο με γάλα. Ούτε πίνει, ούτε καπνίζει... Μόνο καραμέλες ξερογλύφει! Δεν τον συμπάθω! Κι' άν πάρη το θάρρος να μου ζητήσει το χέρι σου — πράγμα που άμφιβάλλω, — θα του το άρνηθώ.

—Μπαμπά, τον διέκοψε η Κύνθια, είσαι γελασμένος στις έντυπώσεις σου και άυστηρός στις κρίσεις σου!

—Τους ζέρω ένώ αυτούς τους σμμερινούς νέους, συνεχίσε ό «μπαμπάς». Όλοι τους είναι σαχλοί και δειλοί. Στις φλέβες τους δεν τρέχει αίμα!

Η Κύνθια κατέβασε τ' άμύτρα της.

—Ό,τι και να είναι ό Σέρνιος, άπάντησε, πάντως δεν φοβάται τα σκυλιά!

Αυτή η παρτήρησι πρόσβαλε καιρία τον κύριο Μπιγκλάου γιατί αυτός από την παιδική του ηλικία ύπέφερε από έναν ανεξήγητο φόβο για τους σκύλους. Συνήθιζε μάλιστα να τον λέει «μικρή φόβια».

—Φαίνεται ότι για να τ' άναπάν ό Σέρνιος σου τα σκυλιά, θα έχη άνατράφη μαζί τους! έλεγε. Για σκέψου: να τον πάρης κι' αντί να χαιδεύη έόένα να χαιδεύη το σκύλο του! Και βέβαια. Αφού από τώρα τον τραβά παντού μαζί του, άσφαλώς θα τον πλένη, θα τον χτενίζει και θα τον παίρνει στο κρεβάτι του. Να μου λείπει τέτοιος ναυπηρός!

—Σώπα τώρα, μπαμπά! Ψιθύρισε βιαστικά η Κύνθια.

Πράγματι, ό Σέρνιος κρατώντας από ένα μακρύ λούρι το σκύλο του, τους πηλαίαζε.

—Όχι, δεν θα σωπάσω! Φοβέριος ό κύριος Μπιγκλάου.

Όστόσο σήπασε και συνέχισε σιωπηλό το ψάρεμά του με την πλάτη ντυρισμένη στην κόρη του.

—Βλέπεις... Σέρνιε; Ό μπαμπάς ψαρεύει... έλεγε η Κύνθια με κλαμάρικη φωνή και δείχνοντας τη ντυρισμένη πλάτη του πατέρα της.

— Έ, ναι, βλέπω... έλεγε ό Σέρνιος, ξεροκαταπίνοντας με

—Ύπομνη, Όδυσσέα!... Όταν φτάσουμε στη Μύκονο και γλυτώσθ από τις... σειρήνες, θα σε λύσω!... (Το Άρχέλαου)

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΒΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ 61
4ος ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

άγωνία. Τι θα λέγατε, μίς Κύνθια, για μια πόρτα;

—Ευχαριστώ, είπε εκείνη. Ο Σέργιος όμως δεν περίμενε.

—Κρατήστε τον Άζωρ, της είπε δίνοντας της την άκρη του λουριού. Θα πεταχτώ στο αντικρουστικό ζαχαροπλαστείο να σάς φέρω μία στο χαρτί. Ένα λεπτό!

Μα δεν πρόλαβε ο καυμένος ο Σέργιος να χώσει το χέρι του στην τσέπη του πανταλονιού του για να πάρει λίγα λεπτά, όταν πίσω του συνέβη το ανεπαισθητό. Ένα άγριο γαύγισμα του σκύλου του, ακολούθησε μία πνιγμένη γερωνική κραυγή. Και κατόπιν το πάλασμα ενός σώματος μέσα στο νερό!

Ο Σέργιος έκανε μία στροφή επί τόπου σαν ελατήριο. Το αίμα του είχε φύγει από το κεφάλι του και το σανάκι του κρεμάστηκε. Ο σκύλος του, ο Άζωρ, έσπευσε στο κεφάλι του κυματοθραύστη. Κουνούσε την ουρά του και κύτταζε κάτω την θάλασσα. Την ίδια στάση είχε κι η Κύνθια. Σκυμένη στην άκρη του κυματοθραύστη κύτταζε κι εκείνη, κάτω, το νερό.

Το σκαμνάκι του κ. Μπιγκλίου έλειπε! Κι' όχι μόνο αυτό, μα έλειπε κι' ο ίδιος!

Ένας τρομερός πόθος έσφιξε τότε την καρδιά του Σέργιου. Μπορούσε να πέσει μέσα στο νερό, μα δεν ήταν και τόσο ικανός στο κολύμπι. Ποτέ άλλοτε δεν είχε αντιμετωπίσει μια παρόμοια περίπτωση παροχής πρώτων βοηθειών σε... πνιγμένο κι' ούτε ποτέ το είχε επιθυμήσει αυτό. Γιατί ο Σέργιος μολονότι ήταν ώριος νέος, δεν ήταν από τη σάφια των ηρώων. Ώστόσο με μεγάλη του έκπληξη, βρέθηκε άμεσως μέσα στη θάλασσα. Και σε λίγο... ρυμουλκούσε τον άγνωστο νεκρό με τα κύματα κύριο Μπιγκλίου στα πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν άνω στον κυματοθραύστη.

—Αυτό το θρωσκόκυλο! άρχισε να βρυχάται ο κύριος Μπιγκλίου. Πού είναι να το ξεσκίσω...

Σαφινάκι όμως τον πλημμύρισαν τύψεις και ώσπασε. Είχε αντιληφθεί ότι ο Σέργιος είχε πέσει στη θάλασσα για να τον σώσει.

Κι' ο κύριος Μπιγκλίου πάνω απ' όλα έβαζε τον ήρωισμό και την αυτοθυσία.

—Λυπούμαι, νεαρέ μου, που σάς φαίνομαι έτσι ακάριστος, πρόσθεσε. Το βλέπω. Μου σ'απαστεί τη ζωή κι' ίσως να πρέπη να σάς στείλω το χέρι. Πάντοτε θαμνάζω τους ανθρώπους που ενεργούν άμεσως, χωρίς να λογαριάζουν τη ζωή τους. Μπράβο σας!...

Αργότερα, όταν έστειλαν τον κύριο Μπιγκλίου σπίτι του ν' αλλάξει, η Κύνθια είπε:

—Σέργιος, η Κύνθια: Το λάθος δεν ήταν του Άζωρ... Δεν μου έφυγε από το χέρι, για να χυμώσω στο μπαμπά. Ένώ άφωνα επιτήδεω το λουρι του για ν' αποδείξω το δικό σου... θάρος και το δικό του... λάθος για σένα!

Ο Σέργιος άφησε τότε να διαγραφεί στα χείλη του ένα θλιβερό χαμόγελο.

—Τώρα ήθελε η σειρά μου να πω την αλήθεια, είπε. Έσύ και ο κύριος μπαμπάς σου πιστεύατε ότι είμαι ένας ήρωας. Κι' όμως δεν είμαι έτσι κι' ίσως να μην έπρεπε να δώσω στο νερό. Η Μοίρα όμως έβαλε το χέρι της. Δεν βούτηξα με τη θέλησή μου, αλλά καθώς γυρίσα απότομα, φαίνεται πως έχασα την ισορροπία μου κι' έπεσα μέσα στο νερό...

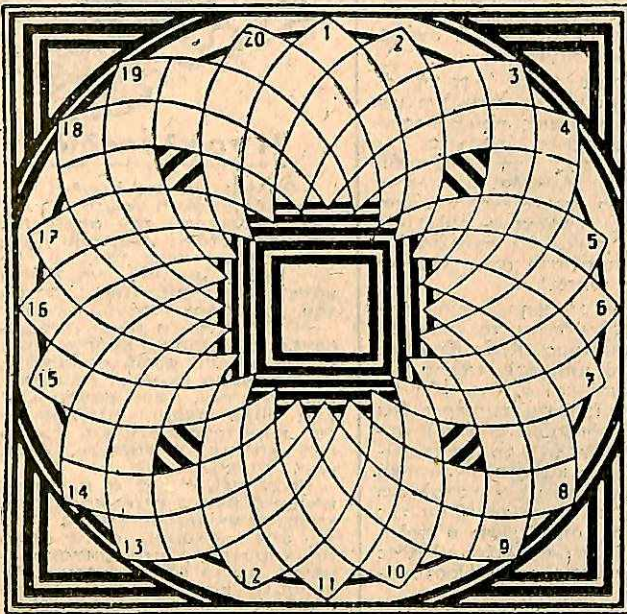
—Κάνεις λάθος, του όμολογης η Κύνθια. Σ' έρωσε στη θάλασσα π... τρικλοποδιά που σου βάλα!

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Προς δυο κατευθύνσεις

Κάθε αριθμός του σχεδίου μας ανταποκρίνεται σε δυο λέξεις των 5 ή των 6 γραμμάτων, που θα τοποθετηθούν μέσα στους μικρούς ρόμβους, ή μία προς τα δεξιά και ή άλλη προς τα αριστερά.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ

- 1) Τον προκαλεί συχνά ο κίνδυνος.
- 2) Κατηγορία άρτου.
- 3) Γυιός του Πριάμου και της Έκάδης.
- 4) Ασπλάχνος.
- 5) Ίππος μικρής ηλικίας.
- 6) Έχει σφόνδα λουλουδία.
- 7) Ερωτηματική άνωκυμμία.
- 8) Στην έννοια, δεν διαφέρει από την πρώτη λέξη.
- 9) Πάθησις των όργάνων μιας αισθήσεως.
- 10) Επίρρημα που δηλώνει πιθανότητα.
- 11) Χάρακας.
- 12) Θα τον βρήτε σε πολλά ξύλα.
- 13) Πεδιάδα.
- 14) Κατί το ενοχλητικό.
- 15) Αγρίμι.
- 16) Κάθε άλλο παρά έξυπνος.
- 17) Δραπέτης.
- 18) Ένα τέτοιο έδαφος μένει ακαλλέργητο.
- 19) Μπιζέλι.
- 20) Καθοδηγεί τους ναυτικούς.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

- 1) Δεν λείπει από κανένα μικροσκόπιο.
- 2) Πάλι... Γάλλος συγγραφέας.
- 3) Βαθύ σκοτάδι.
- 4) Αφώνος.
- 5) Η επιστήμη προσπαθεί ν' απαλλάξει την ανθρωπότητα απ' αυτόν.
- 6) Γεωμετρικών σχήμα.
- 7) Χρησιμοποιείται στην κατασκευή άγγειων.
- 8) Συμπεριφορά.
- 9) Ευχαριστεί την όραση.
- 10) Ανδρικό όνομα (χαϊδευτικά).
- 11) Μέρος του πλοίου.
- 12) Μέρος του ανθρώπινου σώματος (καθ.).
- 13) Θεός των αρχαίων.
- 14) Γάλλος στρατάρχης, που έβριζε από την Πελοπόννησο τον στρατό του Ίμπραημ (έπων).
- 15) Έλασμα κοφτερού οργάνου.
- 16) Ο άερας είναι γι' αυτόν κινητήριος δύναμις.
- 17) Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου.
- 18) Δεν ισχύει.
- 19) Στην ηλεκτρολογία, υπάρχει καλός και κακός.
- 20) Φωτίζει.

Αίνιγμα

Με βριακίς εις τό σκοτός
μα όχι και στο φώς.
Έν' τούτοις μ' έχει ή μέρα
μα και ή νύχτα. Πώς;

Αναγραμματισμός

Σ' όλες τις μέρες μου γλυκά
εωδιαάζει ή φύσις
μα έσχατα γίνονται βουνά
αν μ' αναγραμματίσεις.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

—Αχ, Μιμή! Τόσο ψηλά ανέβηκα, που έδλεπα κάτω όλη την Άττική.
—Και πού ανέβηκες;
—Μα δεν σου το είπα;

Τι ;... Ποιός ;... Πότε ;...

Από τις τρεις απαντήσεις, που δίνωμε στην καθεμία από τις κατωτέρω ερωτήσεις διαγράφτε εκείνες που δεν ταιριάζουν :

- 1) Τι ήταν το Παγκάρπιον;
α) Πλούσιο γεύμα των αρχαίων Ελλήνων.
β) Μαγικό δέντρο με πολλών ειδών καρπούς.
γ) Αρχαίο γλυπτό αρχιτεκτονικό κόσμημα.
- 2) Τι είναι το σιγίλλιον;
α) Μουσικό όργανο.
β) Πατριαρχική επιστολή.
γ) Εξάρτημα πυροβόλου όπλου.
- 3) Τι αποκαλούμε σκαληνόν;
α) Ένα είδος τριγώνου.
β) Ένα σκυλί σπανίας ράτσας.
γ) Ένα έργο που παρουσιάζει πολλές δυσχερείς.
- 4) Τι ήταν ο Ταχδούζερ;
α) Ένας γενναίος Αυστριακός πολεμιστής.
β) Ένας θρυλικός Γερμανός τροβαδούρος.
γ) Ένας επαναστάτης του 18ου αιώνα.
- 5) Τι είναι ή Κελέδη;
α) Εορτή των αρχαίων Ρωμαίων.
β) Βρετανική άποικία της Αφρικής.
γ) Νησί των Ολλανδικών Ινδιών.

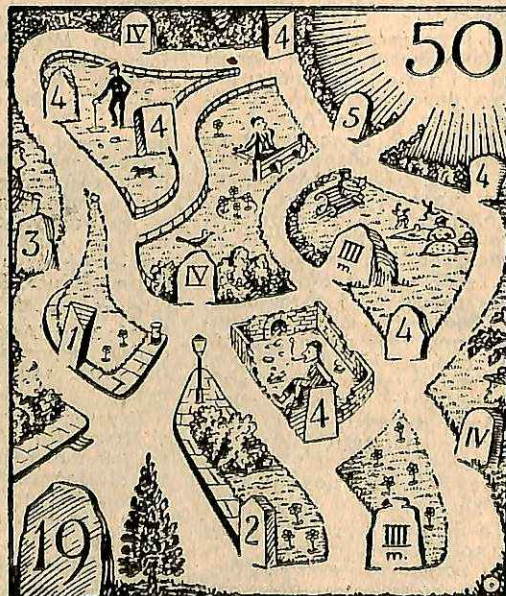
Λεξιγριφός

Πόλις της Γραφής το ένα
κι' ακρωτήριον το άλλο.
Και τα δυο αν συνενώσης,
πηνύ γίνονται και ψάλλω.

Συλλαβογριφός

Το πρώτο μου είναι άρθρο,
σκότος το δεύτερό μου
και κάθε δάχτυλό σου
φέρει το σύνολό μου.

Λαβύρινθος

Ξεκινώντας από τον αριθμό 19 προσπαθήστε να φτάσετε στο «50» συγκεντρώνοντας ως σύνολο των αριθμών, μπροστά από τους οποίους θα περάσετε τον αριθμό 50. Μέσα στο σύνολο αυτό θα συμπεριληφθή και ο αριθμός της άφετηρίας (19). Προσέξτε όμως, δεν πρέπει να υποχρεωθείτε να περάσετε δυο φορές από το ίδιο σημείο.

Με λίγη προσοχή θα τα καταφέρετε μια χαρά, σκοτώνοντας την ώρα σας.

(Οι λύσεις στη σελ. 32)

ΤΟ ΞΥΛΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΑΜΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η μίς Πράις έφτασε στο γραφείο λίγο καθυστερημένη, όπως συνήθως. Έβγαλε το παλτό της, διώρθωσε το βάψιμο των χειλών της, πουντράριστηκε και μπήκε ύστερα στο ιδιαίτερο γραφείο του κ. Άτσιλ, του διευθυντού της, για ν' ανοίξει το παράθυρο και ν' αδειάσει το στοχοδοχείο.

Ήταν μεγάλη ή έκπληξη της, όταν είδε τον Άτσιλ να κάθεται στη θέση του. Κι' έγινε αληθινός πανικός, μόλις κατάλαβε πως ήταν νεκρός! Ώστόσο, φέρθηκε λογικά και τηλεφώνησε άμέσως στην αστυνομία.

Ο Μπράμπλ, ο λογιστής, έφτασε στις 9.20' κι' άμέσως κατόπιν οι δυο άλλοι υπάλληλοι, ο Κλόρφ κι' ο Ντάμπριλ. Ο Κλόρφ ήταν ο πρώτος που πρόσεξε πως το χρηματοκιβώτιο ήταν ανοιχτό. Τη στιγμή δέ που έμπαινε ο αστυνομικός επιθεωρητής Σμιθ, τον άκουσε να λέει:

—Χαθήκανε τα λεφτά που έφερα χτές... 500 λίρες!

Ο επιθεωρητής ρώτησε ποιός ήταν ο καθένας. Ύστερα είπε στους τρεις άντρες να περάσουν στο διπλανό δωμάτιο κι' έμεινε μονάχος με τη μίς Πράις στο γραφείο του διευθυντού.

Ο γίαιρός, που έφτασε σε μερικά λεπτά, υπολόγισε πως ο Άτσιλ ήταν νεκρός από 12 ώρες το λιγώτερο, και γνωμάτευσε πως ο θάνατός του ώφειλετο σε μεγάλη δόση κάποιου υπνωτικού — ίσως χλωράλης. Έπρόκειτο, δίχως άλλο, για δολοφονία.

Σε μισή ώρα, ο Σμιθ είχε τελειώσει όλες τις διατυπώσεις, και το πτώμα είχε μεταφερθή στο ιατροδικαστικό εργαστήριο για τη νεκροψία. Ύστερα ο επιθεωρητής άρχισε να ταξινομή τα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει.

Ο Άτσιλ ήταν ευλέμπορος. Οι δουλειές του πήγαιναν καλά. Είχε ειδικότητα στο εμπόριο σπανίων ξύλων για ειδικούς σκοπούς. Το προηγούμενο απόγευμα, στις 4, ή μίς Πράις του είχε δώσει ένα δεματάκι που έφτασε απ' τον Παναμά. Όταν ξαναμπήκε σε λίγα λεπτά στο γραφείο του, για να του πιά το τσάι του, τον βρήκε να εξετάζει το περιεχόμενο του: ένα κομμάτι ξύλο, με χρώμα σκούρο καφέτι. Έφυγε ύστερα για τον οδοντογιάτρο της. Ο Άτσιλ έμεινε μόνος στο γραφείο, γιατί ο Κλόρφ είχε φύγει προηγούμενος για εξωτερικές εργασίες.

Ο Μπράμπλ δεν είχε έσθει καθόλου εκείνη την ημέρα — πράγμα που δεν είχε ξανασυμβεί ποτέ άλλοτε... Είχε τηλεφωνήσει ή γυναίκα του πως έπαθε μία μικροδηλητηρίαση, κι' ο Άτσιλ της συνέστησε να τον κρατήσει μία μέρα στο κρεβάτι.

Ώστόσο, δεν μπορούσε ο Μπράμπλ ν' αποδείξει στέ Σμιθ πως είχε μείνει πραγματικά στο κρεβάτι, γιατί ή γυναίκα του είχε φύγει για να παίξει μπριτζ κι' είχε ξαναγυρίσει άργα το βράδυ.

Ο Ντάμπριλ είχε χρησιμοποιήσει μία μέρα της έτησις άδειας του, για να κάνει μία έκδρομή. Διηγήθηκε στον επιθεωρητή λεπτομερώς πως είχε περάσει όλες τις ώρες του. Το δυστύχημα όμως ήταν ότι δεν είχε κανένα μάρτυρα που να επιβεβαιώσει τα λεγόμενά του.

Ο Κλόρφ είχε φύγει απ' το γραφείο ένα-δυο λεπτά μετά τις 4. Αφού τελείωσε τις δουλειές, έκρινε πως ήταν πια άργα για να ξαναγυρίσει. Τηλεφώνησε, λοιπόν, στον Άτσιλ, κατά τις 5 1/2, και πήρε την άδεια να πάει στο σπίτι του.

Προτίμησε ωστόσο να δει ένα φίλμ στον κινηματογράφο. Έφυγε από κεί στις 8 1/2 και πήγε να φάη το κρύο φαγητό που του άφηνε ή σπιτονοικοκυρά του στην κάμαρά του κάθε βράδυ, χειμώνα και καλοκαίρι.

—Ξέρετε αν το θύμα περίμενε κανένα επισκέπτη χτές τ' απόγεμα; τον ρώτησε ο Σμιθ.

—Αυτό μπορεί να σάς το πη μάλλον ή μίς Πράις. Όταν του ανέφερα εγώ πως θα έβγαίνα για δουλειές του γραφείου, έγνεψε απλώς με το κεφάλι του. Μόλις είχε ξετυλίξει το δέμα απ' τον Παναμά κι' εξέταζε ένα κομμάτι κόκκινο ξύλο.

—Αυτό εδω είναι το ξύλο;

—Όμοιο φαίνεται... αλλά το χρώμα δεν είναι το ίδιο.

—Είπατε πως άποσύρατε χτές απ' την Τράπεζα 500 λίρες;

—Μάλιστα. Τα ζήτησε ο κ. Άτσιλ. Τα έφερα και τάβαλα στη δεξιά γωνία του χρηματοκιβωτίου.

Ο επιθεωρητής έμεινε μόνος στο γραφείο του Άτσιλ. Πήρε πάλι το κομμάτι του ξύλου.

—Παράξενο χρώμα! ψιθύρισε.

Ύστερα διάβασε πάλι ένα σημείωμα, που βρισκόταν προφανώς μέσα στο ίδιο δέμα:

«Το δέγμα αυτό συσκευάστηκε με άδιαφανές χαρτί, άμέσως αφού κόπηκε από το δένδρο, ώστε να διατηρήσει το αρχικό του χρώμα».

Όπως είχε πληροφορηθή ήδη απ' τη μίς Πράις, το είχε στείλει κάποιος αντιπρόσωπος του Άτσιλ απ' τον Παναμά.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε ή πόρτα και φάνηκε το κεφάλι της μίς Πράις.

—Κάποιος κ. Όλιβερέζ ζητάει τον κ. Άτσιλ. Ανάγγειλε

στην κρεμάλα:
—Όταν έφυγε ο Όλιβερέζ, ο Σμιθ κάλεσε πάλι τη μίς Πράις:
—Μπορούμε τώρα ν' αναπαράστησουμε ότι συνέβη... της είπε.
—Ο δολοφόνος έριξε υπνωτικό στο τσάι του Άτσιλ, πριν του το φέ-
—Όμοιο φαίνεται...
—Αλλά το χρώμα δεν είναι το ίδιο!

ρετε στο γραφείο του, και ξαναγύρισε άργότερα, που ήξερε πως θα τον βρή μονάχο.

»Υπολόγισε προφανώς, ότι θα τον νάρκωνε απλώς. Είτε όμως γιατί είχε αδύνατη καρδιά, είτε γιατί ή δόσις ήταν μεγάλη, ο Άτσιλ πέθανε... Όταν ξαναήρθε ο δολοφόνος, είδε το ξύλο πάνω στο τραπέζι. Κι' αυτή τη φορά — δυστυχώς γι' αυτόν — το παράξενο χρώμα του έμεινε αποτυπωμένο στη μνήμη του: Είχε γίνει κόκκινο, απ' την επίδραση του φωτός. Τώρα είναι και πάλι καφέτι, όπως το είδατε στην αρχή.

»Ένα μόνο πρόσωπο άναφερε ότι το ξύλο ήταν κόκκινο. Αυτός, λοιπόν, πρέπει να ξαναήρθε εδω χτές το βράδυ, μετά τις 4, για να κλέψη τα λεφτά, και βρήκε το θύμα του αναίσθητο κι' έτοιμο θάνατο... Πέστε, παρακαλώ, στον Κλόρφ ότι θέλω να του μιλήσω!

ΤΖΩΝ ΜΠΟΝΕΤ

Επειδή κάπνιζαν

Οι αστυνομικοί της Άλαμπάμα συνέλαβαν κάποιον χτηματίστ και τον ώδήγησαν στο δικαστήριο, επειδή δεν είχε στείλει τα παιδιά του στα σχολεία, μ' όλο που είχαν συμπληρώσει τα δέκα χρόνια.

—Δεν τα έστειλα, δικαιολογήθηκε, γιατί τα παιδιά μου έχουν μάθει να καπνίζουν και στα σχολεία άπανοσφείται τα καπνισμα,

Η Ζάρα Λεάντερ μαζεύει με πάθος πουντιέρες και ταμπакιέρες, κατά προτίμηση τις χρυσές.

ΟΙ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ συλλογές του κόσμου

Οι ήθοιοι και οι συγγραφείς ως συλλέκτες

«Χόμπι» λένε στην Αμερική, την μανία της συλλογής, στην οποία επιδίδονται με αγάπη και πάθος, όλοι γενικά οι ερασιτέχνες συλλέκτες, οι ήθοιοι και οι συγγραφείς, καταρτίζοντας πλουσιότερες συλλογές από διάφορα αντικείμενα.

Οι ήθοιοι δεν μαζεύουν, κατά κανόνα, πράγματα που έχουν σχέση με το επάγγελμά τους, όπως έκανε ο ήθοιος της γερμανικής αυλής Χαλτχάουζεν, που είχε συγκεντρώσει τόσα θεατρικά προγράμματα, ώστε να γεμίσει μ' αυτά μία ολοκληρωμένη βιβλιοθήκη, η οποία βρίσκεται σήμερα στο Μουσείο της Ιδανίτης πατρίδας του, στο Άννοβερο. Ο Μπίγκ Κρόσμπι, π. χ., που είναι σήμερα ένας από τους πλουσιότερους αμειβόμενους ήθοιους του Χόλλυγουντ, έχει μία συλλογή που περιλαμβάνει πάνω από πεντακόσιες πιπες καπνού, ο δε Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ο νεώτερος, έχει τη μανία να μαζεύει μολυβένια στρατιωτικά.

Αν δεν έτυχε να το ακούσετε ως τώρα, μάθετε επίσης, ότι η Γκρέτα Γκάρμπο συλλέγει με πάθος τα εισιτήρια των τραμ και των λεωφορείων και ότι η Ζάρα Λεάντερ έχει ιδιαίτερη αδυναμία στις πουντιέρες και τις ταμπакιέρες, τις χρυσές προ παντός! Ο ήθοιος του γερμανικού

κινηματογράφου Βίλλυ Βίργκελ, έχει την πλουσιότερη συλλογή του κόσμου σε μάσκες και ο συνάδελφός του Τέοντορ Λόος έχει την πολυαριθμότερη συλλογή σε κίτρινες πεταλούδες. Ο αλυσμώτης καρατέρας του γερμανικού κινηματογράφου Πάουλ Βέγκενερ, μαζεύει με πάθος αγάλματα του Βούδα. Το σπίτι του είχε μεταβληθεί σε σωστό Μουσείο, από της απόψεως αυτής. Ακριβώς δε για τον πλούτο του αυτόν, το έθεσε πολλές φορές στη διάθεση των κινηματογραφιστών.

Εξ άλλου, ο γνωστός Γάλλος ήθοιος του κινηματογράφου Φερνάν Γκραβαί, έχει ένα ολοκληρωμένο δωμάτιο γεμάτο με στρατιωτικά καπέλλα διαφόρων εποχών και ένδον και με μοντέλα ιστορικών μολυβένιων στρατιωτών.

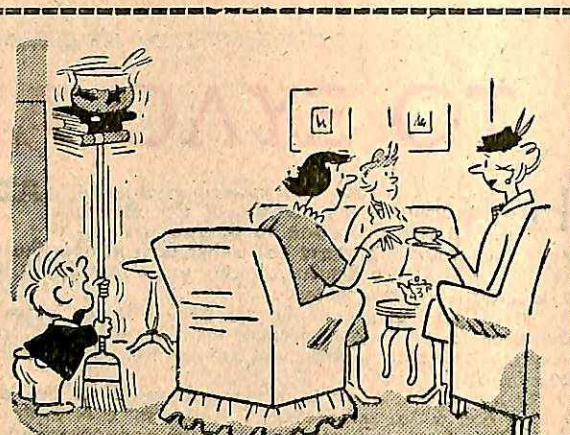
Ο Αμερικανός ήθοιος Σάμ Στράτον, από τη Νέα Υόρκη, έχει μία μοναδική στον κόσμο συλλογή από λιθογραφίες διαφόρων χορευτικών μπαλέτων. Η περίφημη ήθοιος και κολυμβήτρια Έστερ Ουίλιαμς, διατηρεί με θρησκευτική ευλάβεια τα 317 μαγιότ, με τα οποία έσημειωσε κατά καιρούς διαφόρους θριάμβους και τα οποία συνετέλεσαν ώστε να είναι σήμερα μία από τις πλουσιότερες γυναίκες του Μπέρνερλ Χίλλς, της συνοικίας δηλαδή του Χόλλυγουντ, στην οποία μένουν οι ήθοιοι του κινηματογράφου.

Μερικοί άλλοι καλλιτέχνες έχουν τη μανία να συλλέγουν πράγματα με κάπως σοβαρότερο χαρακτήρα. Ο Σασά Γκιτρί, ο περίφημος ήθοιος του γαλλικού θεάτρου, έχει στη συλλογή του φωτογραφίες, κέρια προπλάσματα και ομοιώματα των χειρών μεγάλων προσωπικοτήτων. Στη συλλογή του, μεταξύ των άλλων, θα βρείτε και τα χέρια του μεγάλου μουσουργού Σοπέν, του μεγάλου Γάλλου γλύπτου Ροντέν και ενός Πάπα ακόμη! Ο Γάλλος ζωγράφος Ζαν Έρβώ, μαζεύει, κατά προτίμηση, παλιές κούκλες. Το ατέλιό του είναι γεμάτο από μικρές εκκαλονές, με κεφάλια, χέρια και πόδια από σπασμένες κούκλες!...

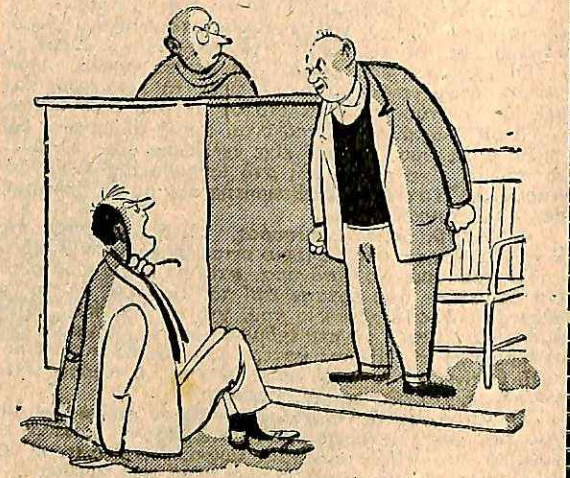
Ο Άγγλος ποιητής Ουόλτερ Ντέ Λαμάρ, έχει τρία μεγάλα κουτιά πούρων, γεμάτα με καλλιτεχνικά αριστουργήματα, που περιλαμβάνουν τα μικροσκοπικότερα βιβλία και έργα τέχνης, που υπάρχουν στον κόσμο, όπως π. χ. Βούδες σε μέγεθος δακτυλίδι, βιβλία πλάτους, μήκους και πάχους ενός εκατοστού του μέτρου και ζωγραφίες-μινιατούρες των μεγαλύτερων ζωγράφων του κόσμου. Η συλλογή του Άγγλου ποιητή, μολονότι πιάνει ελάχιστα χώρο, από απόψεως αξίας, ωστόσο, είναι ανεκτίμητη.

Ο Γάλλος ποιητής και συγγραφέας Άλφρεντ Ντέ Βινύ, ήταν γνωστός ως ένας από τους καλύτερους εμπειρογνώμονες της Γαλλίας στα κονιάκ. Ο Βινύ είχε μία περίφημη συλλογή από παμπάκια κονιάκ, τα οποία χρησιμοποιούνται και σήμερα για τη βελτίωση της ποιότητας της σαμπάνιας. Η περιεργή συλλογή του βρίσκεται τώρα στο Μουσείο της Σαμπάνιας του Σατώ Ωτβίλλερ.

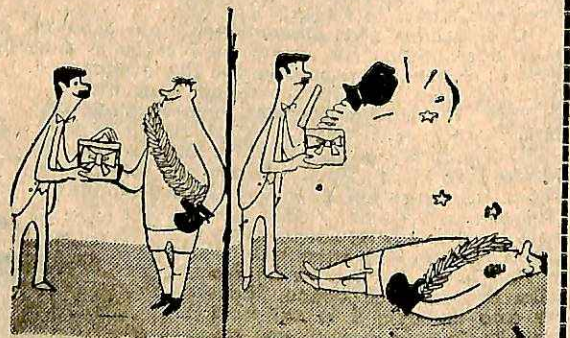
Οι καλλιτέχνες συλλέγουν ωραία και περίεργα πράγματα και έχουν κατανόηση και για τα πιο άπιαστα και άπιστευτα ακόμη... Ο Γερμανός συγγραφέας Ρίτσαρντ Κάτς, συλλέγει ορχεσείδη και ο Άγγλος καλλιτεχνικός εκδότης Φρέντ Κάτλιν έχει την πολυτιμότερη συλλογή τραπέζι-γραμμάτων. Έχει 110 δερμάτινα αλμπουμ, γεμάτα με χαρτονομίσματα διαφόρων εποχών, μεταξύ των οποίων βρίσκονται και τα αρχαιότερα κινεζικά χαρτονομίσματα των 1.000 τσέλς.

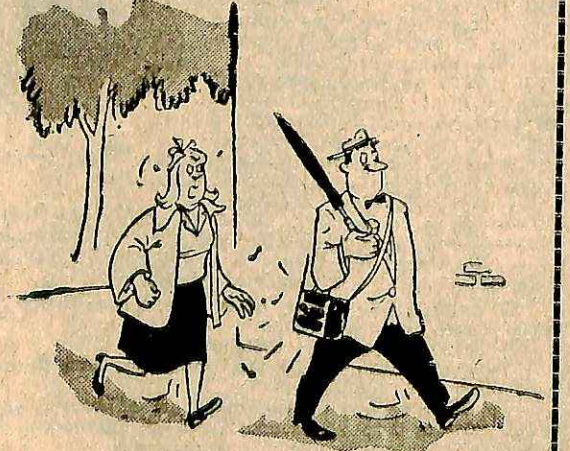
Ο μικρός: "Αν θέλετε να δώτε την αξία μου, γυρίστε να κοιτάξετε!..."

Ο δικηγόρος: Καλά, μη βαράς! Θα την υποβάλω αλλιώς την ερώτησή σου...

Το έπαθλο...

Κλέαρχε! Σε παρακαλώ, σταμάτα αυτό το στρατιωτικό έμβλημά σου!

Είλικρίνεια

Η Αφροδίτη της Μήλου, έχει το ρεκόρ των επιστολών, που έχει στείλει στο «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο» με... διάφορα ψευδώνυμα! Μου γράφει δε σήμερα ότι αποφασίζει να μη ξαναμπλέξει σε περιπέτειες, γιατί πρόκειται να παντρευτεί...

Μπαράβο της! Βρίσκεται μάλιστα σε διλήμμα — και γι' αυτό κυρίως μου γράφει — γιατί δεν ξέρει τι στάσι πρέπει να κρατήσει, απέναντι του ανθρώπου, που θα γίνει σύντροφος της ζωής της. Να του αποκριθεί το παρελθόν ή να του τα εξιστορήσει όλα; Τη συγχάρω πρώτα, γιατί σκέφτηκε να βάλει τελεία και παύλα σε άσκοπες περιπέτειες. Και δεύτερον τη συμβουλεύω να αφήσει τις περιπέτειές της. Και πρέπει να το κάνει αυτό, γιατί κινδυνεύει, αργότερα, μετά το γάμο της, από φανταστικές εμφανίσεις παλαιών προσώπων. Με την ειλικρίνεια της όμως, η αποκρίση την εμπιστοσύνη του άντρα της και η ζωή της θα περάσει ανέφελη κι ευτυχισμένη.

Φοίβον: Από το περασμένο διήγημά σας χρησιμοποίησα την ιδέα της τρελής, έτσι όπως της φαντάσθηκα εγώ. Πάντως σας ευχαριστώ για τις ιδέες σας. Το σημερινό σας διήγημα επίσης καλό και πιο περιποιημένο. Σας συγχάρω για τις προόδους σας.

Πονεμένο κορίτσι — Λ. Σ.Κ.: Δεν έχετε άδικο να λέτε πως ο γάμος είναι ζήτημα τύχης. Έχωμε πολλά τέτοια παραδείγματα. Σ' εκείνο, όμως, που δεν συμφωνώ μαζί σας, είναι το ζήτημα της συμπάθειας που μου γράφετε. Μπορώ να σας πω ότι πολλοί από τους γάμους από ερωτικό άπτεχταν. Σ' ένα, όμως, συνοικέσιο, τόναν οι γονείς, όσον και η νέα έχει την ψυχραιμία και τη λογική να μελετήσει το χαρακτήρα του ανθρώπου, που θα παντρευτεί. Έχει όλο τον καιρό και το δικαίωμα να ζητήσει πληροφορίες για το άτομο του, και για τη ζωή του. Τέλος, να γνωρίσει τα ψυχικά του χρίσματα. Όλα αυτά, λοιπόν, δίνουν την αφορμή να εκτιμήσει η νέα τον υποψήφιο άντρα της, να τον συμπαθήσει και να ενδιαφερθεί γι' αυτόν. Μην είστε, λοιπόν, απόλυτοι.

Χωρίς αγάπη: Είστε μεγάλος πιά, λογικός και σε λίγο θα πάτε στρατιωτής. Επομένως θα έπρεπε να έχετε και κάποια πείρα ως προς τον έρωτα. Διότι, αν έπρεπε ποτέ να βασισθείτε στα λόγια ενός κοριτσιού δώδεκα χρόνων, ονειροπαρμένου. Πολύ καλά κάνετε τότε που της υποδείξατε το σωστό δρόμο και δεν παρασυρθήκατε από ενθουσιασμούς. Τώρα, όμως, που το μυαλό της έπληξε και όλα τα πράγματα με το πρίσμα της λογικής, σας έδωσε την απάντησή, που αρμόζει σε ένα κορίτσι αυτής της ηλικίας. Μην λυπάστε, ούτε απογοητεύστε. Να την ξεχάσετε, και όλα σας συνέθεσαν να τα θυμάστε σαν μία ευχάριστη και εθιμική περιπέτεια του παρελθόντος.

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος — Αισθητική

Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκρη 4, α' όροφος. Πάροδος Κανάκη. Τηλ 612-450

Μικρή αναποφάσιστη Ν. Α.: Αφού είσατε μικρή ακόμα, κι' απνήρευτη, καλά θα κάνετε να μην ακούτε το τι σας λέγει εκείνος. Αυτό που ζητά σημαίνει ότι δεν σας σέβεται καθόλου, δεν σας αγαπά και δεν εκτιμά το σπιν σας. Αποσυρθείτε, λοιπόν, από το δρόμο του, εκτός αν δείξει έμπράκτως ότι σας αγαπά, μ' ένα επίσημο αρραβώνισμα.

Αγαπώ έναν νέο που αγαπά αλλα: Γιατί αμφισβallestε για την αγάπη του; Μπορεί οι περιστάσεις να τόφραν να γνωρίστη με τη νέα, και εκείνη να τον αγάπησε, όπως τον αγαπάτε, τώρα εσείς. Έκείνος όμως ίσως να μη την αγαπούσε, και να μη την αγαπά, αφού του έγνώρισε εσάς. Μη του θυμίζετε, λοιπόν, τις σχέσεις του με την άλλη. Φανήτε ευγενική μαζί του, αλλά και προσεκτική.

Αγάπησα και μίσησα και διψώ εκ δίκης: Όλα αυτά τα πάθη, γιατί παρασυρθήκατε από τη φιλαρέσκεια σας, να σας λένε όμορφη και να εμφανίζετε με εξώμες τουαλέτες, και δεν σκεφθήκατε ποτέ ότι είχατε υποχρεώσεις απέναντι της μητέρας σας και του εαυτού σας. Δεν σκεφθήκατε ότι είσατε φτωχή και όρφανη. Ότι κι' αν κάνετε τώρα, θα ξεσπάσει ένας βόρος σας. Θα δημιουργηθεί νέο σκάνδαλο και η ζωή σας θα γίνει δυστυχισμένη για πάντα. Αν τον σκοτώσετε, τι θα κερδίσετε; Θ' αποκρίσετε ποτέ εκείνο που γάστατε; Όχι. Θα πάτε φυλακή και θα υποφέρετε εσείς κι' η μητέρα σας. Μία λύση υπάρχει μόνο. Να τον πείσετε να κάνει έστω και ένα προσωρινό γάμο, κι' έπειτα να χωρίσετε. Μ' αυτό τον τρόπο θα απαλλαγείτε τουλάχιστον απ' την κακή φήμη, που αποκτήσατε.

Χρυσή μέλισσα 246 Σ. Χ. Π. Η.: Η διαφορά της ηλικίας δεν παίζει κανένα ρόλο. Σε πενήντη χρόνια θα φανίσαστε συνουηλικοί. Καλά θα κάνετε να μην εμπιστεύεστε τα μυστικά σας σε φίλες. Οι φίλες τις περισσότερες φορές ζηλεύουν την ευτυχία του άλλου. Αν, λοιπόν, οι γονείς σας το εγκρίνουν, να δεχθείτε, κι' εκείνο, που έχετε να προσέτετε, είναι να πάρετε πληροφορίες για το χαρακτήρα του.

Πληγωμένο αγριόπουλο: Λι: Ο σωστός δρόμος χωρίς να αδιάσετε την καρδιά σας να μ' ακούση, είναι να μη δώσετε σημασία στα λόγια και στις υποσχέσεις του, και να μη ξεγελασθείτε να πάτε σε σκοτεινά ραντεβού. Μά δεν καταλαβαίνετε, πως αν αυτός ο άνθρωπος σας αγαπούσε πραγματικά, θα σας σεβάταν περισσότερο, και δεν θα ζητούσε από σας να τον ακολουθήσετε σε απόμακα μέρη; Αν σας αγαπούσε, θα πήγαινε να βρή τους γονείς σας. Γιατί, λοιπόν, να εκτιθείτε; Τό θύμα ενός βαρβαρού: Μου φαίνεται πως προτιμώτερο είναι να πάτε σε ένα γιατρό. Κάθε άλλο μέσον θ' απώστη μεγάλη ψυχική δύναμη και μπορεί να δημιουργήσει κάτι το ανεπανόρθωτο.

Ακατανίκητη αγάπη: Δεν υπάρχει στην υπόθεσή σας ούτε συμφέρον, ούτε αγάπη. Ούτε ο πρώτος σας αγαπά, ούτε ο δεύτερος, αλλά και σεις κανένα από τους δυο δεν αγαπάτε, αφού μερωτάτε ποιόν από τους δυο πρέπει να προτιμάτε. Εξ άλλου και οι δυο φεύγουν, και θα σας αφήσουν μόνον τις υποσχέσεις τους και μερικές ψεύτικες ελπίδες. Κι' τότε, λοιπόν, το πραγματικό συμφέρον σας. Και το συμφέρον σας είναι να μη λάβετε υπ' όψιν σας κανέναν τις άνευθυνες υποσχέσεις.

Δύο φίλους: Γυρεύετε κι' οι δυο σας να σας δώσω μία συμβουλή, πως θα μπορέσετε αν' αποφύγετε τις τόσες θαυμάσιες σας».

Γιατί να τις αποφύγετε; Όλος ο κόσμος έχει θαυμαστά και θαυμάσιους. Σ' όλον τον κόσμο άρσει το ωραίο και το ευγενικό. Συνεχίστε να είστε ευγενικοί, όχι όμως και εγωιστές. Γιατί, όταν σκέπτεστε — και μού το έχετε πει — οι φίλοι έπαιρκε με όλα τ' αγαθά και ότι κάνει επίδειξη αυτής της ωραιότητάς σας μ' ένα κομψό μοτοκυκλετάκι, τότε, κινδυνεύετε να χάσετε την ανδρική σας αξιοπρέπεια! Μη ξεχνάτε ότι μία αγνή φίλια κι' η καλωσύνη είναι ανώτερες από χίλιες δυο εξωτερικές κομψές εμφανίσεις. Να γίνετε, λοιπόν, πιο φρόνιμοι, να μην υπερφανεύεσαστε για τα γράμματα που λαμβάνετε, και προ πάντων να μην παραμελήτε την εργασία σας, από την οποία περιμένετε μία μέρα ν' αναδειχθείτε.

Γαρίελλα: Μου ζητάτε να σας συμβουλευτώ πως να κάνετε κάποιον να σας ανοίξει την καρδιά του και να σας πει όλα όσα έχει μέσα. Κι' έγω, σας λέγω ότι μέσα στην καρδιά του δεν έχει τίποτα. Το μαρτυρούν οι πράξεις του. Αν είχε λίγη αγάπη, σεβασμό ή εκτίμηση για σας, θα σας φερόταν, όπως φερόνται όλοι οι άνθρωποι, που έχουν αυτά τα αισθήματα, δηλαδή, τουλάχιστον ευγενικά.

Έχει όμως πολύ εγωισμό και κατωχρότητα χαρακτήρος, όπως σας είπα. Ηλαβή προσπαθεί να κρατήσει τη νέα, την οποία επιδεικνύει ως φίλη του (με το δικό του τρόπο), για να μην ύστερη ως ένδρας. Προσπαθεί επίσης να σας επιβλήσει με τον άγριο τρόπο, επειδή είναι άστοιχελωτος, φθονώντας τη μόρφωσή της δική σας. Συνήθως τέτοιοι χαρακτήρες μετά το γάμο, χρησιμοποιούν και την κακομεταχείριση, για να υποδράσουν τον άλλον. Απορώ, όμως, πως έσείς, μια λογική και φρόνιμη κοπέλα, δεν διακρίνατε — απ' αυτά που μου γράφετε — τον άνθρωπο, που δεν έχει κανένα σεβασμό, καμμία εκτίμηση, καμμία συμπάθεια για

σας. Ακόμα περισσότερο, όταν μου λέτε πως μέσα σ' ένα μισό χρόνο δεν ακούσατε ποτέ ένα γλυκό λόγο, δεν συζητήσατε ποτέ μαζί του για να καταλάβετε τι σκέπτεται. Μην κουράζεστε, λοιπόν το μυαλό σας και μην εκτιθείτε περισσότερο. Ένα πράγμα σας λέγω: Δεν είναι αξίος τόσων φροντίδων εκ μέρους σας, δεν είναι αξίος της αγάπης σας. Αποσυρθείτε τώρα, που είναι ακόμα καιρός.

Προσωποποίηση της λυπής: Εμείνα κατάπληκτη, διαβάοντας το γράμμα σας και βλέποντας ότι υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι, που εκμεταλλεύονται τη δύναμή τους, για να παρασύρουν τα κορίτσια στο δρόμο της καταστροφής. Και σεις είτε από φόβο, είτε από θαυμασμό, δεχόσαστε την άχαρη κατάσταση συμπεριφοράς του. Ακόμα είναι απατηλή η κατάσταση, είτε από θαυμασμό, είτε από φόβο, είτε από θαυμασμό, δεχόσαστε την άχαρη κατάσταση συμπεριφοράς του. Ακόμα είναι απατηλή η κατάσταση, είτε από θαυμασμό, είτε από φόβο, είτε από θαυμασμό, δεχόσαστε την άχαρη κατάσταση συμπεριφοράς του.

Ε. Χ. 435: Όταν ένα κορίτσι είναι άμυαλο και εκθέτει τον εαυτό του, δίνοντας φωτογραφίες και γράμματα, τι θέλετε να κάνετε εσείς; Να τη σώσετε; Αυτή ήδη είναι χαμένη, γιατί, ασφαλώς δεν βγήκε άθωα περισσότερο μέσο από τα χέρια του. Να τη σώσετε για να συνεχίσετε εσείς; Αυτό είναι πιά κακό. Αυτό λέγεται εκμετάλλευση, αφού έχετε τις προηγούμενες σχέσεις της. Την θέλετε ίσως για γυναίκα σας; Αμφισβάλω, γιατί διαρκώς θα σκέπτεστε τον άλλον. Αφήστε, λοιπόν, κατά μέρος τους Ιπποτισμούς. Οι μόνοι κατάλληλοι για να τη σώσουν είναι οι γονείς της, οι οποίοι όταν θα πάνε στην αστυνομία, θα κάνουν το νεαρό εκδότη να φέρει σε πέπε λεπτά τα γράμματα και τις φωτογραφίες.

555 Ψ. Σ. Α.: Όχι, καθόλου, η περιπτώσή σας, δεν είναι καμική. Είναι πολύ λογική... αν τη σκεπτόσαστε λιγάκι ψυχραιμία. Λοι-

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η Κορην Καλβέ, που φαινόταν απαρνημένη και αποπειράθηκε μάλιστα ν' αυτοκτονήσει όταν χωρίσε τον Μπρόμφιλντ, τον γιόλο του διασημού συγγραφέως, βρσκει και πάλι τη ζωή ράβνη κοντά στο νέο της μνηστήρα Τζέφ Στόουν. Η Κορην εγκατέλειψε το Χόλλυγουντ και ήρθε στη Ρώμη για να συναντήσει τον Τζέφ, που γυρίζει ένα φίλο στα σπουδαστικά της Ιταλικής πρωτεύουσας. Η Κορην έβλεπε ότι θα παντρευτεί τον Τζέφ μόλις βρή το διαζύγιο, που θα την χωρίζε οριστικά από τον Μπρόμφιλντ.

μετανοιώσετε αργότερα.
Μα ραμένω όνειρο της καρδιάς Β. Μ.: Καταλαβαίνω πολύ καλά τη δραματική σας θέση και σας συμπανώ ειλικρινά για τη μεγάλη κακοτυχία σας. Η κόπελά μου άγαπάτε ν' άρωσθήση βαρεία και σεις ν' χάνετε το κουράγιο σας, βλέποντάς την ν' υποφέρει... Έχετε δικηο. Μά, άγαπητέ μου, πρέπει ν' αφιέρτε την καρδιά σας στον πανό αυτόν και επιβάλλεται ν' κυττάξετε τη ζωή σας. Τό πεπρωμένο, όπως ξέρετε, δεν μπορεί κανένας ν' το ξεφύγει. Δέν άμφιβάλλω ότι κανέτε το πάν για

ος,
ύρα

ΑΑ-
ΑΝ,,
ώνη
έμα
άρις
αρής
επι-
ου-
άνο-

Melpra
Crème
Lanolin

της θάλασσας μπορεί να θλάψη την έπιδερμίδα σας, αν χρησιμοποιήτεte PIRIN και ΜΕΤΑ τό μπάνιο σας την ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ,"

- Διότι είναι ή μόνη συγχρονισμένη κρέμα του δέρματος, χάρις στό EXTRAIT καθαρής Λανολίνης που περιέχει και στά άλλα συστατικά της.

Προσέχετε τις ἀπομιμήσεις.

Ἄνε μὴ ὄνα τῆς Κρήτης·
 Μοῦ γράφετε διὰ τοῦδε τριανταδύο
 χρόνους κοπελλὰ καὶ διὰ κάποιους
 ἀπαιτῶναι τοὺς ὄνους σας, πενήντα
 ἔφτα χρόνους, ὅς καὶ προτείνει γὰ-
 ρο, καὶ δὲν ἔρετε τί ναὶ κάμειτε.
 Ζήτατε, λοιπὸν, τὴν γνώμην μου.
 Ἄλλα τί ναὶ σας πᾶν καὶ γὰρ, ἀγα-
 πητὴ μου; Πᾶς ναὶ ὁσὶς σπύρισμα
 εἶται, ἀσθενῶν ναὶ δεχόμενος
 τὴν πρᾶσιν του; Γὰρ τοὺς ὄνους
 ποὺ ἔχουν τόση διαφορά ἡλικίας
 ἔχω μεγάλας ἐπιφυλάξεις. Γιατὶ, ἐ-
 σείς τώρα ἐρίκαστε στήν ἀκμὴν
 σας, καὶ φυσικὸν εἶναι ναὶ θέλετε
 νὰ ζήσετε τὴν ζωὴν σας μὲ κάποιον

ὡς ἀνακουφίσατε τὴν κοπέλλα. Ἄλλα δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσετε. Γιατί, ὅσο καὶ βάρεια νὰ εἶναι ἡ ἀρρώστια, αὐτὴ μπορεῖ θαυμασά νὰ θεραπευθῇ, ἢ μὲ τὰ σύγχρονα ἀφθονά μέσα, πού διαθέτῃ ἡ ἐπιστήμη. Οἱ γιατροὶ ἔχουν χρὸς φυσικά νὰ σὰς καταστήσουν ἐνήμερη γιὰ τὴν κατάστασίν της. Ἀλλά πᾶνὸ ἀπὸ τοὺς γιατρούς εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ κι' ἀκόμα ἡ ἀντίδρασι τοῦ ἰδίου τοῦ ἀρρώστου. Στὴν περίπτωση τῆς ἀναπημένης σας, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι σπουδαῖο ρόλο παίζει ὁ ἠθικός παράγον, καὶ αὐτὸν πρέπει κυρίως νὰ τὴς τὼνώσετε. Νὰ τὴς δώσετε κουράγιο, νὰ σταθῇ στὸ πλευρὸ τῆς ἀπιστοδοξίας καὶ νὰ τὴς ἐμπνεύσετε τὴν αὐτοπεποίθησιν ὅτι δὲ γίνῃ καὶ νὰ τὴς ἐνισχύσετε τὴ διαθέσιν μὲ τὴν εὐχέριστη προοπτικὴ τῆς ἀνάπησής σας. Θὰ χρειασθῇ ἰσως νὰ γίνῃ καὶ κάπως... ἥθροισός, ὥλλὰ θὰ εἶναι ἡ προσπάθειά σας τόσο εὐγενής κι' ἐλπίως πολὺ ἀποδοτικὴ. Σ' ἀς εὐχόμει νὰ δώσῃ ὁ Θεός, καὶ νὰ γίνουν ὅλα γρήγορα περαστοκί!

Βασανισμένη της καρδιάς, Πάτρας: Διεσάβοντας στην άρχη το γράμμα σας, αγαπητότασα μητέρα σας, Μα σιγά - σιγά ή πρώτη αυτή διαδραμή μου πέρασε και στο τέλος ένωισα μια θερμή συμπάθεια για την αιδωτική σας περιπέτεια, που τόσο φαίνεται να σας στενοχωρεί σήμερα... Πρέπει να σας μιλώ με όλη την ειλικρίνεια, για το συμφέρον σας άλλωστε. Λοιπόν: Δεν έκαμνα καθόλου καλά να μπλεχθείτε μ' έναν παντρεμένο. Τι έλπιδες και τι ικανοποιήσι μπορείτε να έχετε από αυτόν, έναν σύζυγο και πατέρα, με θέσι στη κοινωνία; Γιατί, καθώς το καταλαβαίνετε κι' εσείς, αυτά που σας λέει και σας υπόσχεται ό- τι τάχα θα χωρίση τη γυναίκα του και θα παντρευτεί εσάς, είναι μό- νο λόγια του άδερου και ξεγελά- σματα για να σας έχη κοντά του. Κανένας σύζυγος της σειράς και της θέσεως του ανθρώπου αυτού δεν ριφικονδύνησε χωρισμούς και σκανδαλα και περιπέτειες. Αυτό να το βλέπετε καλά στο υπό σας! "Αλ- λωστε, αν αληθινά είχε κανένα τέ- τοιο σκοπό, δεν θα το είχε κάνει τόσον κατώ τάρω; Μα, βλέπετε, ό- πως το λέει και οι σεις, πως γίνεται το αντίθετο; Τη γυναίκα του την αγαπά, ενδιαφέρειται γι' αυτήν, τη φροντίζει, κάνει σάν τρέλλος όταν αρρωστήει κι' έχει και σας για πασατέμπο. Περιστόν είναι να προσέσω τον τάρω πώς αυτό είναι ά- νήθοκο και από τους δύο σας. Για- τι η ξεγελήσατε και μετάξι σας και παίζετε ένα κακό κι' επικίνδυνο παι- χίδι, πώς από την πλατή ενός ριχτού, της αβώας γυναικας του; Εύχυστο όμως, που άρχισατε τάρ- α, εσείς γι' αντιλαμβάνεστε πόσο άσχημη είναι αυτή η κατάσταση. Και αφού σας άπαχοχολέ το μέλ- λον και σας εκνευρίζει από η αμ- φιβολία, νομίζω πως μόνιη και πρώτη σέσις, γιατί εσείς κυρίως εκτίθεστε, πρέπει να δώσετε μια ά- ποφασιστική λύσι. Αλλάξτε, να σώσετε αυτόν τον παράνομο δε- σμό και να στελέξετε τον κατεργά- ρη αυτόν κύριον στη γυναίκα του, εσείς δε να κατέχετε τον εαυτό σας. Δεν είναι άδικο κοινωνικώς, ούτε ήθικώς, ούτε νομικώς επιτε- τραμένο να συνεχίσετε άδικα αυ- τό το πράστυχο μπλέξιμο, στο ό- ποιο παρασυρόθηκατε. Γιατί στο τέλος θα γίνι άποωθήστε από τον σήμερα σας συνιστά άδνα. Λάβετε εσείς, να χωρίσετε. Μόνι- ποι, στο μεταξύ, μπορεί να συμ- βούν και χειρότερα, άποκαλύ- ψη ή παρανομία σας, να δημιοур- γηθή σκανδαλο και να έχετε ίσως και μπλεάδες με την αστυνομία. Παρά να έχετε, λοιπόν, αυτή την καθημερινή άγωνία για το αύριο, δεν είναι προτιμώτερο μια και κα- λή να πάρετε την άπόφασί σας; "Όσο γρηγορότερα τελειώσετε τόσο μεγαλυτέρη πιθανότης άπο- χει και καιρός άκεία, να δώσετε την άξιοπρέπεια σας και να κανο- νισαίτε το μέλλον σας. "Αν είστε γυναίκα φιλότιμη, δεν σας επιτρέ- πεται να συνεχίσετε περισσότερο, μοιράζοντας έναν σύζυγο με την νόμιμη γυναίκα του, μέσα σέ μιαν άπόφασια φόβου, κινδύνου και τρέφους...

Χαλάνδρις: Μου γράφετε: «Είμαι
έναν από φτωχά οικογένεια. Πρώ
πεντε μηνών συνδέθηκα με μία φοι-
τήτρια, από πλούσια οικογένεια
και διαγινόμενα τρελλά. Όσο
προχωρεί ο καιρός, το αίσθημα
μας φουτύνει και αυτό ακριβώς
με κάνει να στενοχωρούμαι. Γιατί
δεν ξέρουμε τι αποτέλεσμα θα έχει,
όταν πούμε στους δικούς της ότι
θέλουμε να παντρευτούμε. Ή ίδια
μού λέει ότι θα τους καταφέρω,
γιατί οι γονείς της έχουν με-
γάλη αδυναμία. Εγώ όμως σκέ-
πτομαι πως δεν είναι τόσο εύκολο
το πράγμα. Αυτοί θα νομίσουν ότι
πάω να ξεμεταλλώσω και το κορίτσι
τας, αφού αμέσως δεν είναι δη-
μοκρατημένη. Τι να κάνω; Ν' α-
πορριχθώ, ή να και αυτό θα μού
κόστανε πολύ!».

κρίστην πολὺν;...». Ἐρίσκει τὴν ὑπέκτασιν λογικώ-
τατα καὶ συμφωνοῦν ἀπὸ τῆς ἀφ' ὅ-
που ἀπὸ τῆς ἐπιτάξεως τοῦ λόγου
τῆς εὐτορίας τοὺς τρέφοντες μεγα-
λὰ δυνεῖρα γιὰ τὴν κερήν τους, δὲν
θ' ἀκούσουν μὲ καλὸ αὐτὸ τὴν ἐ-
βὺλλάν σας. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ
κοπέλλα ἴσως μπορεῖ νὰ τοὺς
πειθῇ ἡ νὰ ἐξετάσῃ τὴν διαδόξιν
τους ἀπέναντι ἐνὸς τέτοιου ἐνδε-
χομένου γαμήιου, ἀναφέροντας τοὺς
ἀόριστους τὴν περιπτώσιν τῆς νὰ παν-
τρεφῇ μὴ ἔνα φτωχὸ ἀλλὰ τιμὴν
αἱ ἀξίαν. Ἐν ἀπὸ τὴν κερήν
αὐτῆς θὰ κληθῇ ὁ ἀντιπρόσωπος
ἐκείνου, ὃς συμφωνοῦν σ' ἕνα
τέτοιον εἶδος γαμήιου, τότε θὰ πε-
ρῇ νὰ σκεφθῇ καὶ οἱ δύο σὰς μὲ
ψυχραιμία τὴν κατάστασιν καὶ κα-
θένας σας νὰ πάρῃ τὸ δῶρον ποὺ
ἡ τύχη τοῦ προοριζέται...

Ὁ Κρίστος τὴν ἑρώτα: «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπὸ πρῶτον ἠρώτα καὶ ἐπὶ τῆς αἰσθητικῆς ἐπιπολαίουσες καὶ γ' ἀντικρυσσόμενος τὰ πράγματα ὅπως εἶναι καὶ ὅπως σὰς τὸ εἶδε· ὁ ἀναπνεύμενος σὰς. Μοῦ λέτε, ὁ ἀγαθίστος ἔστιν νεαρόν καὶ αὐτὸς μοῖς κατάλαβε τὸ ἐνδιαφέρον σὰς, σὰν τίμιον καὶ ἡλικρινή. Ὁ θεὸς καὶ σὰς εἶπε τὰ μὴ τὸν λογιζάμενος, γιὰτὶ αὐτὸς εἶναι ἀραβωνισμένος καὶ ἀγαπᾷ τὴν μνηστικήν του. Εἶναι μίαν χειρωνακτοσύνην, ἥλικα καὶ τὸν τιμᾷ. Ἐτοίμοι λοιπὸν, πρέπει νὰ τὴν ὀνείκετε καὶ σὰς καὶ νὰ φρονιτεύετε νὰ καταπνέετε μέσα στήν καρδίαν σὰς τὸ ἀπύχιστον αἰσθητικὸν πού εἶχεται γι' αὐτόν. Μὲ τὸ νὰ τὸν συλλογιζέσθαι καὶ νὰ λαχταρᾷ τὸ κτήν, δὲν ἔχετε κανένα ὄφελος. Καὶ τὴν κινὰ πεθαίνει ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ τοῦ σὰς τίποτα δὲν ἀλλάζει τὰ πράγματα. Αὐτὸς εἶναι γιὰ σὰς ἐντελὸς ξένος, σὰν νὰ μὴ ὑπῆρχε ποτε! Γι' αὐτό δὲν πρέπει καὶ σὰς, τουλάχιστον ἀπὸ ἐγωισμοῦ, νὰ βασιλεύει στον πιά μὲ τὴν σκέμην του. Κι' ἐστὶν εἶναι τὸ σωστό καὶ τὸ τίμιο. Γι' ἀσκεθῆτε, ἂν τὰ πράγματα ᾖσαν διαφορετικὰ καὶ ᾖσαν ἐκείνᾳ ἀρραβωνισμένη μὲ ἄλλον, πὺν γὰρ τὸ ἀποσπασμένο κίλλας. Θὰ σὰς ἐνδιέφερε κάποιος, πὺν θὰ σὰς ἐξομολογίδαν τὸ ἀσθητικὸν του; Ὁ γι', βέβαια. Λοιπὸν, σκεθῆτε τὰ πράγμα λογικά, ὅθι τὸ ἀδύνατον καὶ... προσεγγίζετε στήν πραγματικότητα. Ἀλλ' ὥστε εἰστε τόσο νὰ Γιάσευ! Τὶ συμβαλεῖ γιὰ γρυεῦτε ἀπὸ μένα, ἀφοῦ σὰς ἐγκατέλειψε ὁ ἄνθρωπος. Νὰ περιμένετε; Νὰ πᾶτε σ' ἕνα δικηφόρον. Νὰ πρῶτε ἐξοπίστου νὰ τὸν παρακαλέσετε; Δὲν ξέρω γιὰτὶ σὰς ἐγκατέλειψε. Γι' αὐτό, διαλέγετε μόνη σὰς, μιά ἀπὸ τὶς πάρα πάντας λύσεις. Ε. Ρ. Η.

Στην τόσο αγωνιώδη και δύσκολη εποχή μας έχουν πολλή απλασιάστρι ως γνωστόν τα οικονομικά νοσήματα. Ο «Θεσπυρίων» θέλοντας να εξυπηρετήσει τους αναγνώστες του στόν τομέα αυτόν, εξασφάλισε τη συνεργασία του γνωστού Νευρολόγου - Ψυχιάτρου ΙΩΑΝΝΗ ΝΙΚΟΛΕΤΣ ΣΟΠΟΥΛΟΥ, από τον οποίο μπορούν να ζητηθούν κάθε σχετική συμβουλή διαμέσου του περιοδικού, αποστέλλοντας την επιστολή τους στα γραφεία μας, όπως Συναγερμός φ.π. 5.

Μικρή Κ. Δ. Μ.: Θα κάμετε
χρήσι της Crème Phyllis σε συν-
δυασμό με την Perie Phyllis,
σύμφωνα με την εσωκλειστη οδη-
γία.

φάρμακο τῶν ἐνέσεων. Μετὰ δι-
μηνο διακοπὴ θὰ ἐπαναλάβετε τὴν
ἴδια σειρὰ. Καὶ νὰ μοῦ γράψετε
ἀποτέλεσμα.

Τ σ ξ ι δ ι ώ τ η : "Όσοι έχουν τὸ ἐλάττωμα, ποὺ μοῦ περιγράφει ἡ μάλλον τὴν Ξί, γιὰτὶ δὲν πρόκειται περὶ ἐλάττωματος, ἀλλὰ κακῆς συνήθειας, μποροῦν καὶ νὰ τεκνοποιοῦν καὶ στρατιώτες νὰ πᾶνε. Δυστυχῶς, ὁμως, θὰ ἔλθῃ ἄρως, ποὺ τὸ ἀποτελέσματα τῆς κακῆς ἔξεως καὶ εἶναι τόσο καταστροφικὰ, ὥστε αὐτὸς γιὰ τὸν ὁποῖο πρόκειται θὰ συγκταλέγεται μετὰ τῶν δυστυχῶν ἀτόμων.

Ἐπαρχίῳ τῇ: Ἀν βεβαιώσας ἦταν δυνατόν, να ἐρθετε στήν Ἀθήνα, θά ἦταν καί τό φρονιμώτερο. Τώρα, ὁμως, θά ἦταν σὺστήρω γῶν τῇ κάτωθι θεραπευτικῇ ἀγωγῇ καί ἐλπίζω ὅτι θά ἔχετε εὐχάριστα ἀποτελέσματα. Θά κάνετε 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ. δύο τῇ ἐβδομάδα. Ἐν συνέχεια θά παίρνετε ἐπὶ 15 μέρες, πρῶτ- μεσομήνη- βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἓνα χάλακι ἀπὸ τό ἴδιον

φάρμακα των ενέσεων. Μετά δι-
μου διακοπή θα επαναλάβετε την
ίδια σειρά. Και νά μου γράψετε
αποτέλεσμα.

Ύψαρρώσαντα νέο : Καί
άλλη φορά σ' σχετική ερώτησι, α-
πάντησα ότι, παρά το σεβάσμο
πού τρέφω στην γυναιματοεισέτι
ειδικών συναδέλφων μου, στην ει-
δική σας περίπτωση δέν συμφωνώ,
καί νομίζω ότι χρειάζεται εκ μέ-
ρους σας συνεχώς, μιá λογική,
χρήσι όλων των δικαιωμάτων του
ανθρώπου επί της ζωής. Με αυτόν
τον τρόπο ασφαλώς θά διατηρή-
σετε την ικανότητά ν' απολαύβα-
τε την ζωή, χωρίς τον κίνδυνο
νά την ξαναχάσετε. Εξ ολοκλήρου
όπως λίγο έλειπε άλλοτε.

Ἀρῇ 125 : Δὲν νομίζω ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις ποὺ μοῦ περιγράφετε ἔχουν καὶ ἀφορμὴ τὸ νόσημα, ποὺ νομίζετε. Πάντως στὴν Θεσσαλονίκη, ποὺ ζήτε, ὑπάρχουν ἄριστοι συνάδελφοι, δερματολόγοι. Γιατί, ἀφοῦ σὰς βασανίζουν τόσο οἱ ἀμφιβόλιες σας, δὲν περνάτε ἀπὸ ἓνα γιαντὶ στὸ σὰς ἐξέτασας, ὅπου τε καὶ θὰ καθιστούσατε ἐκ τούτου ἀ-

σφαλούς; Ἐγὼ πῶς μποῶ νὰ σᾶς πῶ τὴ γνώμῃ μου, ἀπὸ ἀπαραίτη-
τως ἔχετε ἀνίκητ' ἐξέτασεις;
π. Κ. Γ. Ἐγὼ ὅσον μένετε ἐδῶ
προσμένοντες εἶναι νὰ περάσετε ἀ-
πὸ ἐνὶ δερματολόγῳ νὰ σᾶς ἐξετά-
σι. Ἄν ὅν ἐν ἐνὶ εὐλοκῇ ἀπὸ οἰ-
κονομικῆς πλευρᾶς, τότε μπορεῖτε
νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ δερματολόγι-
κὸ τμήμα τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» τῆς
τοῦ Νοσοκομείου «Συνύργου», ὁπο-
τε θὰ ἐξετασθεῖτε δωρεάν ἀφ' ἐνὸς
καὶ θὰ ἔχετε καὶ ἀσφαλῆ διάγνω-
σιν ἀφ' ἑτέρου.

Γαλάρζια ραφωδία: Το φαινόμενο που μου περιγράφετε πιθανόν να είναι φυσιολογικό, δεν αποκλείεται όμως να είναι και αποτέλεσμα της κακής έξευας, την οποία εγκαίρως καταπολεμήσατε και για το κατορθωμά σας αυτό είμαι υποχρεωμένος να σας συγχαρώ. Πάντως έφ' όσον μένετε στην Αθήνα, σας συνιστώ να επισκεφθείτε έναν νευρολόγο ή σεξολόγο. Έχετε ανάγκη φαρμακευτικής συντήρησης.

κησ ἀγαθῶν.
 Ἡλικία μὲν Δ. Ε. Μ. Βέ-
 ραια, πρέπει νὰ λαβούμεν ὅτ' ὀφεί-
 μας καὶ τὴν ἡλικία, ὅποτε θὰ πρε-
 πῃ νὰ σὰς πῶ, ὅτι, ἀπόλυτος βε-
 ροταίει, δὲ εἶναι δυνατόν νὰ πρᾶ-
 ξῃς, ἤδη τὴν περιπτώσει σου.
 Πάντως ἐγὼ μαζὶ μετ' ὑπολόγη-
 σεν θεραπευτικὴ ἀγωγή τὸν συνανδελ-
 φον μου σὰς συνιστᾷ νὰ προσέβ-
 σετε καὶ τὴν Igarypine νὰ πᾶτε
 στήν Ἱκάρια γιὰ λουτροβερροταίει-
 αὶ, δὲ περίπτωσιν βελτιώσῃς
 νὰ κάμῃτε τὸν χειμῶνα μίᾳ σιερᾷ
 ῥάκτιζωλῶν. Α. Α.

*Η σύλληψη λαμβάνει χώραν συνήθως από της 14ης μέχρι και της 17ης ημέρας του εμμηνοῦ κυκλώου.
*Η πείρα ὡς ἀπέδειξε πὸς δύναται να λάθῃ χώραν καὶ σὲ ὁριστομένη ἄλλαν ὥρα. Στὴν περίπτωσιν σας πιθανόν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐγκυμοσύνης. Γιὰ τὸ ἄλλο ζητήμα ὑπάρχει εἰδικὴ θεραπεία, δὲν μποροῦν ὡς ὅμως νὰ ἐπεκταθῇ.

ρω όρας να ενέχουν. Χ. Μ.: "Η
 περίτρωσή σας είναι συνήθως άρ-
 θραγωγική, άσφαλώς με όρμονο-
 θεραπευτική, που θα σας κανονίση ά-
 γυναικείο όδους σας. Για τους πό-
 νους και τις νευρικές διαταραχές
 της περιόδου, θα παίρνετε πριν
 και κατά την διάρκεια αυτής τρια-
 ώτε τέσσερα δισκία Dysmenulal. Με-
 τά την λήξη της περιόδου, θα κα-
 μετε κολλτικές πλύσεις, ένα διη-
 μερο, με Αseptoform, ένα κουτα-
 λάκι του γλυκού επί 300 δόσима
 νερό ζεστό.

Ν. Δ. Κ.: Ἡ ἀντίστασις, πού παρορμιάζει ὡς καὶ οἱ πόνοι πού αἰσθάνεται, ὀφείλονται σὲ δύο λόγους. Σὲ ὑπερνοσθήσια καὶ σπασμὸν καὶ πικρὰν σὲ ἐγκυμοσύνη, πού καταλαμβάνει τὸ ὥσπορον. Γιὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ σπασμοῦ καὶ τοῦ πόνου νὰ ἐπαλειφῇ τοπικῶς ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς *Opuntia de Nupercal*.

ΕΥΚΑΤΑΧΕΛΕΙΜΕΝΗ. Μά το σύντομο γράμμα σας, δεν κατέπολησαν επαρκώς, ενοχλήσεις σας είναι άσχετες, ανεπαίσθητες και έχετε ανάλογη θεωρία. Όσο για άλλα σχέδια με τον άνωτερο, δεν έχουν καμία μετεδότηση εξωτερικά. Για την θεωρία χρειάζονται επιμέλεις απορριπτικές και καταπονήστε τις ημέρες ελαφρά εντροπία και επάγειψις με το ελπί: Sulme 1 gram, Vinaigre 300 gram.

ΑΝΗΨΥΧΗ ΚΑΡΔΙΑ. ΕΥταυθα: Διατρέχετε την περίοδο της έμνηστοπασίας και η συνέχισις της ορμονοθεραπείας, άνευ προηγούμενης λατοφικής εξέτασης πιθανών να σας βλάψι. Για τα ενοχλήματά σας θα λαμβάνετε προς τις ημέρες μετά το φαγητό στα έντα διακόψι Valozozan.

Κουρασμένη η Ε. Β., 'Εν-
ταυθα: Οί μεγάλες αιμορραγίες
κατά την περίοδο, δυνατόν να ε-
φελούνται σε ειδικούς λόγους. Καί
πρὸ πάσης ληψέως φαρμάκων ἐπι-
βάλλεται μιά γυναικολογική ἐξε-
τάσι. Βοηθητικὸς θὰ καίμεται μὴ
ἐπαισι. Ηερατὰ καθεμερινὸς ἐπι-
διήγη, πρὸς τὸν καιρὸ τοῦ ὄργανο
σου.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΕΜΠΡΙΜΕ

Δέν είναι ή πρώτη φορά, πού μόλις φτάνει τó καλοκαίρι, τά γυναικεία φορέματα άνθίζουν κι' αυτά σάν τά φυτά.

Τά εμπριμέ ύφασματα δέν λείπουν ποτέ τώρα τά τελευταία χρόνια, μόλις αρχίσουν οι καλοκαιριές, μόνον πού οι ρυθμιστάι τής μόδας, σέ συνδυασμό μέ τούς βιομηχάνους, κατορθώνουν κάθε χρόνο νά τά εμφανίζουν μέ νέα έντελώς μορφή.

Εφέτος θα φορεθούν περισσό-ρο τά εμπριμέ. Θα χρησιμοποιη-θούν δε όχι μόνο γιά φορέματα απλά και γιά τουαλετίτσες, αλλά και γιά ταγιέρ, γιά εσώρου-φορια, γιά καπέλλα, γιά γάντια.

Μ' άλλα λόγια, τά εμπριμέ έ-φέτος κρατούν τά σκήπτρα και εμφανίζονται σέ μεγάλη ποικιλία σχεδιών, χρωμάτων και έμπνεύ-σεων.

Κανένα από τά φετεινά εμπρι-μέ δέν θυμίζει περσινά ή άλλων έτών, γιατί τó σταμπάρισμά τους είναι τόσο διαφορετικό!

Ας αρχίσουμε όμως μέ τή σει-ρά και ας αναφέρουμε πρώτα-πρώτα τά σταμπάτα, πού έχουν βούλες ή ρίγες.

Τίς ρίγες τίς βλέπουμε σέ κά-θε είδους ύφασματα, στα διά-φορα βαμβακερά άφ' ενός και συ-χνά και στόν πικέ ακόμη, και άφ' έτέρου και στα μεταξωτά, καθώς και στή λεπτότατη μουσελίνα.

Εξ άλλου, οι βούλες εμφάνι-ζονται κι' αυτές παντού σέ διά-φορα μεγέθη, άλλοτε μικρές, άλ-λοτε μεγάλες κι' άλλοτε πάλι ά-νάμικτες στο ίδιο ύφασμα.

Τίς βλέπουμε σέ διάφορα χρώ-ματα και σέ διάφορα φόντα. Αλλά εκείνο πού προτιμά ή μόδα είναι οι χτυπητές αντίθεσεις, δηλαδή μαύρες βούλες σέ άσπρο φόντο, άσπρες βούλες σέ φόντο μαύρο ή φόντο κίτρινο μέ μαύρες βούλες κλπ.

Τά σταμπάρисματα αυτά μπο-ρούμε νά τά ονομάσουμε κλασι-κά.

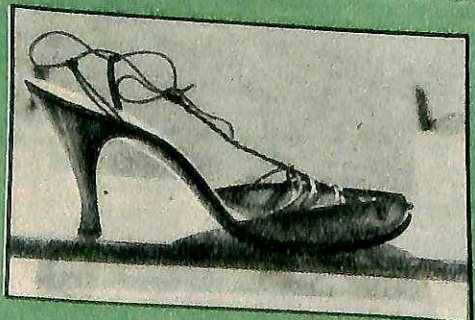
ΔΙΧΡΩΜΑ ΣΥΝΟΛΑ

Εκτός όμως από τίς βούλες, επίσης τής μόδας είναι και οι κύκλοι.

Τό χαριτωμένο φιγουρίνι πού σάς δει-χνουμε, σάς δίνει μία ιδέα. Πρόκειται γιά ένα χαριτωμένο σύνολο από λευκό και κό-κινο ταφτά. Τό κορσάζ, πού είναι από λευ-κό ταφτά, έχει σταμπαρισμένους μικροσκο-πικούς κόκκινους κύκλους. Αντίθετως, ή φούστα, πού είναι καμωμένη από κόκκινο ταφτά, έχει τούς κύκλους λευκού.

Μία φαρδιά ζώνη μ' ένα φιόγκο στήν

Τά βραδυνά σάνδαλα τής μόδας μέ τά πανύψηλα τακούνια τους.

πλάτη, συμπληρώνει τó ωραίο αυτό σύν-ολο.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ας δούμε τώρα και άλλα είδη σταμπά-των. Πρώτ' απ' όλα τά λουλούδια, πού κι' αυτά παρουσιάζουν κάτι διαφορετικό από άλλους. Τό φόντο, λοιπόν, πού ύφασματος δέν είναι μονόχρωμο, όπως τó ξέραμε άλ-λοτε, αλλά μέ σκόρπιους ανάμικτους χρω-

Ένα κομψό σύνολο από άσπρο και κό-κινο ταφτά.

ματισμούς, σάν μία παλέττα ζωγράφου, πάνω στήν οποία είναι απλωμένα διάφορα χρώματα.

Τά λουλούδια, πού παίζουν τó μεγαλύ-τερο ρόλο, είναι τά τριαντάφυλλα, τά γα-ρύφαλλα, οι πασχαλιές, και μερικά άλλα.

Τά τριαντάφυλλα είναι άλλοτε σκόρπια, άλλοτε ριγμένα κι' άλλοτε καμωμένα γιρ-λάντες ή στεφανάκια. Γιά φόντο τά ύφα-σματα έχουν τó ρόζ, τó έλιοτρόπ, τó μπλέ

σιέλ, τó λευκό και τó μπέζ.

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τών φετεινών έμπριμέ είναι, ότι δέν παρουσιάζουν άπότομες άν-τιθέσεις χρωμάτων, αλλά τού-ναντίον βλέπουμε πολλά χρώ-ματα, πού εκ πρώτης όψεως μοιάζουν, αλλά άν τά κυττά-ξουμε λίγο πιο προσεκτικά, θα δούμε ότι έχουν ένα σωρό άποχρώσεις πού συνδυά-ζονται και άποτελούν σύνολα εξαιρετικής απλότητας.

Γι' αυτό είναι πολύ τής μόδας όλοι οι άπαλοι χρωματισμοί: τó ρόζ, τó μπλέ, τó έλιοτρόπ, τó μαίς, τó άπαλό πράσινο.

ΡΟΜΠΑ Η ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Η κλασική ρόμπα τού σπιτιού παίρνει συνήθως τó καλοκαίρι μία άλλη μορφή πολύ πιο πρακτική, πολύ πιο εύχρηστη.

Μεταβάλλεται σ' ένα χαριτω-μένο φορεματάκι πού παρουσιάζ-ει όλες τίς εύκολές τής ρόμπας, γιά νά φορεθί, αλλά συγχρόνως έχει όλες τίς χάρες μιάς απλής τουαλετίτσας.

Αυτό συνθίζεται ιδιαίτέρως έ-φέτος κι' έτσι επέψαμε νά έχουμε ρόμπες φαρδιές και μακρυνές.

Τά φορέματα, πού τίς αντικα-τέστησαν, διατήρησαν μόνο τó κλασικό τους άνοιγμα από πλά-νω ως κάτω, κουμπώνοντας είτε μέ μία σειρά από κουμπιά, είτε σταυρώνοντας αρκετά, ώστε νά περιττεύη τó κούμπωμα και ν' άν-τικαθίσταται μόνο μέ μία ζώνη. Αυτά τά φορέματα-ρόμπες γίνου-νται από τοιτάκι, τομπράλκο ή άποιοδήποτε βαμβακερό ύφασμα σέ χρώματα χτυπητά, πού είναι χαρωπά και ευθυμια, γιά νά μάς διαθέτουν εύχρηστα.

Διαλέγουμε και γι' αυτά σταμ-πάτα, αλλά εδώ κυνηγάμε τίς χτυπητές αντίθεσεις γιά νά επί-τυγχάνουμε ακριβώς τήν ευθυμία μέσα στο σπίτι.

Μπορούμε δε νά διαλέξουμε λουλουδένια σχέδια σέ φόντα δια-φόρων χρωμάτων.

Τά σχέδια αυτών των φορεμά-των τού σπιτιού είναι απλά μέ μπουστους ευρύχωρους, κοντά μα-νικάκια και φαρδιές φούστες. Έ-χουν γι' απαραίτητο στόλισμα δύο μεγάλες τσέπες εκατέρωθεν τού άνοιγματος τής φούστας και μία δετή ζώνη, πού επιτρέπει νά σφίγγουμε όσο θέλουμε τή μέ-ση μας. Κάποτε έχουμε κι' ένα άσπρο γιακαδάκι, προσθετό, γιά νά τó βγάζουμε και νά τó πλένουμε εύκολα.

ΚΕΝΤΗΜΑ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Άλλη όμορφη λεπτομέρεια τής μόδας: Τό κέντημα.

Πολλά από τά σημερινά φορέματα, πού προορίζονται γιά κάποια εξαιρετική περί-στασι, έχουν ως κύριο χαρακτηριστικό ένα ωραίο κέντημα.

Άλλ' όταν λέμε κέντημα, δέν έννοούμε τά γνωστά μας κεντήματα, πού γίνονται μέ βελόνα και μετάξι.

Χωρίς ν' άποκλείεται κι' αυτό, εκείνο

πού θεωρείται πιο μοντέρνο, είναι τó κέν-τημα, πού σχηματίζεται μέ λεπτό σουτάς, πού ράβεται, ακολουθώντας ώρισμένο σχέ-διο.

Συνήθως, τó είδος αυτού τού γαρνιρί-σματος, δέν έπιδιώκει αντίθεσεις χρωμάτων, αλλά τουναντίον όμοιομορφία.

Έτσι, μία όλόλευκη τουαλέττα, έχει ώ-ραία λουλουδένια μοτίβα από λευκό σου-τάς, άλλη ρόζ από σουτάς ρόζ, άλλη μαύ-ρη από σουτάς μαύρο, κλπ.

Τό γαρνίρισμα αυτό θα βρίσκεται στήν ήμερησία διάταξι έφέτος και άν έπιτηθεύ-στε, μόνη σας, μπορείτε μέ έλάχιστα έξοδα νά γαρνίρετε τήν τουαλέττα σας.

Η ΔΑΝΤΕΛΛΑ

Η δαντέλλα είναι τó ένδεδειγμένο στο-λίδι γιά βραδυνά φορέματα.

Εδώ όμως τά χρώματα, πού συνθίζον-ται, είναι τó άσπρο, τó μαύρο και μερικά άπαλά χρώματα, όπως είναι τó ρόζ, τó ά-μετίστ, τó σαίρ.

Συνήθως, τά δαντελλένια φορέματα γί-νονται πολύ απλά, γιατί όλο τους τó λού-σο είναι ή δαντέλλα. Δέν χρειάζεται τί-ποτ' άλλο.

Μία τελευταία ιδιοτροπία τής μόδας, εί-ναι νά καταλήγουν ή φούστα και τó άνοι-γμα τού κορσάζ σ' ένα φαρδύ ρέλι από φάιγ τού ίδιου χρώματος μέ τή δαντέλλα.

ΕΞΩΡΡΟΥΧΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Τά νυχτικά μπορούν νά γίνουν από ύ-φασμα μεταξωτό, από λινόμεταξο ή βαμ-βακερό: κρεπόν, τομπράλκο, τσίτι.

Τά σχέδια τους είναι κλασικά από τή μέση και κάτω. Μόνο ό μπουστός αλλάζει. Μπορεί νά είναι πολύ δουλεμένος, μέ σου-ρίτσες διαφοροτρόπως τοποθετημένες, μπο-ρεί νά είναι μέ ένα χαριτωμένο άμπιεσμάν, μέ ζώνη ή χωρίς. Τά περισσότερα δέν έ-χουν διόλου μανίκια.

Επειτα έχουμε τίς χαριτωμένες πυτζά-μες, πού μπορούν νά έχουν μία βέστα ρι-χητή μαρινιέρ ή τó γνωστό κλασικό σχέδιο μέ ζωνίτσα και τσέπες. Τά παντελόνια δέν είναι πολύ φαρδιά ούτε στενά, μέ ρεδέρ ή σκέτα.

Γιά ύφασμα διαλέγουμε βαμβακερό ή με-ταξωτό ή ραγιόν μονόχρωμο ή μέ βουλί-τσες, άνθάκια, ρίγες.

Όσο γιά τίς κομψιναιζόν, παρουσιάζουν έφέτος τήν πρωτοτυπία, ότι δέν είναι κα-μωμένες από μονόχρωμο μεταξωτό, αλλά από εμπριμέ. Είναι ή τελευταία λέξι τής μόδας. Τό κορσάζ γίνεται σταυρωτό, σέ τρόπο πού νά σχηματίζη σουτιέν και δύο πνένες από κάθε πλάϊ φορμάρον τή μέση. Τό κάτω μέρος φαθαίνει και τó τελείωμα είναι ένα φεστόνι.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Η μόδα των μεγάλων καπέλλων όλο και σημειώνει περισσότερές όπαδούς.

Είλ' ή αλήθεια πως μέ μερικά φορέματα, πού έχουν άψι τουαλετίτσας, κολακεύει πιο πολύ ένα μεγάλο καπέλλο παρά ένα μικρό.

Τά καπέλλα αυτά έχουν μπόρ άκανόνιστα πού πέφτουν χωρίς ώρισμένο τσάκισμα και ό τεπές τους είναι πολύ χαμηλός. Τό μόνο τους γαρνίρισμα είναι μία στενή κορδέλ-λα πού δένεται πίσω και οι άκρες τής ξε-περνούν τά μπόρ. Γιά αντίθεσι όμως έχουμε και πολύ μικρά καπέλλα πού και αυτά εί-ναι χαριτωμένα όταν συνοδεύουν ταγιέρ ή φορέματα άπογεύματος.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΣΜΟΙ

Ο Οίκος Ραφαέλ, προσφέροντας ένα κοκταίηλ στήν πελατεία του, παρουσίασε πέντε ταγιέρ σέ πέντε διαφορετικούς τό-νους τού μπλέ.

Υστερα έδειξε μία ωραία συλλογή ά-πό άσπρα πρωίνα φουστανάκια και ά-πογευματινά σύνολα μέ φορέματα ντεκολτέ και βέστες.

Όλα ήταν καμωμένα από πικέ, γκρό-γκραϊν βαμβακερά και άλλα από ύφασματα μεταξωτά.

Μερικά είχαν «ένκρουστασιόν» από δαν-τέλλα γκυπούρ.

Η Μάγκι Ρουφ έδειξε πολλά σύνολα γιά πλάζ, κόκκινα και μαύρα, άλλα μέ φού-στες κι' άλλα μέ παντελόνια.

Η συλλογή τής Λανδέν περιελάμβανε

1) 'Ιδιότροπη καζάκα χωρίς μανίκια, πού φοριέται επάνω από μπλουζά και κουμπώ-ναι στήν φούστα.

2) Μπουρξό δίχρωμο, φοδραρισμένο μέ τó χρώμα τής εσωτέρας μπλουζας. Ένα κεν-τημένο τριώνι θυμίζει τίς όμορφιές τής θάλασσας.

3) Ένας έλίστροπος διπλός γιακάς χαρι-κτηρίζει τó μονοκόμματο αυτό φορεματάκι

πολλά φορεματάκια κοριτσίστικα από κοτα-νάντ, πού τά συμπληρώναν λεπτά μαντώ, ζακέττες ή βέστες. Τά εμπριμέ σέ ζωηρά χρώματα, έδιναν κι' έπαιρναν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Τά βραδυνά υποδήματα τής μόδας θυ-μίζουν όλα σάνδαλα.

Αυτό όμως δέν τά έμποδίζει νά παρου-σιάζουν και σ' αυτό τó είδος μία άφάν-ταστη ποικιλία.

Τά σχέδια μας σάς δίνουν μία ιδέα τής κομψότητός τους.

Καθώς βλέπετε, τά ψηλά τακούνια εί-ναι ή τελευταία λέξι τής μόδας γιά τά βραδυνά σάνδαλα.

Τό ένα άπ' αυτά, από μαύρο λουστρίνι, θυμίζει μέ τó σχήμα του τά ανατολίτικα πασουμάκια, έφαρμόζει δε στό πόδι μέ κορ-δανάκι, πού είναι ένας συνδυασμός κίτρι-νου, πράσινου και κόκκινου δέρματος. Τό άλλο είναι από λουστρίνι μορτορέ και κουμπώνει μέ δύο πέρλες.

Τό τρίτο είναι από τó κλασικό λευκό σουέντ.

Η άλληλογραφία μου

Φίόρο τού Λεβάντε: Η μαγιά τής μύρας θα έξαλειψη όλα τά σπειρά-κια και θα καθάρισι τó αίμα σας. Θα τήν αγοράσετε σέ κομπριμέ σ' ένα φαρμα-κείο.

Μ. Ν. Ξ. Ο., Πειραιά: Πρέπει νά τήν κα-ταπολεμήσετε, γιατί φέρνει πολλά δυσά-ρεστα. Νά τρώτε χόρτα, φρούτα και τά πρωίνα νηστικά νά πινίτε ένα ποτήρι νερό.

Μικρό τριαντάφυλλο: Τό ρούζ κομπριμέ δέν σας τó συνιατό. Είναι προ-τιμωτερο τó ρούζ γκρά, πού μπαίνει με-τά τήν κρέμα.

Λο λομπρίγκιτο, Μέγαρο: Δέν ύ-πάρχει τίποτε πού νά προλαβάνη τó άσπρισμα. Έκτός από τή βαφή, φυσικά.

Τιτίκα Κ., Π. όαληρο: Μην έκτίθεσθε σέ δυνατό ήλιο. Είναι φρονιμώτερο γιά τήν πάθησι σας. Τά θαλάσσια μπάνια δέν θα σας βλάψουν, άν μένετε μόνο 10 λε-πτά στή θάλασσα.

Αύρα τής Σαλαμίνας: Σας συ-νιστώ τó απλούστερο: ζύρισμα μέ ζιλέτ κάθε 2-3 ήμερες. Έτσι θα έχετε πάντα γάμπες χωρίς τρίχες.

Κ. Μ. Α., Ν. Έρυνθραία: Κανείς δέν θα σας δώση τήν πληροφορία πού ζητάτε, άν δέν όη τó πρόσωπο.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

☉☉

Μικρές συμβουλές

Γιά νά διατηρήσετε τó φρέσκο βούτυρο, τυλίχτε τó σ' ένα καθαρό πανί, ποτισμένο μέ καλό ξύδι. Κάθε 8 μέρες, βρέχετε τó πανί μέ τó ίδιο ξύδι. Τό μέρος όπου φυλάτε τó βούτυρο, πρέπει νάναι στεγνό και δρο-σερό και ν' αερίζεται καλά.

Τό ζεστό λινέλαιο (λάδι τής μπουγιός) γυαλίζει περίφημα τά καρυδένια έπιπλα, καθαρίζει τούς λεκέδες και στερεώνει τó βερνίκι τους. Πρέπει όμως ύστερα νά στε-γνώνη καλά.

Αφού βράσετε τó γάλα, βουτήχτε τήν κατσαρόλα σέ κρύο νερό κι' αφήστε τήν έ-κει ώσπου νά κρυσώση. Τό γάλα θ' άποκτή-ση έτσι καλλίτερη γεύσι.

Τό καλοκαίρι, πού άφθονεί ό μαϊντανός, μπορείτε νά τόν πλύνετε, νά τόν σκουπί-σετε καλά, νά τόν ξεράνετε στό φούρνο και νά τόν φυλάξετε σ' ένα τενεκεδένιο κουτί γιά τó χειμώνα.

Βουρτσίζετε τίς κουρτίνες σας κάθε βδο-μάδα και ξεσκονίζετε μ' ένα φτερό τó ά-πάνω μέρος τους. Οι μάλλινες κουρτίνες

θέλουν χτύπημα κάθε βδομάδα. Μία φορά τó χρόνο, κατεβάστε τίς κουρτίνες, τίς χτυπάτε και τίς βουρτσίζετε δυνατά.

Οί βελουδένιες κι' οι μεταξωτές καθαρί-ζονται μέ βούρτσά πολύ μαλακή.

Ο μουςαμάς τού πατώματος πλένεται μέ σφουγγάρι ή γυαλίζετε τίς κουρτίνες, όπως τó παρκέ. Έχετε ύπ' όψι ότι τά ξύλινα πα-τώματα, πού σκεπάζονται μέ μουςαμάδες, φθείρονται γρηγορώτερα, γιατί δέν παίρ-νουν άέρα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Μπόμπυ προχώρησε στην όχθη του ποταμού και σε λίγο συνάντησε τρία χωριάτικα παιδιά, τα παιδιά του παραμαρτάρη Πικρού. Από αυτά έμαθε ότι ο λόρδος Πέρου είχε περάσει προχτές το ποτάμι κι ότι σε οκτώ ημέρες θα γυρίζε πίσω. Ο μικρός τζόκευ, λοιπόν, αποφάσισε να τον περιμένει, προσέκοντας συγχρόνως να μην τον ιδούν οι άνθρωποι του πύργου. Ετσι, έμεινε στο σπίτι του παραμαρτάρη Πικρού, δίνοντας του τρία χρυσά νομίσματα. Ο Μπόμπυ έπαιζε με τους μικρούς φίλους του, αλλά δεν τους μαρτύρησε τα ιδιαίτερα του.

Ήταν δυο μέρες που ο Μπόμπυ έμεινε στο σπίτι του παραμαρτάρη Πικρού. Δεν στενοχωριόταν καθόλου. Όλη σχεδόν την ημέρα έπαιζε με τους φίλους του, τη Μαργκό, τον Πιέρ και τον Ζαν κάτω από τα δέντρα. Στο τραπέζι συζητούσαν για διάφορα πράγματα. Μα παρ' όλη την ευπιστοσύνη που τους είχε, ο Μπόμπυ δεν μαρτύρησε τα ιδιαίτερα του. Τους έλεγε μόνον ότι ήταν άλλοτε στην υπηρεσία του λόρδου Πέρου και ότι τον περίμενε για να τον ξαναπαίρει μαζί του. Μ' όλες όμως αυτές τις προφυλάξεις, ο Μπόμπυ δεν τα κατάφερε να κρύψει το άσυλο του από τον κόμητα Μουσύ.

Ο κόμης μόλις γύρισε από τις Βερσαλλίες, έστειλε τους δυο αφοσιωμένους υπηρέτες του, τον Φλωρέν και τον Πιέρ, να βρουν το Μπόμπυ. Οι υπηρέτες είχαν διαταγή να φέρουν με μεγάλη μυστικότητα. Έπρεπε να ερευνήσουν σε απόσταση όχι μεγαλύτερη από δέκα λεύγες, να ρωτήσουν με τρόπο τους χωρικούς, τους ξενοδόχους, τον παραμαρτάρη και αν εύρισκαν το Μπόμπυ, ο ένας θα τον παρ' ολολοιούσε από μακριά, ενώ ο άλλος θα γυρνούσε γρήγορα να ειδοποιήσει τον κύριο τους. Από το άλλο μέρος ο κ. Σαρτρίν, έκτελώντας την βασιλική διαταγή, είχε στείλει δυο αστυνομικούς στον πύργο της Καμπανίας, για να πιάσουν τον άνθρωπο που Λωζέν.

Οι αστυνομικοί αυτοί φιλοξενήθηκαν εκεί από τον κόμητα Μουσύ. Την ίδια μέρα, ο Φλωρέν, που μυστήριζε ότι ο άπεισταλμένος του Λωζέν θα περνούσε τον ποταμό με τη βάρκα του μαρτάρη Πικρού, συνάντησε το μικρότερο παιδί του παραμαρτάρη και με ύποπτο ύφος θά του έδινε χαχαρωτά και γύρισε να του μιλήσει.

Το χωριό του, αβέβαια, όπως ήταν, του έλεγε ότι στο σπίτι του ήταν άλλο πολύ ευχαριστημένος, γιατί από χθες είχαν ένα σύντροφο, έναν Άγγλο, που μιλούσε παράξενα και ήξερε πολλά παιχνίδια...

Ετσι ο Φλωρέν έμαθε αυτό που γύρευε. Έβρασε στο μικρό λιγά χαχαρωτά και γύρισε γρήγορα στον πύργο.

Ο κόμης Μουσύ δεν είχε τώρα τίποτε άλλο να κάνει, παρά να στείλει τους αστυνομικούς να συλλάβουν τον άνθρωπο, που είχε μάθει το μυστικό του. Την άλλη μέρα το πρωί ο Μπόμπυ έπειθε τον παραμαρτάρη να πιάσει το μικρό Πικρό μαζί με τους κτήνη συντροφιά στο ποτάμι, δέχτηκε να πάει μαζί τους στο ποτάμι.

Τα παιδιά τραβούσαν το δρόμο τους αμέριμνα. Ετσι, δεν είδαν ότι δυο άνθρωποι με μαύρα ηγνάνια από πίσω τους, σε απόσταση και ότι ποδοποιούσαν πίσω από τα δέντρα. Και όταν είδαν το Μπόμπυ σ' ένα έργο μοναχικό, βρήκαν τον καιρό κατάλληλο για να τον πιάσουν. Έτρεξαν, λοιπόν, από μπροστά, για να κόψουν το δρόμο στα παιδιά.

Ο Μπόμπυ, μόλις είδε εκείνους τους μα-

ροφόρους, προαισθάνθηκε τον κίνδυνο. Σταμάτησε απότομα και τρομαγμένος έκανε μεταβολή κι άρχισε να τρέχει προς το αντίθετο μέρος.

Ένα αλόγο, που θα ήταν των ανθρώπων εκείνων, δροσκόταν δεμένο σ' ένα δέντρο. Ο Μπόμπυ το έβλεπε γρήγορα, το καθάριζε και πήρε τον πλατινό δρόμο, που ήταν μπροστά του.

Μόλις όμως έκαμε είκοσι βήματα, ο μικρός τζόκευ βρέθηκε μπροστά σ' ένα άμαξι, που έκλεινε το στενό εκείνο δρόμο. Μέσα από το άμαξι έβλεπε πηδάλαν άμέσως δυο υπηρέτες, που σ' ένα νεύμα του κυρίου τους, προχώρησαν προς τον Μπόμπυ. Τρεις αστυνομικοί κατόπιν πετάχτηκαν από το πίσω μέρος του άμαξου και τον περιεκύκλωσαν.

Μόλις τον είδαν, όμως, οι αστυνομικοί τάχασαν.

— Μπα! φώναξε ο ένας. Μά τι άστείο είναι αυτό; Βγάδουν τώρα εντάλματα και για μικρά παιδιά;

— Μπα! είπε κι ο Μπόμπυ κατάκληκτος. Ώστε για μένα έχουν ένα εντάλμα συλλήψεως;

— Η αλήθεια είναι, είπε, ένας από τους μαυροφορεμένους, που φανόταν ότι ήταν ο άρχηγός τους, ότι ο μικρός αυτός δεν μοιάζει για έγκληματίας... Για να δομεί!

Κι αφού τον πλησίασε, έβγαλε το καπέλλο του και τον ρώτησε μ' ευγένεια:

— Μπορώ να μάθω, κύριε, αν μου επιτρέπεται, με ποιόν έχω την τιμήν να μιλάω;

Ο Μπόμπυ παρανεύνηκε, όταν άκουσε να τον μιλούν με τη γλώσσα αυτή. Δεν περίμενε τόσο ευγένεια. Σκέφθηκε για μια στιγμή ότι κάποιο λάθος θα είχε γίνει. Πήρε όμως θάρρος και απάντησε:

— Δεν σας γνωρίζω, κύριοι, και σας παρακαλώ να μ' αφήσετε να πάω στη δουλειά μου.

— Εκείνος όμως χαμογέλασε με τον τρόπο που του έλεγε:

— Δυστυχώς, κύριε, αυτό που μου ζητάτε είναι αδύνατο. Εκτός αν μου δρικήσετε ότι είστε ο άπεισταλμένος του δούκα Λωζέν και ότι έχετε σκοπό να φύγετε τώρα για την Άγγλεια.

Ο μικρός τζόκευ, τότε του απάντησε:

— Μάλιστα, κύριε! Είμαι ο Μπόμπυ, ο άπεισταλμένος του δούκα Λωζέν. Σας το δρικήζω! Τώρα μπορείτε να μ' αφήσετε να έξασκοιούσθω το δρόμο μου!

Οι αστυνομικοί αλληλοκτύπησαν. Το σχέδιό τους είχε πετύχει! Ο Μπόμπυ πιάστηκε στα δίχτυα τους... Ήταν εκείνος που ζητούσαν και δεν έμενε παρά να τον συλλάβουν. Τα άλλα δεν ήταν δική τους δουλειά.

Ο άρχηγός των αστυνομικών έβγαλε τότε από τη τσέπη του ένα κοντό ραβδί άσπρο κι άγγιζοντας το Μπόμπυ μ' αυτό στον ώμο, του είπε:

— Κύριε, εν όνοματι του Βασιλέως, σας συλλαμβάνω!

Ο Μπόμπυ έμεινε κατάκληκτος.

— Εν όνοματι του Βασιλέως!... ψιθύρισε. Δεν έρχεστε, λοιπόν, από τον κόμητα Μουσύ;

— Όχι, κύριε, απάντησε ευγενικά, ο δεύτερος αστυνομικός. Εκτελούμε μια διαταγή συλλήψεως και φυλάκισης, που έχει την υπογραφή της Αυτού Μεγαλειότητας... Λάβετε, λοιπόν, τον κόπο ν' ανεβείτε σ' αυτό το άμαξι.

Και λέγοντας αυτά ο αστυνομικός έδειξε στο μικρό τζόκευ την πόρτα του άμαξου.

Ο Μπόμπυ είδε τότε ότι δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Αναγκάστηκε να υπακούσει. Αποχαίρεσε, λοιπόν, από μακριά τους φίλους του κι ανέβηκε σ' άμαξι, ρωτώντας τον ευγενικό αστυνομικό:

— Μά τι έκαμα του βασιλιά για να με φυλάκιστε;

— Μά τι έκαμα του βασιλιά για να με φυλάκιστε;

— Εμπρός!

— Αμέσως μια κινητή γέφυρα μπήκε στη θέση της και πάνω στα χοντρά σανίδια της πέρασε το άμαξι. Προχώρησε λίγο ακόμη, σταμάτησε, κατόπιν κι ο αστυνομικός κατεβαίνοντας είπε, πάντα με ευγενικό τρόπο στο Μπόμπυ:

— Φτάσαμε, κύριε...

Ο μικρός τζόκευ πήδηξε από τ' άμαξι και κιντήσε γύρω του. Απ' ό,τι πήρε το μάτι του, δεν έμεινε καθόλου ευχαριστημένος.

Βρισκόντουσαν στην αυλή του δικητού που είχε ψηλούς τοίχους. Ο ένας μόνο απ' αυτούς είχε μια βαρετιά μεγάλη πόρτα, που ξανακλείστηκε με σιρότες και μεγάλα κλειδιά, όταν πέρασε το άμαξι.

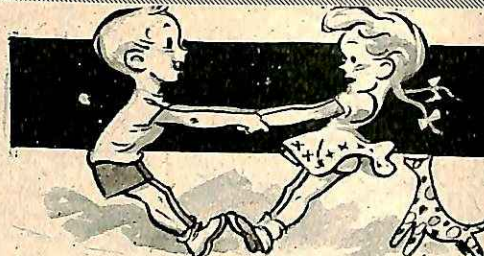
Κανένα παράθυρο δεν υπήρχε προς την αυλή. Ο ήλιος δεν έφτανε ποτέ ως εκεί. Η αυλή αυτή έμοιαζε σαν βαθύ πηγάδι.

Στην πρόσοψη η φυλακή αυτή είχε ένα μεγάλο ρολόι, που χτυπούσε άργα και ρυθμικά τις ώρες. Δεξιά φανόταν το μέγαρο του δικητού, με τα καγκελωτά του παρθένα, πλάι στην αποθήκη, όπου φύλαγαν τα όπλα.

Επειτα ήταν οι τάφοι, γεμάτοι θολά νερά, που μούσκευαν γύρω-γύρω τα έξωτερικά τείχη και τους ψηλούς πύργους αυτού του παλαιού χτηρίου.

Τα προνόμια του μεγάλου αδελφού

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟ ΣΑΣ

Η πριγκήπισσα και ο βάτραχος

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας γερο-Βασιλιάς, που είχε πολλά κορίτσια. Η πιο μικρή του ευγενέστερη ήταν κι' η πιο όμορφη, αλλά κι' η πιο ζωήρη.

Μια μέρα η Βάντα —έτσι έλεγαν την πριγκήπισσα— πήρε το χρυσό τόπι της και πήγε στο δάσος να παίξει μόνη, χωρίς την άδεια κανενός.

Εκεί κοντά έτρεχε ένα μικρό ποταμάκι. Καθώς πετούσε λοιπόν, το τόπι, πότε έδω, πότε εκεί, της έπεσε στο τέλος μέσα στο νερό.

Η Βάντα έβαλε τότε τα κλάματα. Ποιος όμως μπορούσε να την βοηθήσει για να τρέξει να την βοηθήσει;

— Άξαφνα όμως βγήκε έξω από το νερό ένας βάτραχος.

— Τι έχεις, μικρούλα μου, και κλαίς με τόσο πόνο; τη ρώτησε.

— Νά, το χρυσό μου τόπι μούπεσε στο ποτάμι και δεν έχω κανένα να μου το βγάλει, του είπε.

— Τι μου δίνεις, όμορφούλα μου, αν σου βρω εγώ το τόπι; της είπε πάλι εκείνος.

— Τι να σου δώσω, βάτραχε μου; Θέλεις το μαργαριταρένιο μου περιβραίο; Θέλεις τα διαμαντένια μου σκουλαρίκια; Θέλεις τα χρυσά μου βραχιόλια;

— Δεν έβλεπα τίποτ' απ' αυτά.

— Τότε τι ζητάς;

— Θέλω να με πάρης μαζί σου! Θέλω στην χρυσή καρέκλα που κάθεται εσύ, να βρίσκομαι κι' εγώ κοντά σου. Θέλω από το χρυσό πιάτο που τρώς εσύ, να τρώω κι' εγώ, κι' από τη χρυσή κούπα, που πίνεις εσύ νερό, να πίνω κι' εγώ!

— Σου δίνω το λόγο μου, βάτραχε μου, πως όλα θα γίνουν όπως τα θές. Πήγαινε τώρα να μου πιάσης το τόπι μου.

Σε λίγο ο βάτραχος χάθηκε μέσα στα νερά, για να ξαναφανεί σε λίγο, φέρνοντας το τόπι στην Βάντα.

Η πριγκήπισσα, μόλις το είδε, πέταξε από τη χαρά της. Πήρε το τόπι, το άγκάλιασε σφιχτά κι' άρχισε να τρέχει, γυρίζοντας στο παλάτι.

Ο κακόμοιρος ο βάτραχος άρχισε τότε να φωνάζει:

— Περιμένε με! Περιμένε με! Δεν μπορώ να τρέχω, όπως τρέχεις εσύ!

Η Βάντα όμως προχωρούσε, χωρίς να τη συγκινούν οι φωνές του. Είχε ξεχάσει την υπόσχεσή της...

Τότε ο βάτραχος, λυπημένος, βούτηξε πάλι στα νερά του ποταμού!

Την άλλη μέρα, εκεί που η Βάντα έτρωγε με τον πατέρα της, άκουσε τις φωνές του Βατραχού. Τρέχει γρήγορα, ανοίγει την πόρτα, μα δεν βλέπει τίποτα...

Ο βάτραχος, που είχε βρη το δρόμο του παλατιού, καθόταν τώρα έξω από την πόρτα και περίμενε.

Όταν γύρισε η Βάντα στο τραπέζι, τα μάγουλά της ήταν κατακόκκινα.

— Τι έχεις, κόρη μου, και είσαι έτσι αραγμένη; τη ρώτησε ο βασιλιάς.

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

— Άκου, πατέρα μου, είχα κάνει μια υπόσχεση στον βάτραχο, που μου έδωσε το χρυσό τόπι μου, αν μου δώσει εγώ το χρυσό πιάτο και τη χρυσή κούπα...

Η Βάντα διηγήθηκε τότε στον πατέρα της, όπως ήθελε αυτή, τί είχε γίνει στο ποτάμι.

Ο βασιλιάς όμως, που ήταν δικαίος, της είπε:

— Αφού έδωσες, κόρη μου, το λόγο σου, έπρεπε και να τον κρατήσεις. Έκανες πολύ άσχημα να κοροϊδύεις τον καυμένο τον βάτραχο. Πρέπει να πιάς αμέσως να τον βρεις...

Η Βάντα σηκώθηκε από το τραπέζι θυμωμένη. Κι' ανοίγοντας την πόρτα, είδε μπροστά της το βάτραχο στο άπαυο σκαλοπάτι.

— Τι θέλεις εδώ; τον ρώτησε. Γιατί έφυγες απ' τα νερά σου;

— Γιατί εδώ είναι η θέση μου! της είπε εκείνος. Δεν μου έδωσες το λόγο σου; Η πριγκήπισσα, μη μπορώντας τότε να κάνει αλλιώς, του άναψε:

— Έλα, πάμε μέσα, που σε θέλει κι' ο πατέρας μου!

Ο βάτραχος όμως της αποκρίθηκε:

— Σήκωσέ με! Δεν μπορώ να περπατήσω, χωρίς εσένα!

Μα η Βάντα δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα, κι' ο κακόμοιρος ο βάτραχος άρχισε τότε να περπατάει κούτσας, στραβά, ώπου μπήκε στην τραπέζια.

Εκεί, όταν κάθισε η Βάντα να συνεχίσει το φαγητό της, ο βάτραχος, που ήταν κοντά της, της είπε:

— Έλα, λοιπόν, πάρε με και βάλε με στη χρυσή καρέκλα, κοντά σου!

Η πριγκήπισσα αναγκάστηκε να υπακούσει. Τον έβαλε κοντά της, μα εκείνος άρχισε να την τραβάει από το φόρεμα και να της λη:

— Έλα φέρε κοντά το πιάτο σου να φάμε μαζί!

Η Βάντα όμως τότε και είπε μέσα της: «Τί άναίδης που είναι! Μπορώ εγώ μια πριγκήπισσα να φάω από το ίδιο πιάτο με τον βάτραχο; Ούφ! Τί άηδία!...»

Και σε μια στιγμή, που βγήκε ο πατέρας της έξω, άρπαξε το βάτραχο και τον πέταξε στον αντίκρυνο τοίχο.

Αμέσως όμως κατάλαβε ότι το άτυχό ζωό θα είχε πονέσει με το χτύπημα που τούδωσε. Ντράπηκε για την κακή αυτή διαγωγή της κι' έβαλε τα κλάματα.

Κι' όταν σε λίγο σήκωσε τα μάτια της, είδε απέναντί, στη θέση του βατραχού, ε-

νον όμορφο νέο, ντυμένο με χρυσοκόκκινη βελουδένια φορεσιά. Ο νέος τη χαιρέτισε και της είπε:

— Μην κλαίς, καλή μου πριγκήπισσα. Όπως εγώ στενοχωρήθηκα, όταν πήρες το τόπι και με παράτησες, έτσι κι' εσύ στενοχωρήθηκες τώρα, γιατί μ' έκανες να πονέσω, χτυπώντας με στον τοίχο. Μα δεν πονέσα, καλή μου! Μ' αυτόν τον τρόπο μ' έλευθερώσες από την κακή μάγισσα, που με είχε μεταμορφώσει σε βάτραχο. Άν είσαι εσύ πριγκήπισσα, είμαι κι' εγώ πριγκίπας!

Επειτα ο νέος πήγε στο βασιλιά και ζήτησε την άδειά του να πάρη τη Βάντα γυναίκα του.

— Ετσι, σε λίγες μέρες γινόταν ένας όμορφος και ταιριασμένος γάμος, που γιορτάστηκε απ' όλη τη χώρα με χαρές και τραγούδια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το κουτσό καναρίνι

Η μαμά του Λάκη έχει τα νεύρα της γιατί τη γέλασε ένας πλανόδιος έμπορος πουλιών, και το καναρίνι που αγόρασε απ' αυτόν, κουτσάινει!...

— Α, τόν μεύτη! Λέει σε μια στιγμή. Άκούσε εκεί να μου πουλήσει κουτσό καναρίνι!...

Μα ο Λάκης, που δεν μπορεί να καταλάβη την ταραχή της, προσπαθεί να την καθησυχάσει:

— Μά τι κάνεις, έτσι μαμά; Μήπως το καναρίνι δεν κελαιδάει;...

— Όχι, κελαιδάει! του απαντά η μητέρα του.

Κι' ο Λάκης:

— Έ, τότε τί παραπονιάσαι; Εσύ ήθελες ένα καναρίνι για να κελαιδάει κι' όχι για να... χορεύει!...

MIKY MAOYΣ

Χιούμπος

Μαρία: Πώς βρίσκουν, μαμά τα πλοία το δρόμο τη νύχτα;

Η μαμά: Με τη ναυτική πυξίδα, κόρη μου.

Μαρία: Κι' όταν χαλάση ή πυξίδα;

Η μαμά: Με τον πολυκό άστρα.

Μαρία: Κι' όταν... χαλάση ο πολυκός άστρας;

Γιαννάκης: Μαμά, ο Κωστήκης έγινε κινηματογράφος.

Η μαμά: Τι είν' αυτό που λες παιδί μου!

Γιαννάκης: Μα αφού είπε ο γιατρός πως έχει μέσα του... ταινία!...

Η μαμά στον πιτσιρίκο:

— Έφαγες το γλυκό, παληόπαιδο! Έννοια σου και θά το πω στο μπαμπά σου.

— Έτσι είσατε έσείς οι γυναίκες... Δεν μπορείτε να κρατήσετε ένα μυστικό!

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Λαγός και κυνηγός

— Λαγουδάκι μου καλό, που μου κρύβεσαι δειλό;

Δεν μου λες, μικρό γιατί τόσος φόβος σε κρατεί;

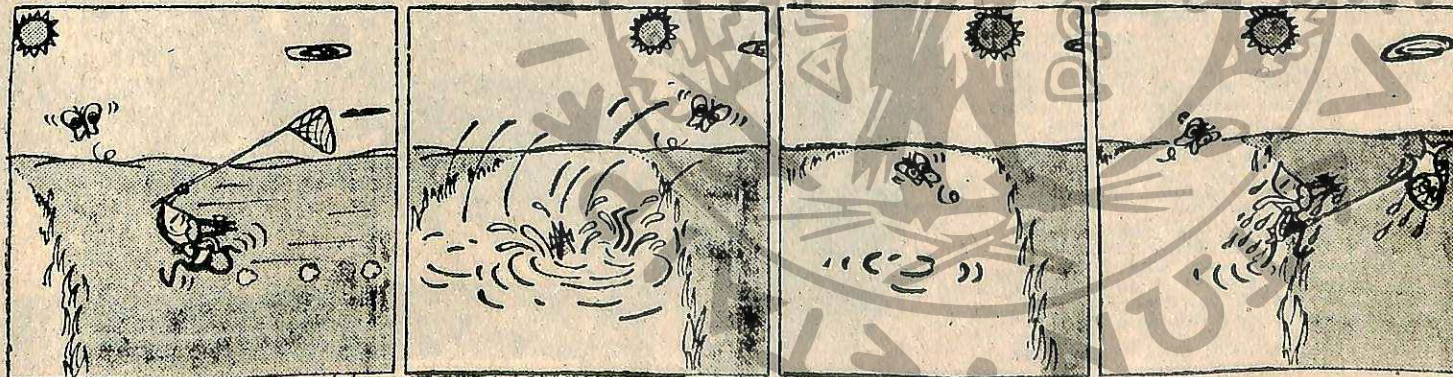
Έλα δώ που σ' αγαπώ, έχω κάτι να σου πω!

— Όσο ώρα κι' αν μιλώ, κυνηγέ, δεν με γελάς.

Το τσιγάρο, το σκυλιά είναι άσχημη δουλειά!...

Η αγάπη σου πολλή, μα εμε δεν ώφελεί!...

ΑΛΕΞ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΥΝΗΓΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΠΙΑΝΕΙ.. ΨΑΡΙΑ

ΣΤΟ Καϊμπάουν της Αφρικής, υπήρχε ως τα 1902, ένας νέος που είχε προσελκύσει την προσοχή των διασημότερων επιστημονικών φυσιολογικών της Ευρώπης. Αν και είχε ήδη συμπληρώσει την ηλικία των είκοσι χρόνων, όχι μονάχα δεν μπορούσε να μιλήσει, αλλά ούτε καν να συνεννοηθεί με νοήματα.

Κι όμως ούτε βούδους ήταν, ούτε κανέναν κλίβιο. Απεναντίας μάστιγα ήταν πολύ έξυπνος. Ελάχιστες φορές λέξεις μπορούσε να προφέρει, κι αυτές με μεγάλη δυσκολία, όπως ένα νηπιο που μόλις πρωταρχίζει να συλλαβίζει. Τ' όνομά του ήταν Λούκα. Ένα όνομα που συνήθιζαν να δίνουν οι Αφρικανοί στα σκυλιά τους.

Όταν πρωτογνώριζε κανείς το Λούκα, χωρίς βέβαια να ξέρη το παρελθόν του — πώς έζησε και πώς ανετράφη δηλαδή — θα έμενε καταπληκτικός με τους παράξενους μορφασμούς του και τις μαϊμουδιούτσικες χειρονομίες του. Το γέλιο του δεν έμοιαζε καθόλου με το συνθημένο γέλιο των άλλων ανθρώπων. Ήταν ένα ξεφωτιστό γέλιο. Μπορούσε ν' ανέβη ως την κορφή του ύψιστου δέντρου με απόλυτη σχεδόν ταχύτητα και με ευκρινή αλλούρου. Ο Λούκα τρεφόταν με ώμο κρέας και φουντούκια.

Ήταν ακόμη τρομερός διώκτης των... μυϊών, που τις καταδροχίσε με βουλή! Δεν είχε δε καμιά αίσθηση του χρόνου. Ήμερα και νύχτα ήταν το ίδιο πράγμα για το Λούκα. Μά τι ήταν επί τέλους ο νέος αυτός; Άνθρωπος ή πιθήκος;

Πριν είκοσι χρόνια, από τότε που άρχισε η ιστορία, δυο έφιπποι αστυνομικοί, γυρίζοντας από μια μακρινή τους περιπολία, πέρασαν από το πιο πυκνό σημείο της ζούγκλας. Μία στιγμή βρέθηκαν αντιμετώπιζε με μερικώς μπαμπούνους — ένα είδος πιθήκων με μουσούδες μακρούλες και πλατείες.

Οι δυο αστυνομικοί πυροβόλησαν για να τους φοβιστούν. Οι νεώτεροι από τους πιθήκους εκείνους σκορπίστηκαν και άφισαν επί τόπου των άρχοντά τους, ένα γέρο μπαμπούνιο.

Οι αστυνομικοί κέντησαν τ' αλογά τους για να πλησιάσουν το γέρο πιθήκο. Τον είδαν τότε να υποχωρεί και εκείνος σιγά σιγά, βράζοντας φρικιαστικά ουρλιαχτά, οι αστυνομικοί κατάλαβαν ότι τον είχαν πληγώσει δίχως να τον θέλουν. Κι' όταν είδε ότι κάθε προσπάθειά του να σωθεί ήταν μάταιη, άνοιξε την άγκυλιά του κι' απόδωσε κάτι κατά γης. Άμέσως ύστερα χάθηκε μέσα στη ζούγκλα.

Οι αστυνομικοί νόμισαν στην αρχή ότι ο γέρο μπαμπούνος θα εγκατέλειπε εκεί στην τύχη του κάποιο νεαρό πιθήκο, αφού του ήταν πια αδύνατο να τον διασώσει. Περίεργο λοιπόν πλησίασαν προς το μέρος εκείνο, γιατί τους έκανε λυγίσει μια αλλόκοτη φωνή, που έμοιαζε με ανθρώπινη.

Ποιά ήταν όμως η έκπληξή τους, όταν αντί ενός νεαρού πιθήκου, αντίκρισαν ένα μικρό γέρο, ένα νηπιο ολόγυμνο! Όταν έσκυψαν να πάρουν το αρσάκι, το είδαν να τρέμει σύγκορμο από το φόβο του και να ουρλιάζει απαράλλαχτα, όπως όλοι οι πιθήκοι, όταν αντι-μετωπίζουν κίνδυνο. Θα ήταν τότε ηλικίας περίπου ενός έτους.

Ο αιχμάλωτος νεαρός νέγρος μεταφέρθηκε άμεσα από τους αστυνομικούς στο Καϊμπάουν, όπου κλείστηκε σ' ένα κλουβί και τρεφόταν όπως ένας μπαμπούνος. Εκεί μέσα έμεινε κλεισμένος πέντε ολόκληρα χρόνια και κατόπιν τόν έβαλαν σε μία δημόσια κλινική, τον όνομασαν Λούκα και άρχισαν να τον εξημερώνουν.

Παρ' όλα όμως τα μέσα και τις μεθόδους των Άγγλων δασκάλων του, ο Λούκα δεν μπόρεσε να ξαναβρεί το στοιχείο του, να ξαναγίνει δηλαδή άνθρωπος, όπως πραγματικά είχε γεννηθεί. Δεν παρέμεινε ωστόσο και μπαμπούνος, γιατί πολλές φορές, που είχε αποκτήσει κατά τη συμβίωσή του με τους πιθήκους, κατάρθωσε και τις απέβαλε. Δεν φοβόταν πια, ούτε μισούσε τους ανθρώπους, όπως πρώτα.

Ο Λούκα έμεινε πολλά χρόνια στην κλινική, όπου συμπλήρωσε το είκοστό έτος της ηλικίας του. Μα όπως είπαμε παραπάνω, δεν μπορούσε να βγάλει μιλάει από το στόμα του. Όταν κανείς τον ρωτούσε αν ήθελε να ξαναγυρίσει στη ζούγκλα, μαζί με τους πιθήκους, απαντούσε πάντοτε μονότονα:

— Όχι! Κρύο, πείνα!

Βέβαια, ο Λούκα, όταν πιάστηκε αιχμάλωτος, ήταν μόλις ενός χρόνου και κανονικά δεν έπρεπε να θυμάται απολύτως τίποτε απ' όλα αυτά που του συνέβησαν. Κι' όμως, όταν καμιά φορά του έφερναν κανένα πιθήκκι και το άφηναν κοντά του, ο Λούκα άλλαζε άμεσα έκφραση: Το λυπημένο του πρόσωπο χαμογελούσε κι' άρχιζε να βγάλλει κάτι παράξενες αναρ-θρες κραυγές, σαν να ήθελε να συνεννοηθεί με το μικρό του σύντροφο.

Κάποτε πάλι, για να τον δοκιμάσουν, τον πήγαν οι δασκάλι του στη ζούγκλα κι' αφού τον έδεσαν από το πόδι για να μην τους φύγη τόν άφησαν να κάνει ό,τι ήθελε. Το πρώτο που έκανε ο Λούκα ήταν να σπάζει την αλυσίδα του και να σκαρφάλωνε σ' ένα πανύψηλο δέντρο. Από εκεί πάνω άρχισε να τούς περβολο-λά με ινδοκάρυδα. Στο τέλος, πηδώντας από κλαδί σε κλαδί, πέρασε στη μεγάλη ζούγκλα και εξαφανίστηκε.

Του κάκου οι ιθαγενείς και οι Ευρωπαίοι έψαξαν να τον βρουν. Ο Λούκα είχε εξαφανιστεί. Έλειπε κάπου έξω μπ-νες και το γεγονός κόντευε να λησμονηθεί, όταν ένα βράδυ το αγρίμι έκανε πάλι την εμφάνισή του κατά ένα περιεργό τρόπο. Οι γιατροί Μαίρη Κιούζ, που μόλις είχε πέσει στο κρεβάτι της, νόμισαν πως

κάποιος σκαρφάλωνε στα ψηλά δέντρα του προαυλίου του Ι. δρυματος.

Άμεσως ζήτησε τους άλλους συναδέλφους της. Εκείνοι άρ-παξαν τις καραμίνες τους και βγήκαν στον κήπο. Εκεί όμως άκουσαν μία παράξενη φωνή. Έμοιαζε σαν να έλεγε τη λέξη «σανουάνα».

Κύτταξαν τότε ψηλά και αναγνώρισαν το Λούκα, που ήταν πάνω στα χοντρά κλαδιά ενός δέντρου.

— Σανουάνα! Σανουάνα! φώναζε κάθε τόσο. Και χτυπούσε με δύναμη το στήθος του.

Η λέξη αυτή τους ήταν τελείως άγνωστη. Δεν την ήξεραν ούτε κι' αυτοί οι ιθαγενείς νοσοκόμοι του ιδρύματος.

Όστόσο, έπεφλαχθήσαν να την εξηγήσουν πιο ύστερα. Για την ώρα, το σπουδαιότερο ήταν να καταφέρουν το Λούκα να κατεβεί απ' το δέντρο.

Όλοι μαζί άρχισαν να τον καλοπιάνουν και σιγά σιγά ο Λούκα πήρε θάρρος και πήδησε από το δέντρο. Όταν όμως βρέ-θηκε στη γη, με κατάπληξι τους οι γιατροί είδαν πως κρατού-σε στα χέρια του ένα τραυματισμένο πιθήκκι.

Με μία απότομη κίνηση, τόν παρέδωσε στη Μαίρη Κιούζ και έ-πανελάβε δύναμη:

— Σανουάνα!

Η Κιούζ πήρε το πιθήκκι και είδε ότι είχε σπάσει ένα από τα μπροστινά του πόδια. Άμέσως τότε κατάλαβαν τι ζητούσε ο Λούκα: Να γιατρεύουν το μικρό του σύντροφο. Ουαίκα, οι γιατροί έδεσαν την πληγή, όσο καλύτερα μπορούσαν. Σε όλο αυτό το διάστημα το «παιδί-μπαμπούνος» παρακολουθούσε τις κινήσεις των γιατρών άνασαινοντας βαρεία. Κι' ήσυχασε, όταν είδε ότι οι γιατροί περιποιήθηκαν τόν πιθήκκι.

Ο Λούκα έζησε άλλα τρία χρόνια κοντά στους ανθρώπους, ήσυχος, χωρίς κακίες και πάντα αμήλτος. Όπου ξανάφανε πάλι μία μέρα για τη ζούγκλα κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε που-θενά.

Άλλα ποιά ήταν το μυστήριο που έκρυβε η ζωή του και πως βρέθηκε μαζί με τους πιθήκους;

Το συμπέρασμα που έβγαλαν οι έρευνήτες του παρελθόντος του ήταν το εξής: φαίνεται ότι κατά τη διάρκεια κάποιου πολ-λέμου η μητέρα του Λούκα τόν έχασε και ότι τόν βρήκαν οι μπαμπούνιοι, που τόν πήραν μαζί τους μέσα στην ζούγκλα για να τόν ανατρέψουν... Αυτή είναι η μόνη εξήγηση που μπορεί να δοθεί στο μυστήριο του Λούκα.

PA'Y-MONT KNOOY

Οι γιατροί είδαν τότε πως κρατούσε στα χέρια του ένα τραυματισμένο πιθήκκι...

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥ ΝΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπούρνε Ντάβενπορτ συναν-τάει τόν υποβρύχιο «Φουζί» και μα-θαίνει απ' τη Νινίτα ότι έχει συμβεί ως τότε. Αποφασίζει λοι-πόν να εφαρμόσει ένα δικό του σχέδιο. Πηγαίνει με τόν γιότ του στο Ράιντελμιν. Ο Μάκ Ρόλλερ τόν υποδέχεται, δίχως να τόν ξε-ρη, και σχεδιάζει να τόν αιχμα-λωτίσει και να τόν πάρη το πλοίο του... Ωστόσο, για να μη κινήση τις υποψίες του, δέχεται την πρό-κληση του σέ γεύμα πάνω στην «Ανδρομέδα». Οι ναύτες του γιότ μεθάνε τότε τους συνοδούς του Ρόλλερ, κι' ο Μπούρνε Ντάβεν-πορτ τόν φανεράνει ποιος εί-ναι και τόν δηλώνει πως θα τόν πάρη μαζί του για να τόν παρα-δώση στην αγγλική δικαιοσύνη εκτός αν δεχθεί να ελευθερώση τους δυο αιχμαλώτους του. Ο Ρόλλερ άρνείται. Ο Ντάβενπορτ διατάζει τότε να εκινήσουν. Άλ-λα οι ληστές έχουν κλείσει μ' α-λυσίδες τις διαβάσεις ανάμεσα στους βράχους κι' έχουν αιχμα-λωτίσει τόν γιότ. Έτσι, ο Ντά-βενπορτ αναγκάζεται ν' αφήσει ε-λευθέρω τόν Ρόλλερ, για να τόν ε-πιτρέψουν οι σύντροφοί του να φύ-γουν. Ξανασηκώνει ύστερα τόν υπο-βρύχιο με τη Νινίτα και ξεκινούν για την άπλελευθέρω των δυο φυ-λακισμένων, σύμφωνα μ' ένα σχέ-διο που είχε καταστρώσει ο Άν-τριέν Ζάν. Κινδυνεύουν από μία έπιθεσι τεραστίων χταποδιών, άλ-λα τόν σκοτώνουν με μία ηλεκτρι-κή εκκένωση. Και φτάνουν στο μέ-ρος όπου κατεστράφη τόν υποβρύχιο του Ρόλλερ.

— Άς προχωρήσουμε τώρα με προσφύλαξη, είπε η κοπέλλα. — Φοβάσθε καμιά ένεδρα, μίς; τή ρώτησε ο αξιωματικός που κυβερνούσε τόν υποβρύχιο. — Πάντα πρέπει να τή φο-βώμαστε, φίλε μου. Ξέρετε με τί δαίμονες έχουμε να κάνουμε. — Τό ξέρω, μίς. Μα έχουμε ανοίξει τή διάβασι προς τόν φουόριο.

— Δεν αποκλείεται όμως να κλείστηκε αυτή η διάβασις. Έ-πειτα από τήν τελευταία έπι-σκευή μας. Κώσας τόν δίκτυ, άλλ' αυτοί οι κακούργοι μπο-ρεί να τόν διορθώσανε... Τελος-πάντων, άς προχωρήσουμε και θα δούμε.

Γρήγορο, άθρόβο κι' έλαφρό σαν σκιά, τόν «Φουζί» γλύστρη-σε ανάμεσα στα φύκια, προχω-ρώντας προς τόν δικτυώτο πε-ρίφραγμα.

Ο Μπούρνε Ντάβενπορτ κι' η άνηψιά του στέκονταν κοντά στο περισκόπιο, για να έξε-ρενούν τόν δρόμο. Είδαν ξαφνι-κά κάτι μυστηριώδη πράγματα που κουνιόνταν κοντά τόν δι-κτυ.

Τόν υποβρύχιο ελάττωσε άκό-μη περισσότερο τήν ταχύτητά του, κατέδκε πιο βαθεία και προχώρησε με προσφύλαξη.

Όταν έφτασαν σ' άπόσταση 50 μέτρων απ' τόν δίκτυ, είδαν

Τόν «Φουζί» περνού-σε, τή στιγμή εκείνη, δίπλα απ' τόν κατε-στραμμένο υποβρύχιο. Ο προβολέας γύρισε λίγο, για να τόν φωτίση πιο καλά.

Τά πλευρά τόν υποβρυχίου του Μάκ Ρόλλερ ήταν εσχι-σμένα, κατατρυπημένα. Θάλε-γε κανείς πως ήταν τόν δερμα κάποιου κήτους, που είχε σκα-τωθή από τήν έκρηξη ενός βλή-ματος μέσα στις σάρκες του.

Απ' τις τρύπες που χάσκα-νε, φαίνονταν τόν έσωτερικό τού σκάφους. Και χίλια δυο μικρο-πράγματα είχαν παρσαυθή απ' τήν άσχημή κίνηση τού νερού κι' είχαν σκορπιστή πάνω στην άμμο τού βυθού. Κοπάδια ψα-ριών μπαίνονάγιναν στο ναυ-άγιο, σαν να τόν έξερευνούσαν, αναζητώντας κάτι φαγώσιμο.

Στό μισσκοτεινό έσωτερι-πό του διακρινόνταν ανθρώπι-νες σιλουέτες, γαντζωμένες ή μια στην άλλη. Ήσαν οι άν-θρώποι του Μάκ Ρόλλερ. Ά-νάμεσά τους θά βρισκονταν άσφαλός ο πλοίαρχος Σάμ-πσον κι' ο Στίουαν, ένωμένοι στο θάνατο.

— Τί φοική! ψιθύρισε ο Μπούρνε Ντάβενπορτ, κι' απο-μακρύνθηκε με μία κίνηση ά-θελτη απ' τόν περισκόπιο.

Τόν «Φουζί» άπομακρύνθηκε απ' τόν μέρος τής υποβρυχίας μάχης, πλύνοντας γοργά προς τόν φουόριο. Σε λίγο, φάνηκαν στό βάθος, στό φώς τού προ-βολέως, τά προστατευτικά δι-κτυα.

— Σβόδνε τόν προβολέα! διέταξε τότε η Νινίτα.

Η διαταγή της εκτελέστηκε άμέσως. Τόν «Φουζί» βρέθηκε ξαφνικά μέσα στο σκοτάδι.

— Άς προχωρήσουμε τώρα με προσφύλαξη, είπε η κοπέλλα. — Φοβάσθε καμιά ένεδρα, μίς; τή ρώτησε ο αξιωματικός που κυβερνούσε τόν υποβρύχιο. — Πάντα πρέπει να τή φο-βώμαστε, φίλε μου. Ξέρετε με τί δαίμονες έχουμε να κάνουμε. — Τό ξέρω, μίς. Μα έχουμε ανοίξει τή διάβασι προς τόν φουόριο.

— Δεν αποκλείεται όμως να κλείστηκε αυτή η διάβασις. Έ-πειτα από τήν τελευταία έπι-σκευή μας. Κώσας τόν δίκτυ, άλλ' αυτοί οι κακούργοι μπο-ρεί να τόν διορθώσανε... Τελος-πάντων, άς προχωρήσουμε και θα δούμε.

Γρήγορο, άθρόβο κι' έλαφρό σαν σκιά, τόν «Φουζί» γλύστρη-σε ανάμεσα στα φύκια, προχω-ρώντας προς τόν δικτυώτο πε-ρίφραγμα.

Ο Μπούρνε Ντάβενπορτ κι' η άνηψιά του στέκονταν κοντά στο περισκόπιο, για να έξε-ρενούν τόν δρόμο. Είδαν ξαφνι-κά κάτι μυστηριώδη πράγματα που κουνιόνταν κοντά τόν δι-κτυ.

Τόν υποβρύχιο ελάττωσε άκό-μη περισσότερο τήν ταχύτητά του, κατέδκε πιο βαθεία και προχώρησε με προσφύλαξη.

Όταν έφτασαν σ' άπόσταση 50 μέτρων απ' τόν δίκτυ, είδαν

Τόν «Φουζί» περνού-σε, τή στιγμή εκείνη, δίπλα απ' τόν κατε-στραμμένο υποβρύχιο. Ο προβολέας γύρισε λίγο, για να τόν φωτίση πιο καλά.

Τά πλευρά τόν υποβρυχίου του Μάκ Ρόλλερ ήταν εσχι-σμένα, κατατρυπημένα. Θάλε-γε κανείς πως ήταν τόν δερμα κάποιου κήτους, που είχε σκα-τωθή από τήν έκρηξη ενός βλή-ματος μέσα στις σάρκες του.

Απ' τις τρύπες που χάσκα-νε, φαίνονταν τόν έσωτερικό τού σκάφους. Και χίλια δυο μικρο-πράγματα είχαν παρσαυθή απ' τήν άσχημή κίνηση τού νερού κι' είχαν σκορπιστή πάνω στην άμμο τού βυθού. Κοπάδια ψα-ριών μπαίνονάγιναν στο ναυ-άγιο, σαν να τόν έξερευνούσαν, αναζητώντας κάτι φαγώσιμο.

Στό μισσκοτεινό έσωτερι-πό του διακρινόνταν ανθρώπι-νες σιλουέτες, γαντζωμένες ή μια στην άλλη. Ήσαν οι άν-θρώποι του Μάκ Ρόλλερ. Ά-νάμεσά τους θά βρισκονταν άσφαλός ο πλοίαρχος Σάμ-πσον κι' ο Στίουαν, ένωμένοι στο θάνατο.

— Τί φοική! ψιθύρισε ο Μπούρνε Ντάβενπορτ, κι' απο-μακρύνθηκε με μία κίνηση ά-θελτη απ' τόν περισκόπιο.

Τόν «Φουζί» άπομακρύνθηκε απ' τόν μέρος τής υποβρυχίας μάχης, πλύνοντας γοργά προς τόν φουόριο. Σε λίγο, φάνηκαν στό βάθος, στό φώς τού προ-βολέως, τά προστατευτικά δι-κτυα.

— Σβόδνε τόν προβολέα! διέταξε τότε η Νινίτα.

Η διαταγή της εκτελέστηκε άμέσως. Τόν «Φουζί» βρέθηκε ξαφνικά μέσα στο σκοτάδι.

τί ήταν και τί έκαναν τά μυ-στοριώδη εκείνα όντα: Ένα συνεχείο από δύτες έπισκευά-ζαν τά κοιμημένα σύματα και τοποθετούσαν καινούργιες νά-σκες κι' άλλες έκρηκτικές συ-σκευές στη ζώνη που υπέθεταν ότι άπειλείται.

Η ξαφνική εμφάνισι τού «Φουζί» τούς τρομοκράτησε. Ήσαν όλοι τόν τραγικό τε-λος τού υποβρυχίου που κυ-βερνούσε ο Σάμπσον. Ο φό-βος πως θάβρισκαν θάνατο φοιχτό μέσα στο νερό, τούς έ-καμε να ριχτούν όλοι, πανικο-βλητοί, σαν τρελλοί, προς τήν είσοδο τού φουόριου, όπου έλ-πιζαν να μπορέσουν να κατα-φύγουν.

Μά τόν «Φουζί» προχωρούσε γρηγορώτερα απ' αυτούς. Δεν άργησαν λοιπόν να καταλα-βούν ότι τού κάκου προσπα-θούσαν να τόν εφεύγουν. Κι' αποφάσισαν τότε να πουλή-σουν ακριβά τόν τομάρι τους. Τόν υποβρύχιο τους χτυπού-σε. Ξέσκιζε κορμιά, τινάζε μα-κρούα μετάλλινες κάσκες, έσπα-ζε άναπνευστικές συσκευές. Με-τά τήν πρώτη έπιθεσι, έκαμε μία στροφή για να ξαναορ-μύση.

Οι δύτες, που δεν είχαν πιά καμιά έλπίδα, τού πέταξαν τότε έλαφρές νάρκες, σαν χει-

— Άσφαλώς, γιατί... Πριν άποτελειώση τή φράσι- του ο αξιωματικός, δυο βλή-ματα έκσφενδονίστηκαν, τόν ένα μετά τόν άλλο, απ' τήν παρ-άξενη εκείνη πολεμική μηχανή.

Ο Μπούρνε Ντάβενπορτ τά εί-δε να έρχονται προς τόν «Φου-ζί» — γιατί η αντίσφιξι τού νερού λιγότευε πολύ τήν τα-χύτητά τους.

Ο αξιωματικός έδωσε άμέ-σως μία διαταγή στις μηχανές, και τόν υποβρύχιο ανέθηκε προς τήν έπιφάνεια. Αυτή η μαγού-βρα τόν έσωσε: Τά δυο βλήμα-τά έσκασαν εκάτo μέτρα καμπ-τόστερα του, κι' η σφή του νε-ρού που δημιουργήσαν τόν πέ-ταξε προς τόν δίκτυ.

— Άργιεύουνε τά πράγμα-τα, τρυλίσε ο Ντάβενπορτ. Κι' αν άκόμα δεν μάς βουλιά-ξουνε, πάντως θά μάς προσε-νύσουνε σοβαρές βλάβες.

— Και δεν θά υπορέσουμε πιά να σώσουμε τά άγαπητά μάς πρόσωπα, συμπλήρωσε η Νινίτα.

— Μη φοβάσθε, μίς, έπενε-δη ο αξιωματικός. Σας υπό-σχομαι ότι ο πατέρας σας κι' ο μηχανικός του θά σωθούνε, και γοργά μάλιστα! Τόν «Φουζί» είναι γεροφτιαγμένο κι' έχει μηχανές που τόν έξα-σφαλίζουν έκπληκτική ταχύτη-τα κι' ευκινησία. Μην άνησυ-χάτε λοιπόν.

— Πολύ καλά, φίλε μου. Έ-γώ άπόλυτη έμπιστοσύνη σε-σά... Μα τί λογασιάζετε να κάμνετε; — Νά ξεγοντώ τους άντι-πάλους μας. — Με ποιόν τρόπο; — Άρίστε με, να δοκιμάσω κάτι που έχω υπ' όψη μου, μίς. Δεν τάβγαλα πέρα καλά στην περίπτωση των χταποδιών;

ΧΙΛΙΕΣ ΦΟΡΕΣ
Πιο όμορφη
ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
Zande
(Ζάντε)
το μοναδικό κραγιόν
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ και ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ
THE "ZANDE" COSMETIC CO. N.Y.
ΑΝΤΙΠΡΟΣ-ΚΑΘΑΚΤΡΩΝΗ-ΛΙΜΝΟΝΑ 9
ΤΗΛ. 28.033

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ειδική Θεραπεία Ρυτίδων Κρυσταλλικών και Αποτελεσματική Θεραπεία πτώσεως μαλλιών.
Συμβουλευθείτε δωρεάν.
Αισθητική. Σ. Α. ΧΡΥΣΤΗ
Νίκης 13, τηλ. 29-548

Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ - ΑΜΠΑΖΩ
Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Παρισίους δια την περιποίησην προσώπου - δέρματος. Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες, παχύσαρκα. Δέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗ Σ.
*Αγ. Κων/νίνου 14

BANOL
Θά εἰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δυσοσμίαν τῶν ποδῶν σας.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ARIZONA
Λευκὸν εἰς φιάλας καὶ σωληνάρια, διὰ ὑποδήματα, τσάντες, ζῶνες κλπ. λινὰ καὶ δερμάτινα εἶδη

—Καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα!
—Συνεπῶς, μπορεῖτε νάσαστε βεβαίᾳ κι' ὅλας γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ἀγαπητῶν σας προσώπων.
—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! ψιθύρισε ἡ Νινίτα.
—Σταθῆτε κοντὰ στὸ περισκόπιο καὶ κυττάζετε τί θὰ γίνῃ...
Τὸ ὑποβρύχιο, ὑπακούοντας πειθνῆνιὰ στοὺς χειρισμοὺς, εἶχε ξανακατεβῆ βαθειὰ μέσ' στὸ νερό, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν καὶ πρὶν ἀπὸ ἕνα λεπτόν.
Λίγο μακρύτερα, οἱ δύτες προετοίμαζαν κάποια καινούργια ἐπιθεσι. Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς τοὺς πρόλαβε. Χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ μηχανήμα, διωχέτευσε καὶ πάλι ἰσχυρὸ ηλεκτρικὸ ρεύμα στὸ μεταλλικὸ σκάφος.
—Ὅλος ἐκεῖνος ὁ ηλεκτρισμός, ποὺ χρησιμοῦνε κανονικὰ γιὰ τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν του, διαγύθηκε μέσα στὸ νερό — ποὺ ἦταν καλὸς ἀγωγός, χάρις στὸ ἀλάτι ποὺ περιείχε.
Οἱ δύτες δέχθηκαν ἕνα φοβερὸ κλονισμό, ποὺ τοὺς τίναξε τὸν ἕνα πᾶνω στὸν ἄλλον, νεκροὺς ἤδη ὁ πωροδότης καταδικασμένοι σὲ θάνατον.
Τὸ «Φουζὶ» δὲν εἶχε τώρα πιά κανένα ἐμπόδιο μπροστὰ του. Διάθηκε ἐλεύθερα τὸ δίκτυν.
—Ἀκόμα καὶ τὸ μικρὸ ὑποβρύχιο φοοῦριο εἶχε βουβαθῇ. Τὰ κανόνια του ἔμεναν ἀχρησιμοποίητα. Προφανῶς, ἡ ηλεκτρικὴ ἐκκένωσι εἶχε παραλύσει ἐκεῖνους ποὺ τὰ χειρίζονταν.
—Ὅταν βρέθηκε μέσα, στὴν περιφραγμένη περιοχὴ τοῦ μεγάλου πλωτοῦ φουριρίου, τὸ ὑποβρύχιο διευθύνθηκε πρὸς τὸν πύργο-φυλακῇ.
Μία ζωρὴ συγκίνησις ἐσφίγγε τις ψυχὰς ὅλων ὅσοι βρισκόνταν σ' αὐτό. «Θὰ βρισκόνται ἅραγε πάντα στὴν ἴδια φυλακῇ, ἡ θὰ τοὺς μετέφερε ἄλλου ὁ Μὰκ Ρόλλερ;» ἀναρωτιόταν ἡ Νινίτα.
Σὲ κάθε στορφοῦ τῆς ἑλικας, ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατώτερα ἀπ' τὴν ἀγωνία...
Σὲ λίγο, ἐξώρισε μέσ' στὸ νερό μιὰ σκιά. Ὅλοι ἀνατρίχισαν.
—Ὁ ὑποβρύχιος πύργος! ψιθύρισαν.
Τὸ ὑποβρύχιο αὖτις τὴν ταχύτητά του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σὲ μερικὲς στιγμὲς, ἔφτασε κοντὰ. Ἀναψὲ τότε ἕνα ἀπ' τοὺς προβολεῖς του κι' ἔρριξε τὴ φωτεινὴ δέσμη πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου.
Δυὸ σιλουέτες φάνηκαν ἀμέσως στὸ ἐσωτερικόν του, μέσα ἀπὸ ἕνα φεγγίτη. Ὅταν οἱ δυὸ φυλακισμένοι, ποὺ κουνούσαν ζωρὰ τὰ χέρια τους.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'
Τὸ ὑποβρύχιο πλησίασε στὸ πύργο, τόσο ποὺ ἀγγίξει σχεδὸν τὰ μεταλλινὰ τοιχώματά του. Κυττάζοντας προσεκτικὰ μέσ' ἀπὸ τὸ περισκόπιο καὶ τὰ φινιστρίνια, καθέννας ὑπόρεσε νὰ δῇ τί εἶχε γράψῃ ὁ Ἀντριέν Ζὰν πᾶνω στὸ κρύσταλλο ἐνῶς φεγγίτη τοῦ πύργου.
Ἦταν ἡ ἐξηγήσις, σύντομη ἀλλὰ σαφὴς, τοῦ τρόπου ποὺ ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῶντο γιὰ ν' ἀπελευθερώσουν τοὺς φυλακισμένους.
Ἡ Νινίτα εἶχε διαβάσει ἡδὴ αὐτὲς τὰς ὁδηγίας. Στὸ θεῖο της ὅμως, τὸ σχέδιον ἄγνοε.

ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπραγματοποίητο.
—Ὡστόσο, συμφώνησε πὺς ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσουν τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ σώσουν τοὺς δυστυχισμένους.
Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν ἀκόμη μὲ σινιάλα, ἐλάττωσαν τὸ φῶς τῶν προβολέων, ἀπὸ φόβο μήπως ἡ ἀνταγνεία τοῦ φάσος στὴν ἐπιφάνεια καὶ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τῶν κακούργων.
Εὐτυχῶς, ὁ ἥλιος ἐλαμπε ἔξω κι' ἡ ἀντανάκλασί του στὸ νερό εἶχε ἐμποδίσει ὥς τότε τοὺς ἐχθροὺς ν' ἀντιληφθῶν τίποτε.
—Θ' ἀρχίσουμε τώρα ἀμέσως, μίς; ρώτησε τὴ Νινίτα ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ὑποβρυχίου.
—Ναί, φίλε μου. Δὲν πρέπει ν' ἀργήσουμε περισσώτερο. Κάθε καθυστέρησι εἶναι ἐπικίνδυνη, γιατί μπορεῖ νὰ μᾶς ἀντιληφθῶν.
—Ξέρετε, μίς, ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπιχείρησις τοσοῦτα παράτολμη;...
—Τὸ ξέρω.
—Ἄν τὸ νερὸ εἰσχωροῦσε στὸν πύργο, μὲ τὴν πίεσιν ποὺ ἔχει θὰ τὸν γέμιζε ὁλόκληρον σὲ λίγες στιγμὲς, κι' οἱ δυὸ φυλακισμένοι θάβρισκαν τραγικὸ θάνατον.
—Ἀλλοίμονο! Τὸ καταλαβαίνα πολλὰ καλά... Δὲν ἔχομε ὅμως ἄλλο πρακτικώτερο μέσον.
—Ἄν βοήθετε σεις κανένα, ἐπενέβη ὁ Μπούρνς Ντάβενπορτ, θάχατε γιὰ ἀμοιβὴ σας ἑκατὸ χιλιάδες δολάρια.
—Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Φαινόταν πὺς ἀκολουθοῦσε κάποια σκέψιν... Στὸ τέλος ὅμως, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε:
—Ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρήσῃ.

ΑΛΜΑ

DOP Προβέξετε
..... μὲ πόση εὐχαρίστηση λούζεται!
Ξέρετε γιατί; Γιατί λούζεται μὲ τὸ περίφημον Σαμπιουάν DOP.
Μὲ τὸ DOP ἔχετε πάντα γερά, στιλπνὰ καὶ πλούσια μαλλιά. Τὸ DOP ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα ἀπὸ τὸ πρῶτο λούσιμό.
DOP Κρέμα — DOP λαδί — DOP φάκελλοι
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ L'OREAL PARIS

καουτσουκένου σωλήνα, ἀπ' ὅπου χωροῦσε νὰ περάσῃ ἀνεταῖνος ἄνθρωπος, καθὼς καὶ ὠρισμένα ἄλλα ἐξαρτήματα. Ἐφαρμόσαν τὸ σωλῆνα στὸ φινιστρίνι ποὺ ἀντιστοχοῦσε μὲ τὸ φεγγίτη τοῦ πύργου. Ἡ μιὰ ἄκρη του ἦταν κλειστή. Ἡ ἄλλη αἶξε ἔτσι — ἀλλὰ σὲ μικρότερον κλίμακα — μὲ τὰ κομμάτια τῶν σωλῆνων ποὺ εἶχαν ἀποτελέσει τὸ ὑποβρύχιο τουννελ.
—Ῥάστερα, μ' ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο, ἐφωδιασμένο μὲ διαμάντι, ἐκοψαν κυκλικὰ τὸ κρύσταλλο τοῦ φινιστρίνιου κι' ἐσπράξαν γρήγορα πρὸς τὰ ἔξω τὸ σωλῆνα, μέσα στὸ νερό. Μ' ἕνα συγκολλητικὸ μίγμα ταχυτάτης πήξεως καὶ στερεώτατο — εἰδικὴ ἐφεύρεσις γιὰ νὰ ἐπισκευάζονταν πρόχειρα οἱ ἀβάρεις τῶν ὑποβρυχίων σὲ καταδύσι — ἐφράξαν τελείως τὰ μικρὰ κενὰ ποὺ ὑπῆρχαν ἀνάμεσα στὸ σωλῆνα καὶ στὸ πλάισιο τοῦ φινιστρίνιου. Ἔτσι, τὸ νερὸ δὲν μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ ὑποβρύχιο.
—Ἀὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου γνώμη. Θεωρῶ ἀδύνατον νὰ τὸν νικήσουμε.
—Ἰσως μόνον μὲ τὸν ἀποκλεισμό καὶ μὲ τὴν πείνα...
—Μὰ κι' αὐτὸ εἶναι δύσκολο.
—Γιατί;
—Διάβολε! Εἰμαι βέβαιος πὺς ὁ κακούργος θάχρ συγκεντρώσει στὸ Ράιντελμεν μεγάλες ποσότητες τροφίμων.
—Οἱ εὐρωπαϊκὲς δυνάμεις θ' ἀναλάβουν νὰ καταστρέψουν κατόπιν αὐτῆς τῆς σφοδρωμένης. Μὰ ἂς ἀρχίσουμε τώρα.
—Ἀφίσαν τὸ περισκόπιο, γιὰ νὰ πλησιάσουν πάλι στὸ φινιστρίνι ποὺ βρισκότανε πλησιέστερα στὸν πύργο.
—Θὰ χρησιμοποιοῦσαμε λοιπὸν τὸ σωλῆνα ποὺ μᾶς ὑπέδειξε ὁ μηχανικός;
—Ἔτσι πρέπει.
—Πολὺ καλά.
—Φροντίστε γιὰ τίς σχετικὰς προετοιμασίας. Πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μεθοδικά.
—Ὁ ἀξιωματικὸς βγῆκε καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο, μαζὶ μὲ δυὸ ναῦτες, ποὺ κουβαλοῦσαν στοὺς ὤμους τοὺς ἕνα τεράστιον

Η ΠΟΥΔΡΑ COTY
Θά δώσῃ στὸ πρόσωπό σας τὴν φρεσκάδα τῆς ἀνοιξέως.

τοὺς ἀνθρώπους του.
Τέλος, ὁ ἐφοπλιστὴς ἔφτασε μέσ' στὸ ὑποβρύχιο. Ἡ Νινίτα δόχθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε τρυφερά.
Ἡ συγκίνησις ὅλων εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Ἀκόμη κι' ὁ Μπούρνς Ντάβενπορτ εἶχε δακρύσει καὶ πρόφερε λέξεις ἀσυνάρτητες.
—Ἀμέσως κατόπιν ὅμως ὁ Τζὰκ Ντάβενπορτ σκέφθηκε τὴν Ἀντριέν Ζὰν.
—Αὐτὸς μ' ἔσωσε! δῆλωσε. Στὴν ἐφευρετικότητά του ὄφειλεται αὐτὸ τὸ σχέδιον, τὸ μόνον ποὺ μποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῇ.
—Ναί, ἀλήθεια! Πῶς μποροῦμε νὰ τὸν ἀνταμειψοῦμε; ρώτησε ὁ ἀδελφός του.
—Μὲ τὴν ἐκτίμησίν σας καὶ τὴ φιλίᾳ σας! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.
Καὶ πῆδσε ἔξω ἀπ' τὸ σωλῆνα τῆς ἐπικοινωνίας ὁ τολμῶδες νεός.
—Σωθήκατε! Σωθήκατε κι' οἱ δυο! φώναξαν ὅλοι γύρω τους.
—Ναί! Χάρις στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ! εἶπε ὁ μηχανικός. Μὰ θ' ἀφίσουμε ἀτιμώρητο αὐτὸ τὸ ληστῇ, τὸ Μὰκ Ρόλλερ.
—Δὲν μ' ἀρέσει καὶ μένα καθόλου, αὐτό... ἀπάντησε ὁ Τζὰκ Ντάβενπορτ, ποὺ διωοῦσε ἐκδίκισιν.
—Μὰ ποὺ νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε, τὸ δαίμονα; ρώτησε ἡ Νινίτα. Ἰσως νὰφυγε ἀπ' τὸ Ράιντελμεν.
—Ὅχι. Σίγουρα. Βρίσκεται ἀκόμα στὸ νησί. Εἰμαι βέβαιος πὺς εἶναι ἡσυχος στὸν πύργο του, δίχως νὰ φαντάζεται καθόλου τὴν ἐκπληξὴ ποὺ τοῦ ἐτοιμάζουμε.
—Πιθανόν. Μὰ θάταν πολὺ δύσκολο νὰ φτάσουμε ὡς αὐτόν.
—Ἀπεναντίας, δὲν ὑπάρχει τίποτε εὐκολώτερο!
—Πῶς θὰ τὸ κατορθώσετε; Θεέ μου, ἂν ξαναπέσετε στὰ χέρια τῶν κακούργων;
—Δὲν τῶμα σκοπὸ. Μὰ θέλω νὰ ἐξοντώσω αὐτὸ τὸ φεῖδι μέσα στὴ φυλακῇ του.
—Μὲ ποῖον τρόπο ὅμως; ρώτησε ζωρὰ ὁ ἐφοπλιστής.
—Θὰ σας ἐξηγήσω ἀμέσως, καλοὶ μου φίλοι.
—Σὰς ἀκούμε μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ κι' ἀνυπομονησία.
—Λοιπόν, ὁ ὑποβρύχιος φυλακὴ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν πύργο τοῦ Μὰκ Ρόλλερ μὲ μιὰ ὑπόγεια διόδον, ποὺ περνάει κάτω ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας κι' ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ καταραμένο νησί. Ἀπὸ κεῖ μπόρεσα νὰ φτάσω ὡς τὸν πατέρα σας, μίς Νινίτα. Τίποτε δὲν μ' ἐμποδίζει λοιπὸν νὰ ξανακάνω τὴν ἴδια διαδρομὴν, ἀντιθέτως τώρα, καὶ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ ὅλους μᾶς!
—Θέλετε νὰ μπῇτε στὸν πύργο του καὶ νὰ τὸν χτυπήσετε; ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ Νινίτα.
—Ὅχι. Αὐτὸ θάταν ἀκατόρθωτον.
—Τότε λοιπόν;...
—Θὰ προχωρήσω ὡς κάτω ἀπ' τὰ θεμέλια τοῦ πύργου καὶ θὰ βάλω ἕνα βαρέλι μ' ἐκρηκτικὰ ὕλης στὸ κατάλληλον σημείο. Μ' ἄλλα λόγια, θ' ἀνατινάξω τὴν φυλακῇ τῶν ληστών καὶ θὰ τοὺς θάψω ὅλους κάτω ἀπ' τὰ εἰρήπια. Πῶς σας φαίνεται ἡ ἰδέα μου;
—Περὶ ὅλην! φώναξε ὁ ἐφοπλιστής, γοητευμένος.
—Κι' ἀπόλυτα πραγματο-

Πλῆθος ἀρσενία
Πλῆθος ἐκφυγμένων
μὲ τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ
ὅτι δὲν ἐξάφουν τὰ χεῖρά σου ἐπὶ τὸ φάριον οὐτε ἐπὶ τὸ φέριμα

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΚΡΑΓΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΓΙΝΗΣΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΖΑ - ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Χαρ. Τριμυθίου 113 - Τηλ. 613-610

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρὰς ἀποστάσεως. Μετσόδου 19 (στ' Μουσείου) 8-1 π.μ. καὶ 5-7 μ. μ Τηλ 663-673

ΜΕ ΔΟΒΕΙΛ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
Ρεθυμμιζαὶ ψυχρεῖα
Π.ΤΣΙΜΠΙΑΝΣ & Θ.ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΟΥ, 6. ΠΛΑΤ. ΚΑΝΙΤΩΣ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
1600 τὸ μυστικὸν μᾶς
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
*Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Κυρίες μου.

Η μοντέρνα Ιταλική
δαφνι μαλλιών

Tinsol

είναι η μόνη που αποδίδει
φαικόν χρωματισμόν και
πιάνει εύκολα...

Ακίνδυνος συμφώνως τῷ
διατάγματι Υπουργίου Υ-
γιεινῆς 10-12-53.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Μυρο-
πωλεῖα καὶ Φαρμακεία.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Σανταρόζα 1 Δ
—Τηλ. 36.127 - Α 8 ἡ ν α ι—

“ΔΕ”
Κυρίες μου!!
Θέλετε νὰ σὰς θαυμάζουν
γιὰ τὴν ομορφίαν σας;
ΜΕΤΑΚΕΡΙΣΣΕΤΕ
τὴν Ἀερωοποιημένην
ΠΟΥΔΡΑ

ΠΟΥΔΡΑ
ΣΤΡΑΟΥΣ

ΠΟΥΔΡΑ
ΣΤΡΑΟΥΣ
13000
κι ἑκατομμύρια
ΔΟΡΕΑΝ
ΠΛΕΙΡΑΙΣ ΠΑΝΤΟΥ
ΠΛΗΡΕΙΣ
ΚΟΝΔΡΙΚΗ-ΛΙΑΝΙΚΗ Σταδίου 51
ΤΗΛ 29340

ποιήσιμ, ποδοθεσε δ μηχανι-
κός.

—Φτάνει μονάχα νὰ μὴ συ-
ναντήσετε στὸ δρόμο σας αὐ-
τὸ τὸν κακούργο.

—Δὲν τὸ πιστεύω. Μὰ, κί,
δὲν συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρά-
γμα, ξέρω ν' ἀμυνθῶ. Κί ὁ
Θεὸς δὲν μὴ δώσει δύναμι!

—Θέλετε λοιπὸν νὰ δοκιμά-
σετε τώρα ἀμέσως;

—Βεβαίως!

—Μόνος, ἢ μὲ ἄλλους συν-
τόφους;

—Μοῦ στάνουν δυὸ βοηθοί,
καλὰ ὠπλισμένοι, γιὰ κάθε ἐν-
δεχόμενο. Σεῖς θὰ με περιμέ-
νετε ἐδῶ. Δὲν πιστεύω νὰ σὰς
ἐπιτεθῇ κανεὶς. Ὁ Μὰκ Ρόλ-
λερ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ὑποβρύ-
χιο μονάχα, καὶ τὸ «Φουζὶ» τὸ
κατὰστρεψε...

—Εἰς τὸν λοι-
πὸν!

Καί, γυρίζοντας στὸν ἀξι-
ωματικό, ὁ Ἀντριέν πρόσθεσε:

—Διατάξτε, σὰς παρακα-
λῶ, νὰ μοῦ φέρουν ἕνα βαρέλι
βαμβάκοπυρίτιδας. Ἐχομε ἀο-
κετὴ ἀπ' αὐτὴ στὸ ὑποβρύχιο,
ἀν δὲν κάνω λάθος.

—Ἀσφαλῶς! Ὅση ἀρκεῖ
γιὰ νὰ τινάξουμε στὸν ἀέρα
ἕνα δολοκίτρο στόλο, ἀν χρειά-
σθῃ.

—Ἦραϊ... Διαλέξτε ἐπί-
σης δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνδρες σας,
γιὰ νάρθουν μαζί μου.

—Καλύτερα νὰ τοὺς διαλέ-
ξετε μόνος σας.

—Ὅπως θέλετε.

Μπήκαν μαζὶ στὸ μηχανο-
στάσιο κί, ἐπικοινωνήσαν μὲ
τοὺς ναύτες. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς
δέχτηκαν πρόθυμα ν' ἀκολουθῇ-
σουν τὸν Ἀντριέν. Ἐφοδιά-
σθηκαν δὲ μ' ἕνα βαρελάκι βαμ-
βάκοπυρίτιδας, ἀπ' τὴν μικρὴ
πυριτιδαποθήκη τοῦ ὑποβρυχί-
ου, καὶ μ' ἕνα μεγάλο ρολὸ
χάκινιο σύρμα.

Ἀφοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες
ὁδηγίες, ὁ Ἀντριέν Ζὰν μπή-
κε στὸν ἐλαστικό σωλήνα καὶ
ἐξαγορεύσει στὴν ὑποβρυχία
φυλακή.

Ὅταν βρέθηκε ἐκεῖ, τοῦδω-
σαν μὲς ἀπ' τὸ σωλήνα τὸ
βαρελάκι καὶ τὸ σύρμα. Ὑστε-
ρα πέρασαν κί οἱ δυὸ ναύτες.
Ὁ Ἀντριέν τοὺς βοήθησε ὅσο
μποροῦσε καλύτερα στὶς κινή-
σεις τους, ποὺ τὶς δυσκόλευε
τὸ μικρὸ πλάτος κί ἡ ἐλαστι-
κότης τοῦ σωλήνος.

—Νάσαστε προσεκτικοί,
αὐτοὺς σύστησε. Μὴ φοβῶσθε
δὲμω... Ἀκολουθεῖτε με. Δὲν
θ' ἀργήσουμε νὰ τελειώσουμε.

Ὅταν κατέβηκαν τὴ μικρὴ
σκαλίτσα καὶ προχώρησαν μέ-
σα στὴν ὑποβρυχία σήραγγα,
ἡ λάσπη τοῦ ἐδάφους ἔκανε
κουραστικά τὰ βήματά τους.

—Προσοχὴ μὴ γλιστρήσε-
τε! τοὺς εἶπε ὁ μηχανικός, ἐ-
νῶ τὸς φώτιζε τὸ δρόμο μὲ
τὸ ηλεκτρικὸ φανάρι του. Ἀν
σὰς πέση τὸ βαρέλι, μπορεῖ νὰ
σκάση. Καὶ τότε...

Μὰ δὲν χρειάζονταν νὰ τοὺς
ἐπιστήθην τὴν προσοχή, γιὰτὶ
οἱ δυὸ ναύτες ἤξεραν καλὰ τὸν
κίνδυνο.

Τὰ τοιχώματα τοῦ ὑπογεί-
ου διαδρόμου ἔρχιναν παρά-
ξενες ἀντανάκλασεις, καθὼς τὰ
φώτιζαν οἱ ἀκτίνες τοῦ φανα-
ριοῦ. Κί οἱ σκιὲς τῶν τριῶν
ἀνδρῶν σχηματίζονταν πάνω
τους, παρὰξένα μακρούς, σὰν
νάταν πλάσματα κάποιου φαν-
ταστικοῦ κί ἀγνώστου κόσμου.

Σιωπὴ ἀπόλυτη βασιλεῖε γύ-
ρω τους. Μόνον κάπου-κάπου
ἀκούγονταν τὸ μονότονο στάλα-
γμα τοῦ νεροῦ ἐπ' τὸ βόλο.

Ἀναγκάζονταν συχνὰ νὰ
σκύβουν λίγο, γιὰ νὰ μπορέ-

σουν νὰ περάσουν ἀπ' τὸ χα-
μηλὸ διάδρομο.

Σὲ λίγο, ἔπαψαν νὰ πέφτουν
οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ. Τὸ ἔ-
δαφος ἔγινε στεγνὸ, ἀμώδης.

ἔχιναν φτάσει στὸ νησί.

—Κοιτεύουμε; ρώτησε ὁ ἔ-
νας ἀπ' τοὺς ναύτες τὸ μηχανι-
κό.

—Ναί, ἡσυχάζετε.

—Ὅχι πῶς φοβόμαστε!

Ἀλλὰ ἄρχισε νὰ μὰς κουρά-
ζῃ ὁ δρόμος, μὲ τόσο βάρος
ποῦ κουβαλάμε.

—Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμα, φί-
λοι μου! Πλησιάζουμε στὸ τέρ-
μα!

Συνέχισαν θαρραλέα τὴν πο-
ρεία τους κί ἔφθασαν ἐπιτέ-
λους στὴ βάση τῆς σκάλας ποὺ
ὀδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
τάφου.

Ὁ Ἀντριέν τὴν ἀνέβηκε γρή-
γορα. Καὶ διαπίστωσε μ' ἱκα-
νοποίηση ὅτι δὲν εἶχε ἔρθει ἐ-
κεῖ κανεὶς κατὰ τὴν ἀπουσία
του. Προφανῶς, οἱ κακούργοι
ἤσαν βέβαιοι πῶς δὲν θὰ μπο-
ροῦσε κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴ
μυστικὴ ἐκείνη διάβασι.

Ἀκολουθοῦμενος πάντα ἀπ'
τοὺς δυὸ συντρόφους του, ὁ
Ἀντριέν ἀκολούθησε τὴ στοὰ
ποὺ ὀδηγοῦσε στὸ μπουντροῦ-
μι δ' αὖτε τὸν εἶχαν φυλακίσει.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, φώτιζε
γύρω του καὶ εἶδε μὲ φόβικη—
ποὺ μεταδόθηκε, ἀκόμη ἱσχυρό-
τερη, καὶ στοὺς συντρόφους
του— τὸ σωρὸ τῶν σκελετῶν
ἀπ' ὅπου εἶχε περάσει. Ἐστη-
σε ἐκεῖ τὸ βαρελάκι τῆς βαμ-
βάκοπυρίτιδας, ἐφόρμωσε τὸ
σύρμα ποὺ θὰ προκαλοῦσε τὴν
ἐκρηκτὴ ἀπὸ μακρούς, μ' ἕνα ἡ-
λεκτρικὸ σπινθῆρα. Ὑστερα ἀ-
κολούθησε πάλι τὸν ἴδιον δρό-
μο, ἀντιθέτως, ἐξελιγόντας
πίσω τοῦ τὸ χάκινιο σύρμα.

Ὅταν ἔφθασαν ὡστόσο στὸ
τάφο τοῦ Ὀλάφ, σταμάτησαν
ἐξωνικά. Τοὺς εἶχε φανῇ πῶς
ἄκουσαν κάποιο θόρυβο...

—Τί εἶν' αὐτό; ψιθύρισε ὁ
μηχανικός, σὰν νὰ μιλοῦσε
στὸν ἑαυτὸ του.

—Ποῖς ξέρει... Ἰσως κί
λήσανε τίποτα πέτρες... ἀπὸ
κανένα ποτικί!

—Δὲν εἶν' ἀπίθανο. Ὡστό-
σο, ἂς προχωροῦμε μὲ προφύ-
λαξι. Καὶ νάχετε ἑτοιμὰ τὰ πι-
στολῖα σας! Θὰ σῶσω τὸ φα-
νάρι καὶ θὰ προχωρήσουμε στὰ
σκοτεινὰ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας δεύ-
τερος θόρυβος, πρὶο δυνατός,
τοὺς ἔκαμε νὰ κρυφτοῦνε γρή-
γορα πίσω ἀπ' τὶς προεξέχες
τοῦ βράχου.

—Πέσετε χάμω καὶ μὴ κου-
νιέστε! διέταξε σιγανὰ ὁ μη-
χανικός.

Ὅλοι ἔπεσαν μπρούμυτα,
τεντώνοντας τ' αὐτὶ τους καὶ
προσπαθώντας νὰ συλλάβουν
τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Γιὰ ἕνα λεπτό, δὲν ἄκουσαν

τίποτε. Ὑστερα εἶδαν κάτι νὰ
κουνιέται πίσω ἀπ' τὸν τάφο
τοῦ Ὀλάφ.

Ἦταν μιὰ μεγάλη πλάκα,
στημένη ὁρθία, κολλητὰ στὸν
ἕνα τοῖχο τοῦ ὑπογείου. Πίσω
ἀπ' αὐτὴν, φάνηκε λίγο φῶς
τῆς ἡμέρας.

Ἡ πλάκα ἐξακολουθοῦσε νὰ
μετατοπίζεται. Κί οἱ τρεῖς ἄν-
δρες ἐνοιώσαν τὸ δροσερὸ ἀέ-
ρα ποὺ εἰσχωροῦσε ἀπ' τὸ ἀ-
νοιγμα.

Κουμένοι στὸ σκοτάδι, κύτ-
ταζαν μ' ὄλη τους τὴν προσο-
χή, συγκρατώντας καὶ τὴν
ἀνάσα τους καὶ προσπαθώντας
νὰ καταπράνουν τοὺς χτύπους
τῆς καρδιάς τους, ποὺ φαίνό-
ταν πῶς ἤθελε νὰ τεταχθῇ ἔ-
ξω ἀπ' τὴ στήθη τους...

Μιὰ ἀνθρώπινη σιλουέτα φά-
νηκε ἐπιτέλους στὴν κρυφὴ
πύρρα, μπροστὰ στὸ φῶτο ποὺ
σχημάτιζε ὁ γαλακτὸς οὐρανός.

—Ἐνας θνητός! ψιθύρι-
σε ὁ Ἀντριέν Ζὰν.

—Ἐνας ἀπ' τοὺς κακούρ-
γους!

—Τί ἔρχεται νὰ κάνῃ ἐδῶ;

—Σοῦ! Σωπάστε. Θὰ δοῦ-
με...

Πάντως, εἶναι ἐνδιαφέ-
ρουσα ἡ ἀνακάλυψις ὅτι ἡ ὑ-
πόγεια αὐτὴ κρυπτὴ ἐπικοινωνι-
αὶ μὲ τὸ νησί μὲ μιὰ μυστικὴ
διόδου.

Στὸ μεταξύ, ὁ ἄγνωστος εἶ-
χε προχωρήσει μὲς τὸ ὑπό-
γειο. Ἀνέβηκε στὸν τάφο τοῦ
Ὀλάφ, εἶδε πῶς ἦταν ἀνοι-
χτός, κί ἔμπηξε μιὰ φωνὴ ἑκ-
πλήξεως καὶ μανίας... Πῆδρε
ὑστερα κάτω, διευθύνθηκε πρὸς
τὴν τρύπα ἀπ' ὅπου εἶχε μπη-
καὶ χάθηκε, τόσο βιαστικά ὥ-
στε τὴν ἔλασε ἀνοιχτὴ πίσω
του.

Ὁ Ἀντριέν Ζὰν σπκώθηκε
τότε κί, εἶπε στοὺς ἄλλους.

—Πρέπει νὰ δώ... Ἐλάτε μα-
ζί μου!

Πῆγαν ὡς τὴν κρυφὴ ἔξοδο,
ἀπ' ὅπου εἶχε φύγῃ ὁ ληστής.
Κί ἀφοῦ ἀφουγκράστηκαν μιὰ
στιγμὴ, βῆκαν κί αὐτοὶ ἀπὸ
κεῖ.

Τὸ ἀνοιγμα ὀδηγοῦσε σὲ
μιὰ βραχώδη πλαγιά τοῦ νη-
σιοῦ, ποὺ κατέβαινε σχεδὸν κα-
τακόρυφα πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἐνα στενὸ μονοπάτι, φαγό-
μενὸ ἀπ' τὸ πέοςμα τῶν σι-
ῶνων, χανότανε πίσω ἀπὸ μιὰ
προεξοχὴ αὐτοῦ τοῦ βράχου.

Ἦταν ἡμέρα, ἔξω. Ἡ θά-
λασσα, μὲλλον ἥμενη, ἔσπαζε
στὴ βάση τοῦ βράχου, σὲ κανο-
νικά διαστήματα, στεφανώνον-
τας μ' ἀφρούς τοὺς μικροὺς
σκοπέλους ποὺ τοιγυρίζαν τὸ
νησί.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔσκυψαν πά-
νω ἀπ' τὴν ἀβυσσο.

Ἐνα θορυβώδες πέταγμα κί
οἱ σκιὲς μερικῶν μεγάλων που-
λῶν τοὺς ἔκαμαν ν' ἀνασκι-
οτήσουν.

—Μὴ φοβάσθε, εἶπε ὁ μη-

χανικός στοὺς ἄλλους. Θαλασ-
σοπούλια εἶναι.

—Θὰ ὑπάρχουνε πολλὰ ἀπ'
αὐτὰ ἐδῶ, γιὰτὶ δὲν τὰ ἐν-
χλοῦνε συχνά!

—Βεβαίως. Κυττάχτε πόσες
φωλῆες!...

Πραγματικά, μὲς τὶς σχι-
σμεὲς τοῦ βράχου, σ' ὅλες τὶς
προεξέχες, ὑπάρχον μεγάλες
φωλῆες ἀπὸ θαλασσινὰ φυτὰ.
Τὰ θηλυκὰ πουλιά, ποὺ κλω-
σοῦσαν τ' αὐτὰ τοὺς μέσας σ'
αὐτές, δὲν φάνηκαν νὰ ἐνδια-
φώνονται γιὰ τὴν παρουσία
τῶν ἐνοχλητικῶν...

Μὰ οἱ τρεῖς ἄνδρες δὲν ἔ-
χασαν τὴν ὥρα τους κυττάζον-
τάς τὰ. Προχώρησαν στὸ στε-
νὸ καὶ δυσβάτο μονοπάτι. Σὲ
λίγο ὅμως, ἀναγκάστηκαν νὰ
σταματήσουν.

ἔχιναν φτάσει μπροστὰ σ' ἕ-
να κατακόρυφο γκρεμὸ. Ὑψους
δεκαπέντε μέτρων περίπου. Με-
ρικές γούβες σκαμμένες σ' αὐ-
τὸν, ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος
πρωτόγονης σκάλας. Ἀπὸ κεῖ
ἔβγαινε κανεὶς στὴν κορυφὴ τοῦ
βουνοῦ.

—Περιμένετε ἐδῶ, εἶπε ὁ
Ἀντριέν Ζὰν στοὺς ἀνθρώπους
του. Θέλω νὰ δῶ ποὺ βγάζει
αὐτὴ ἡ σκάλα.

—Φτάνει νὰ μὴ σὰς συμβῇ
τίποτε... ψιθύρισε ὁ ἕνας ναύ-
της.

—Θὰ προσέξω.

—Μὴν ἀφήσετε νὰ γυρίσε-
τε! Ὁ ἀνυπομονοῦν στὸ ὑπο-
βρύχιο.

—Ὅχι. Δὲν θὰ πάω μακρό-
τερα ἀπ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ.

Κί ἀφοῦ βεβαιώθηκε πῶς εἶ-
χε τὰ ὅπλα του ἐν τάξει καὶ
γεμάτα, πᾶντε τὸ ποδὶ του
στὸ πρῶτο σκαλοπατί κί ἄρχι-
σε ν' ἀνεβαίνει.

Οἱ σύντροφοί του τὸν κύττα-
ζαν ἀπὸ κάτω, γεμάτοι ἀγωνία.

Ἦταν τόσο κοπιαστικὸ αὐ-
τὸ τὸ ἀνέβασμα, ὥστε ὁ μηχανι-
κὸς δὲν ἄργησε νὰ λαχανιά-
σῃ, ὅσο κί ἂν ἦταν ἀργές καὶ
προσεκτικὲς οἱ κινήσεις του.

Τέλος, ἔφθασε στὴν κορυφὴ
καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ πά-
νω ἀπ' τὸ βράχο. Εἶδε μακρὰ
τὴν ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ, ποὺ κατη-
φόριζε ἀπότομα πρὸς τὴ θά-
λασσα. Μερικές ἐκατομμύριες
μέτρας ὑψηλότερα, βαισκόταν ὁ
παλιὸς πύργος, καὶ κάτω δια-
κοινοῦσαν καθαρά τὸ χωριὸ τῶν
κακούργων.

Ὁ Ἀντριέν κύτταξε πρὸς τὴ
θάλασσα. Ἦταν ἔρημη, ὀδεια-
γὴ. Μόνον, μακρὰ, ξεχώριζε ἄ-
όριστα κάποιο πλοῖο— ἡ «Ἀν-
δρομέδα», δίχως ἄλλο.

Δεξιά, ὕψωνόταν ἀπ' τὴν ἐ-
πιφάνεια τοῦ νεροῦ τὸ πλωτὸ
φορῶριο, μὲ τὰ φοβερά κανόνια
του.

Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὴ τὴν ἐ-
ξέτασι, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ

σχηματίσῃ μιὰ γενικὴ ἰδέα τῆς
οὐκωσέως τοῦ νησιοῦ, ὁ Ἀν-
τριέν ἐτοιμάστηκε νὰ ξανακα-
τεβῇ.

Μὰ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄκου-
σε μπροστὰ του ἕνα θόρυβο ἀ-
πὸ τὰς πτέρες τοῦ κυλοῦσαν κί
ἀπὸ ἀνθρώπινα βήματα.

Ἐμεινε διστακτικὸς μιὰ στι-
γμὴ— ὅσο ἀκούσε γιὰ νὰ τὸν
δρῶνε ἐκείνοι ποὺ ἔρχονταν!

Ἀκούσε φωνές, ἄγρια οὐρλιά-
σματα, πίσω ἀπ' τοὺς βρά-
χους.

—Αὐτοὶ εἶναι! φώναξε κά-
ποιος. Ἀπάνω του! Σκοτώστε
τον!

—Ὁ Μὰκ Ρόλλερ! ψιθύρισε
ὁ μηχανικός.

Ἀρχισε νὰ κατεβαίνει, ἀλ-
λὰ οἱ σύντροφοί του τοῦ φώ-
ναζαν:

—Ὅχι, μὴν κατεβαίνετε,
γιατὶ θὰ σὰς σκοτώσουν ἀπὸ
ψηλά! Προφυλαχτῇ πίσω ἀπ'
αὐτὴ τὴν προεξοχὴ τοῦ βράχου
καὶ ἀμυνθῇτε.

Ἡ κατάσταση τοῦ Ἀντριέν
Ζὰν ἦταν πραγματικὰ μιὰ ἀπ'
τὶς τρομερότερες ποὺ μπορεῖ
κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Γιὰ νὰ κατεβῇ, θάπρεπε νὰ
κροτιέται μὲ χεῖρα καὶ μὲ πό-
δια. Ἀλλοίως, θὰ γκρεμιζόταν
στὸ βάθος τοῦ βράχου!

Κί ἐνῶ αὐτὸς θὰ κατεβαίνει ἔ-
τσι, οἱ ἄλλοι, ἀπ' τὴν κορυ-
φή, θὰ τὸν εἶχαν στὴ διάθεσί
τους, ἀνίκαν ν' ἀμυνθῇ, καὶ
δὲν θὰ δυσκολευόνταν καθόλου
νὰ τὸν ἐξανάμουν.

Ὡστόσο, δὲν ἔχασε τὴν ψυ-
χραιμία του. Κρυφτικὴ πίσω ἀ-
πὸ ἕνα βράχο, κί ἀφοῦ πάτησε
γερά, ὥστε νάχη τὰ χεῖρά του
ἐλεύθερα, περιέμενε τὴν ἐπίθεσι.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ νόμισαν πῶς
κατέβαινε ἀπ' τὸ γκρεμὸ, κί
ὠρμησαν ὅλοι ὡς τὴν ἀκρὴ του.

Ὁ νέος τέντωσε τότε τὸ χεῖρ
του καὶ πυροβόλησε δυὸ φο-
ρές. Εἶδε δυὸ σώματα νὰ πέ-
φτουν, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι κα-
κούργοι ὀπισθοχωροῦσαν ἀτα-
κτα.

Ἀκούσε πυροβολισμοὺς ἀ-
πὸ ψηλά, κί οἱ σφαῖρες σοῦρι-
ξαν γύρω του, ἀλλὰ δίχως νὰ
μποροῦνε νὰ τὸν χτυπήσουν.

Μιὰ τολμηρὴ ἰδέα πέρασε
ἐξωνικά ἀπ' τὸ μυαλό του:

«Θὰ νομίσουν πῶς εἶμαι
πάντα κρυμένος πίσω ἀπ' αὐ-
τὸ τὸ βράχο, καὶ δὲν θὰ τολ-
μήσουν νὰ πλησιάσουν γιὰ νὰ
βεβαιωθοῦν. Ἐγὼ λοιπὸν τὸν
καιρὸ νὰ ἐπωφεληθῶ γιὰ νὰ
τὸ σκάσω...»

Ἐμεινε ἀκίνητος μιὰ στι-
γμὴ, σὰν νάθελε νὰ καταστρώ-
σῃ ὁλόκληρο τὸ σχέδιό του.

Ἐπείσαν κί ἄλλοι πυροβο-
λισμοὶ, ποὺ τοὺς πολλαπλασία-
σε ἡ ἡχώ. Ὑστερα ἀπλώθηκε
σιωπὴ.

«Ἰσως νὰ παραμονεύουν!»

συλλογίστηκε ὁ Ἀντριέν.

Σπκώθηκε σιγὰ-σιγὰ καί, μὲ
τὸ ρεβόλβερ στὸ χεῖρ, ἔδριξε
μιὰ ματιὰ πάνω ἀπ' τὸ χεῖλος
τοῦ γκρεμοῦ.

Καινοῦργοι πυροβολισμοὶ
χαιρέτησαν αὐτὴ τὴν ἐμφάνισί
του. Οἱ σφαῖρες χτύπησαν τὸ
βράχο ὀλόγυρα του, καὶ μερι-
κές σπασμένες πέτρες πέρα-
σαν δίπλα στ' αὐτιά του.

—Μὲ παραφυλάνε! ψιθύρισε.

Εἶχε προσέξει πῶς οἱ πυ-
ροβολισμοὶ ἔφεταν πίσω ἀπὸ
ἕνα ὑψηλὸ βράχο. Σημάδεψε λοι-
πὸν πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ τὸ ρε-
βόλβερ του, κί ὕστερα ἔσκυ-
ψε ὅσο μποροῦσε τὸ κεφάλι
του.

Ἦθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' το

μέτρα απ' το μονοπάτι που στέκονταν οι δυο σύντροφοί του, όταν φάνηκε μια σκιά ψηλά στο χείλος του γκρεμού κι' άκουστηκε να κατοικυλάει μια μεγάλη πέτρα. Οι δυο ναύτες έμπεσαν μια φωνή και κούφτηκαν όσο καλύτερα μπορούσαν. Η σκιά γάθιζε άμεσως. Μα η πέτρα που είχε ρίξει, εξακολουθούσε να κυλάει με πάταγο στην πλαγιά και πέρασε σ' απώτασι δέκα μέτρων μονάχα απ' το μηχανικό.

—Νά τον!... Νά τον!... Ξεφώνισαν οι δυο ναύτες. Πηδήστε κάτω! Θα σας πιάσουνε. Μα κάνετε γρήγορα, αλλιώς θα σας σκοτώσουνε!...

Η στιγμή ήταν τρομερή, αγωνιώδης. Ψηλά, οι έχθροι που μπορούσαν πραγματικά να φτάσουν από στιγμή σε στιγμή. Κάτω, η βαθεία άβυσσος, όπου μούγκριζε η θάλασσα πάνω στους βράχους.

Τι μπορούσε να κάνει ο Άντριεν Ζαν; Να πηδήσει, όπως του συνιστούσαν οι σύντροφοί του; Μά, αν δεν πρόφταναν να τον αρπάξουν καθώς βάφετε τί θα γινόταν τότε; Θα γκρεμιζότανε στο βάραθρο, θα κοιματιζότανε πάνω στους μύτερους βράχους!

Το σωστό ήταν να κατεβή σιγά-σιγά και με προσοχή, όπως είχε άνεση. Μα θάβρισκε τον καιρό; Η θα ξεπροβάλλε ο Μάκ Ρόλλερ, για να τον χτυπήσει από ψηλά, πριν φτάσει στον προορισμό του;

Ο μηχανικός τ' σκέφτηκε όλ' αυτά μέσα σε μια στιγμή μονάχα. Στις ώρες του μεγάλου κινδύνου, ο νους λειτουργεί με την ταχύτητα της αστραπής.

Υπολόγισε πως του άπαιεταν μερικά μέτρα, για να βρεθεί πια ασφαλισμένος πίσω από το βράχο κι' ελεύθερος να κουνήσει τα χέρια του, ώστε να ξεμονιάζουν απ' την τρομερή κούραση που κόντευε να τα παραλύσει.

Την ίδια στιγμή όμως, φάνηκαν ψηλά στο γκρεμό οι έχθροί του.

—Φυλαχθείτε! του φώναξε ο ένας απ' τους ναύτες.

—Μη νοιάζεστε για μένα, απάντησε ο μηχανικός. Κυτάχτε μόνο τη δική σας σωτηρία. Πυροβολήστε τους, για να φυλαχτήτε.

Οι ναύτες πυροβόλησαν. κι' οι δυο μαζί. Μα ήταν τόσο ζωηρή η συγκίνησή τους, ώστε οι σφαίρες τους άστοχισαν και χτύπησαν το βράχο.

Οι άνθρωποι του Μάκ Ρόλλερ είχαν σπρώξει μια τεράστια πέτρα ως το χείλος του γκρεμού κι' ετοιμάζονταν να την πετάξουν στους έχθρους των. Οι ναύτες είδαν τις τρομερές αυτές προετοιμασίες τους και φώναξαν:

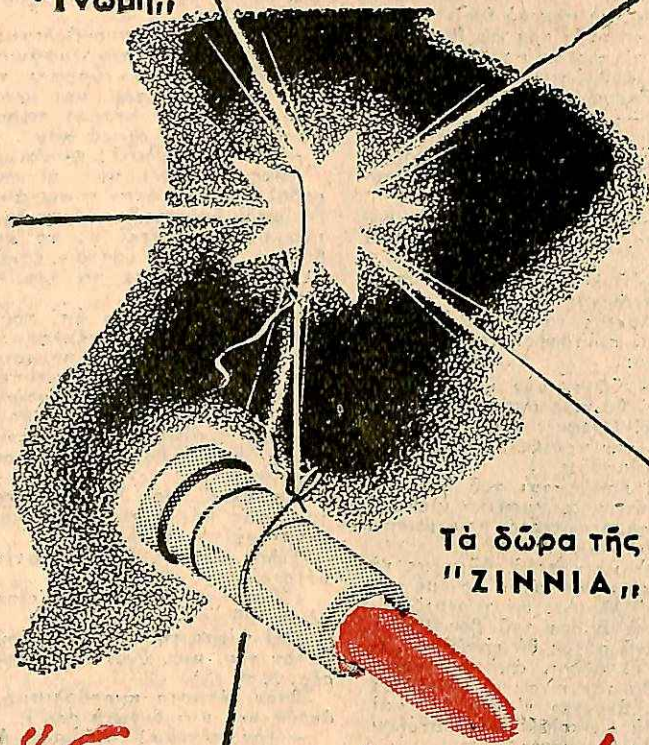
—Για το Θεό, πηδήστε άμεσα! Αλλιώς, είσατε γαμένους!

Ο Άντριεν Ζαν κατάλαβε απ' τον τόνο τους τι θα συνέβαινε, αν δεν ακολουθούσε τη συμβουλή τους και δεν τάπαιζε όλα για όλα...

—Πιάστε με! τους φώναξε. Χαλαρώστε τα δάχτυλα του και γλύστρησε στον γκρεμό. Είχε κλείσει τα μάτια του για να μη βλέπει. Λυπότανε που δεν μπορούσε να χάσει προσωρινά τις αισθήσεις του. Γιατί ήταν βέβαιος πως θα γκρεμιζότανε στην άβυσσο, πάνω στα μύτερα βράχια!

Μα ένοιωσε ξαφνικά να τον

"Γνώμη,"

Τα δώρα της
"ZINNIA,"

"Ένα καινούργιο άστέρι"

ΣΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ ΤΩΝ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ

● Η "ZINNIA," παρουσιάζει με υπερφάνεια το ΝΕΟΝ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ "ZINNIA," παρασκευαζόμενον με θάσιν το Ε Τ Ι Ο Λ Τό Ε Τ Ι Ο Λ είναι το μοναδικόν προϊόν που χαρίζει στα χείλη δροσιά και υγεία και δημιουργεί ένα κραγιόν ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ.

● Η "ZINNIA," προσφέρει ΧΑΡΙΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΣ μέχρι 15ης Ιουλίου μαζί με το ΝΕΟΝ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ "ZINNIA," ως Δώρον και μία πολυτελεστάτη θήκη Νάυλον δι' κέρματα.

● Ζητήσατε από τον προμηθευτήν σας το ΝΕΟΝ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟΝ κραγιόν "ZINNIA," που κυκλοφορεί σε:

1. θήκη περιστροφική μεγάλη.
2. " " " " συνήδη.
3. " " " " με καθρεπτάκι.
4. ανταλλακτικά.

● Δι' κάθε θήκην ή δι' κάθε Δύο ανταλλακτικά θα λάβετε ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ και μίαν θήκην Νάυλον δι' κέρματα.

● Έπωφεληθήτε της εύκαιρίας που σας προσφέρει η "ZINNIA," μέχρι τής 15ης Ιουλίου

Zinnia

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

αποτάζουν τέσσερα δυνατά γέ-
ρια και να τον τραβάνε με δύ-
ναμι μακρυνά απ' τη βάση της
πολωτόνους σκάλας.

Εμπήξε μια φωνή, που τη
σκέπασε όμως κάτι σαν κύ-
λμα βροντής. "Ανοίξε διστα-
χτικά τα μάτια του κι' είδε
πως βρισκόταν δρόμος στο μο-
νοπάτι, με την πλάτη στηριγ-
μένη στο βουνό.

Από κάτω του, ο τεράστιος
βράχος που είχαν πετάξει α-
πό ψηλά οι έχθροί του — και
που είχε λοξώσει, εύτυχως, χτυ-
πώντας σε μια προεξοχή, είχε
πέσει στο βάθος του βαρά-
θρου.

Πέφτοντας στη θάλασσα, τι-
ναξε ψηλά μια στήλη αφοσιμέ-
νου νερού, ενώ ο πάταγος έπα-
ναλαμδανόταν απ' την ήχη, α-
μέτρητες φορές.

Κάμποσα θαλασσοπούλια
φερούσαν βγαλμένα φωνές
φόδου και θυμού.

—"Ας φύγουμε τώρα! είπε
ο ένας απ' τους ναύτες. Θα κα-
τεβούμε... κι' είναι πολύ περισ-
σότεροι από μας! Βλέποντας
πως τους ξεφύγαμε, θα μας κυ-
νηγήσουνε.

—"Αν είναι σωστή αυτή η
προβλεψή σου, τόσο το καλύ-
τερο, φίλε μου.

—Τόσο το καλύτερο. Γιατί;
—Γιατί θα τους περιμένου-
με εδώ και θα τους υποδεχθού-
με με πιστολιές.

—Δεν το βρίσκω πολύ φρό-
νιμο, κ. Ζαν...

—Πιστεύεις λοιπόν πως εί-
ναι δυνατόν να πολεμήσουν ά-
ποτελεσματικά, όπως θάβαν
κρεμασμένοι μεταξύ ούρανού
και γης;

—Δεν λέω αυτό. αλλά...
—Αλλά;

—Θα μπορούσαν να μας κό-
ψουν την υποχώρησι!

—"Εχεις δίκιο. "Αν κάνουν
το γύρο, μέσ' από το πλωτό
φρούριο... Δεν τόχα σκεφθώ!...
Δίχως να λογαριάσουμε πως
θ' ανακαλύπταν τότε την πα-
ρουσία του υποβρυχίου και τη
δραπέτευσί του δεύτερου φυλα-
κισμένου τους! Μια που υπάρ-
χει δε η επικοινωνία με το σω-
λήνα, μπορεί να... Ναι, ναι,
ας φύγουμε άμεσα!

—Είναι καιρός! "Εχω ένα
προαίσθημα πως δεν πρέπει
να χάσουμε στιγμή!

—Καταλαβαίνω! Φοβάσαι
μήπως κατεβούμε στο ύπογειο
απ' το πύργο, για να κάνουν
πίο γρήγορα, και, κλείνοντας
τη μυστική έξοδο, μας καταδι-
κάζουν να μεινουμε εδώ, δι-
χως να μπορούμε να ξεφύγου-
με ούτε απ' το ένα μέρος ούτε
απ' το άλλο.

—Ναι, αυτό φοβάμαι.

—Αλήθεια, θάταν φοβερό!
ψιθύρισε ο μηχανικός.

—"Ας τρέξουμε λοιπόν. "Αλ-
λοιώς, θάμιασε χαμένοι... Θ'

αναγκάζομαστε ή να παραδο-
θούμε ή να πεθάνουμε της πεί-
νας. Δεν θα υπήκοε τούτη λύσι.

Ακολουθούσαν κι' οι τρεις το
μονοπάτι, όσο γρηγορότερα
τους έπρεπε το μικρό του
πλάτος, πηδώντας πάνω απ'
τις σωγμές που είχαν ανοίξει
στον βράχο οι κεραυνοί κι' η
φυσική φθορά του χρόνου.

«Φτάνει να μη μας κοστίζει
πολύ ακριβά η περιέργειά
μου!» έλεγε με το νου του ο
μηχανικός.

Φοδόν, σε κάθε στορφή,
μήπως βρεθεί αντίθετος με
τους έχθρους. Μά, εύτυχως το
μονοπάτι ήταν έρημο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΜΠΤΩΣΙ!

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ηταν άσυνήθιστη η «ειδικότης» του κ. Τίμπλεμπυ. Κι' ήταν ακόμη μια απ' τις ειδικότητες εκείνες, στις οποίες η φήμη ισοδυναμεί με καταστροφή. Γι' αυτό άλλωστε, αντί να διαλαλή κάθε επιτυχία του, φρόντιζε άπεναντίας κατόπιν ν' αλλάξει όνομα και διεύθυνσι...

Κι' όμως, η μέθοδός του ήταν εξαιρετική: Είχε ήδη στείλει στον άλλο κόσμο όκτω συζύγους του κι' είχε εισπράξει τις ασφάλειες ζωής τους. Τι θαυμάσια ουσία, αλήθεια, το άρσενικό, όταν ξέρη κανείς να το χρησιμοποιή!

Ο Τίμπλεμπυ είχε πια εξοικειωθ' σ' αυτό. Και τώρα έτοιμα-
ζότανε να το χρησιμοποιήσει ακόμα μια φορά για την έννοτη σύ-
ζυγό του, τη Φλόρι. Η γυναίκα αυτή ήταν ακριβώς ό,τι του χρεια-
ζότανε: Είχε αρκετές χιλιάδες στην Τράπεζα, μυαλό άρρακίνο και
καί κανένα συγγενή που ν' ανησυχούσε για το βαρμιάτο κλονισμό
της υγείας της. 'Επί πλέον, ο άντρας της την είχε ασφαλίσει για
ένα σεβαστό ποσό.

Αυτά σκεπτότανε και σήμερα ο Τίμπλε-
μπυ, ενώ καθόταν στο τραπέζι για φαγητό.

—"Ω, Φλόρι, με κακομαθαίνεις! φώναξε.
Τί νόστιμα πράγματα μου μαγειρεύεις!

—"Ο δρόμος προς την άντρηκη καρδιά,
περνάει απ' το στομάχι, απάντησε εκείνη
αποφθεγματικά.

Ο Τίμπλεμπυ χαμογέλασε. Συγχρόνως
έλεγε με το νου του πως είχε φτάσει πια
η ώρα να δώσει την πρώτη μικρή δόσι άρ-
σενικού στη γυναίκα του. "Ηταν βέβαιος
πως θα τα κατάφερνε ωραία κι' αυτή τη
φορά, όπως όλες τις προηγούμενες...

Όστόσο, μια βδομάδα αργότερα, δοκί-
μασε την πρώτη έκπληξι: Η Φλόρι είχε
πάρει την πρώτη δόσι του άρσενικού, μέσα
στον καφέ της. Κι' όμως δεν είχε παρου-
σιάσει την παραμικρή γαστρική διατα-
ραχή!

Σίγουρα, δεν μπορούσε νάναι ένα απ'
τα ελάχιστα εκείνα άτομα που αντέχουν
και στο ισχυρότερο ακόμη δηλητήριο. Κι'
όμως, της είχε δώσει ένα τέταρτο του κό-
κου άρσενικό...

Δοκίμασε και πάλι, αυτή τη φορά μέσα
σ' ένα σάντουιτς. Βεβαιώθηκε πως τόφαγε
ολόκληρο η Φλόρι. "Υστερα περιμενε, με
κάποιο έκευρισμό. Πέρασε μισή ώρα, μιά,
δύο, τέσσερες... χωρίς να συμβη τίποτε!

Τη νύχτα εκείνη, για πρώτη φορά
στη ζωή του, ο Τίμπλεμπυ δεν μπόρεσε
να κλείσει μάτι σχεδόν...

—"Ήσουν πολύ ανήσυχος απόψε, του
είπε το πρωί η Φλόρι. Δεν πιάς να σε δι
ο δόκτωρ "Ατκινς;

Ο Τίμπλεμπυ ανασήκωσε τους ώμους
του. Ο "Ατκινς... ο μεγαλύτερος, ευλο-
γίστης που μπορούσε να νική! Γι' αυτό
ακριβώς τον είχε διαλέξει ο Τίμπλεμπυ για
οικογενειακό τους γιατρό: Γιατί ήταν βέ-
βαιος πως δεν θάταν ικανός ποτέ να υποψιασθ', ότι η Φλόρι δι-
λητηριάσθηκε... Μα δεν τον χρειαζότανε για τον εαυτό του!

Δεν υπάρχει λόγος, απάντησε. Είμαι πολύ καλά...
"Εξετάσε και πάλι το πρόβλημα: "Ηταν φανερό πως έπρεπε να
δώση μεγαλύτερη δόσι στη Φλόρι: ένα ολόκληρο κόκκο. Είχε άρ-
χίσει με μικρή ποσότητα, για να μη παρουσιάση το θάμα του
απτότομα συμπτώματα. "Ακόμα κι' ο ηλιθιώτερος γιατρός, θα μπο-
ρούσε να υποπτευθ', από ένα ξαφνικό θάνατο. Μα η Φλόρι είχε
φαίνεται άνοχη στις μικρές δόσεις.

Το βράδυ εκείνο, λοιπόν, έριξε ένα κόκκο στον καφέ της. Πε-
ρίμενε όλη τη νύχτα, άγρυπνος. Μα η Φλόρι ροχαλίζει ήσυχα και
κανονικά...

Το πρωί, ο Τίμπλεμπυ φαινόταν τόσο άρρωστος, ώστε η γυ-
ναίκα του φώναξε άμεσα τον γιατρό. "Εκείνος τον εξέτασε, παρ-
όλες τις αντιρρήσεις του.

—"Εχετε μια γενική άδυναμία, του είπε. Χρειάζεστε ανά-
παυσί... Μα τί είπ' εκείνο που σας κάνει ν' αγανακτή-
ται;

Τί ήταν; "Οτι η γυναίκα που δεν είχε πάθει το παραμικρό, από
τρεις αλλεπάλληλες δόσεις άρσενικού!

"Αφ' ου να περάση μια βδομάδα κι', ύστερα της έδωσε ένα μισό
κόκκο. Τίποτε και πάλι!

Απελπισμένος πιά, πήρε το μικρό μπουκαλάκι, όπου φύλαγε
το άρσενικό, και μέτρησε πάνω από δυο κόκκους. Μα η Φλόρι
ούτε το κατάλαβε καν... Κι' ο γιατρός έστειλε τον Τίμπλεμπυ
για μια βδομάδα στην έξοχή, για να συνέλθ' απ' την ταραχή των
νεύρων του.

Μόλις γύρισε από εκεί, ξεκλείδωσε το συρτάρι του γραφείου
του και μέτρησε τρεις κόκκους. Πολύ παραπάνω απ' τη θανατηφόρο
δόσι!

Δεν σκέφθηκε ούτε στιγμή να μεταχειρισθ' άλλη μέθοδο, άλλα
δηλητήρια. Είχε συνηθίσει πια με το άρσενικό. Πως να το αλλάξει,
αφού έκανε τη δουλειά του 20 χρόνια μ' αυτό!

"Όταν κάθισαν να φάνε, φταρνίστηκε και
ζήτησε μαντήλι. Η Φλόρι πήγε να του το
φέρει απ' την κάμαρα. Κι' αυτός έπωφελή-
της. Αυτή τη φορά έπρεπε να συμβη κάτι!

Η Φλόρι ξαναγύρισε με το μαντήλι. Συνέχισαν το φαγητό.

Κάποια στιγμή, ο Τίμπλεμπυ πρόσεξε πως τον κύτταζε παρα-
ξένα. Την κύτταζε κι' αυτός... και του φάνηκε τελείως διαφορε-
τική. Τα μάτια της είχαν χάσει την ήλιθια έκφρασή τους κι' έλαμ-
παν άνησυχαστικά!

"Αρχισε μάλιστα ξαφνικά να του λέη, μ' ένα καινούργιο τόνο
φωνής:

—Δεν θα ξέρης, βέβαια, ότι μιλάς στον ύπνο σου!... "Αλ-
λοιώς, δεν θα υποψιαζόμουν ποτέ το σχέδιό σου... όσο κι' αν
είχες επιμείνει να κάνουμε αμοιβαία ασφάλεια ζωής! Τι σύμπτωση,
αλήθεια!...

—Σύμπτωση; Τί έννοεις;... τραύλισε ο Τίμπλεμπυ.

—Όταν σε γνώρισα, σκέφθηκα πως ήσουν ένας
Ιδεώδης σύζυγος, βλάκας και ευπιστός σαν τους προ-
ηγούμενους τρεις άντρες μου. Πίστευα πως ζήτησες
να με παντρευθής κι' εσύ για τα λεφτά μου. Δεν
φαντάσθηκα πως είχες έναν άλλο σκοπό... τον ίδιο
μ' ε το δικό μου! Νά, αυτή είναι η σύμπτωσι!...

Ο Τίμπλεμπυ προσπάθησε να μιλήση, αλλά δεν
μπόρεσε. Το μυαλό του βούιζε...

—Τί άστειο, έ! πρόσθεσε η Φλόρι. "Ο-
ταν ανακάλυψα την αλήθεια, απ' τα παρα-
μιλητά σου στον ύπνο, σ' άφησα να τα κα-
νονίσης όλα εσύ... Να κάνης την ασόφα-
λεια, να διαλέξης ένα
γιατρό άνικανο... "Α-
γοίξα ύστερα το συρ-
τάρι σου με τα κλειδιά
σου, την ώρα που κοι-
μόσουν, βρήκα το δη-

Κάποια στιγμή ο Τίμπλεμπυ πρόσεξε πως η Φλόρι τον κύτταζε
παράξενα.

Ληπτήριο, το πήρα κι' έβαλα στη θέση του μαντηλιού, που έχει
την ίδια όμι με το άρσενικό. Καλά δεν τα κατάφερα... Τι λες και
σύ, αγαπητέ μου;

"Ακουσε το γέλιο της, αλλά σαν νάρχόταν από πολλά μίλια
μακρυνά...

Δεν κατάργωνε να συγκεντρώση τις σκέψεις του, να καταλάβη
καθαρά τί έννοουσταν τα λόγια της.

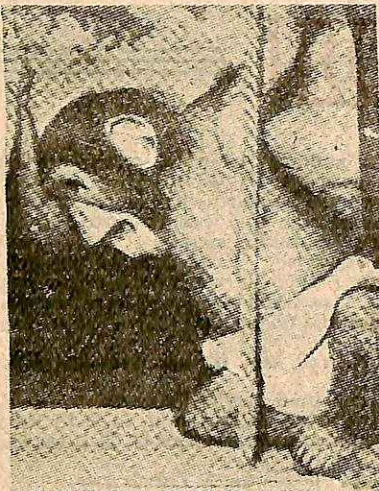
Ο γιατρός δεν θ' άπαρήση, όταν μάθ' πως πέθανες ξαφνικά,
συνέχισε η γυναίκα του. Σε ήξερε άρρωστο, τον τελευταίο καιρό...
"Ω, με σένα τα κατάφερα ευκολότερα παρά με τους άλλους
τρεις...

Ο Τίμπλεμπυ προσπάθησε του κάκου να σηκωθ', να φωνάξη,
να ζητήση βοήθεια...

—Έριξε το δηλητήριο στο άποινό φαγητό σου, πρόσθεσε
η γυναίκα του.

"Ηταν το τελευταίο πράγμα που άκουσε καθαρά ο Τίμπλεμπυ,
πριν κυλήση κάτω απ' το κάθισμά του.

ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΟΥΜΠΡΙΤΖ

Όρες ολόκληρες του άρεσει να μιμνται τον Ταρζάν στον κήπο...

ΜΕΛΕΤΩΝΤΑΣ τούς χιμπατζήδες

Μοιάζουν καταπληκτικά με τα μικρά παιδιά

Τι κάνει ένας νεαρός, ζωηρός και παιχνιδιάρης χιμπατζής, όταν μείνει μόνος σ' ένα δωμάτιο; Αυτό θέλησε να εξακριβώσει μ' ένα πείραμα ο καθηγητής Τσαρλ Σέρινγκτον, ένας απ' τους πιο διακεκριμένους Βρετανούς φυσιολόγους. Έκλεισε, λοιπόν, σ' ένα δωμάτιο, μονάχο, το χιμπατζή που μελετούσε, κι έβαλε ύστερα το μάτι του στην κλειδαρό-τρυπα.

Φαντασθήτε τώρα τη διασκεδαστική έκπληξη που δοκίμασε βλέποντας το μάτι του χιμπατζή κολλημένο στην άλλη μεριά της κλειδαρό-τρυπας! Η ίδια ιδέα είχε έρθει και στους δυο τους, κι ο πίθηκος, έπει-δη ήταν... θηλυκό — και συνεπώς πιο περίεργος — την έβαλε πρώτος σ' έφαρμόγη!

Οι επιστήμονες όλου του κόσμου μελετούν συνεχώς τις διανοητικές ικανότητες των χιμπατζήδων και κάνουν δλονένα καινούργιες διαπιστώσεις της έκπληκτης νοημοσύνης των. Έχουν ήδη βρή πως οι πίθηκοι αυτοί έχουν εξαιρετικά αναπτυγμένα αρκετά απ' τα χαρακτηριστικά των ανθρώπινων πλασμάτων. Μια Αμερικανίδα ζωολόγος και ζωόφιλος, η μίς Λίλο Έλ, έχει στη φάρμα της, στην Πενσυλβανία, μια έξυπνη και χαριτωμένη χιμπατζίνα, τη Χριστίνα. Την αγόρασε πρό 2 ετών, λίγων μηνών μόνο, και την άναβρεψε σαν παιδί.

Απ' τον πρώτο άκόμα καιρό, η Χριστίνα έδειξε πόσο ήταν ευτυχισμένη απ' την καινούργια ζωή της. Τρεις φορές την ημέρα, έπινε από 250 γραμμάρια γάλα ανακατεμένο με άλλες θρεπτικές ουσίες, φανερώνοντας την ευχαρίστησή της μ' ένα γουργουρητό...

Η τροφή της, η αγάπη της, οι φόβοι της, τα παιχνίδια της, έμοιαζαν όλονα πιο πολύ μ' ενός θηλυκού μαρού. Έμαθε γρήγορα να τρώει κανονικά με το κουτάλι. Έπαίξε επί ώρες με τα παιχνίδια της μέσα σ' ένα καγκελιωτό περιφράγμα. Ύστερα όμως που μεγάλωσε κάπως, δεν καταδεχότανε πια να μπη σ' αυτό...

«Έκανε... λέει η μίς Έλ — όλα τα πράγματα που γράφουν τα βιβλία για την συμπεριφορά των παιδιών ηλικίας 1½—2½ ετών. Πρόσθετε όμως σ' αυτά και διάφορα άλλα, δικά της καμώματα...

Είχε στη διάθεσή της μία κούνια,

κρεμάσμενη σε μία μπλιά, και κοιμότανε σ' αυτή επί ώρες, όταν είχε λιακάδα.

Το αγαπημένο της παιχνίδι, όταν έγινε 8 μηνών, ήταν ένα μικρό καφετί άρκουδάκι. Δεν τ' άποχωριζότανε ποτέ, το φιλούσε και το κρατούσε στην άγκυλιά της όταν κοιμότανε, όπως κάνουν τόσα κοριτσάκια.

Ο ύπνος της διακοιούσε τις ίδιες περίπου ώρες, όπως ενός μαρού. Στους πρώτους μήνες, δεν πήγαινε ποτέ να κοιμηθ, αν δεν της έδιναν να κρατήσει την άκρη από μία κουβέρτα ή άλλο ύφασμα. Τό πρώι που ξυπνούσε, το κρατούσε ακόμα σφιχτά μέσα στην φούχτα της.

Της άρεσε να βάζη στο στόμά της και να μασάει διάφορα πράγματα, σαν τα περισσότερα παιδιά. Προτιμούσε δέ... τα πιο ακατάλληλα, όπως π. χ. τις χονρόχρωμες χάντρες που είχαν άπάνω τα παιχνίδια της!

Σήμερα, η Χριστίνα έχει τη δική της κάμαρα. Τους πρώτους δέ-μους μήνες, μοιραζότανε συχνά το κρεβάτι της κυρίας της.

Της άρεσει πάντα να φοράει πυτζάμες τη νύχτα, και δεν ήσυχάζει αν δεν είναι καλά κουμπωμένη στο στήθος! Ές άλλου, η κυρία της έχει φροντίσει να εφοδιάξη τη γκαρνταρόμπα της με διάφορα ανθρώπινα είδη ιματισμού, μπλούζες, πουκάμισα και πουλόβερ, γιά να τα φοράει όταν κάνει κρύο.

Έχει πολλές φίλιες με τη γάτα του σπιτιού, που μεγάλωσε μαζί της. Παίζουν οι δυο τους, κυνηγάνε ή μία την άλλη. Η Χριστίνα φέρεται σαν κοριτσάκι, σ' αυτά τα παιχνίδια τους. Κάποτε ώστόσο, μάλωνει με τη γάτα και δείχνει φανερά πως τη ζηλεύει. Αυτό συμβαίνει προπάντων όταν προσπαθή η γάτα να της φάη το φαγητό της.

Την πιάνει τότε σφιχτά απ' τ' αυτί και την κρατάει σ' απόσταση απ' τη γαβδά της, ώσπου να τελειώση το γεύμα της.

Όταν ήταν 6 μηνών, η Χριστίνα είχε βγάλει 10 δόντια. Σήμερα έχει 20.

Όπως τα μωρά, έτσι κι οι χιμπατζήδες έχουν μία φυσική τάση προς τη μίμηση. Μία χιμπατζίνα της Αμερικανίδος κ. Λιντς παρακολουθούσε προσεκτικά την κυρία της, όταν περνούσε κλωστή στη βελόνα, κι έβραβε. Σε λίγο καιρό λοι-πόν, έμαθε κι αυτή να περνάει χον-τρή κλωστή σε μία μεγάλη βελόνα.

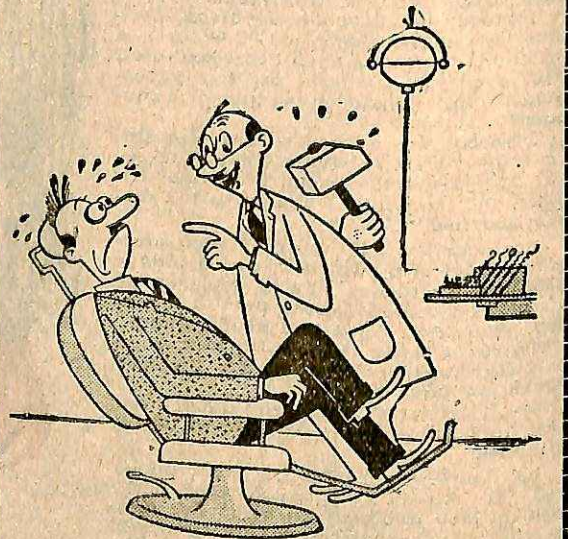
Έμαθε επίσης να κόβη με το ψα-λίδι εικόνες απ' τα περιοδικά. Κά-πνιζε τσιγάρα, αλλά άφου της τ' άναβαν πρώτα.

Ο Τζος, ένας άλλος χιμπατζής της ίδιας κυρίας, έμαθε να παίζη ένα τραγούδι με τη φουσαρμόνικα. Είχε επίσης την ικανότητα ν' αναγνωρίζη τα χρώματα — όπως άλλωστε κι' άλλοι πίθηκοι. Όταν π.χ. του έλεγε η κυρία του: «Πού είναι το κόκκινο φόρεμά σου;», πήγαινε και ττόδρισκε στη ντουλάπα της, άναίμεσα σ' άλλα, χωρίς να κάνει ποτέ λάθος!

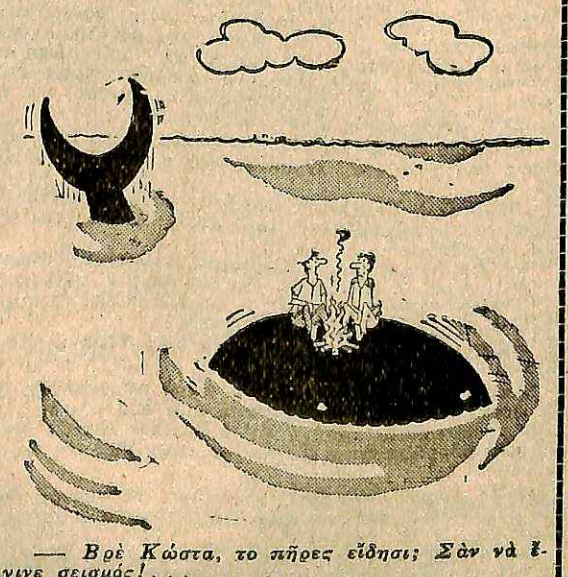
Ο δόκτωρ Τζων Γουόλφ, του Πανεπιστημίου του Μισισσιππή, δι-δάξε τους χιμπατζήδες του να εργά-ζονται γιά να κερδίσουν μερικά νο-μίσματα και ν' αγοράσουν μ' αυτά την τροφή τους. Ύστερα έγκά-τέστησε στο έργοστήριό του αυτό-ματα μηχανήματα, που έβγαζαν τροφή και νερό όταν έπεφταν μέσα οι κατάλληλες μάρκες. Οι χιμπατζή-δες λοιπόν, συνήθισαν γρήγορα να χρησιμοποιούν τα μηχανήματα αυ-τά και να αγοράζουν γιά τις μάρ-κες, όπως γιά τα νομίσματα. Πολύ γρήγορα δέ έμαθαν να διακρίνουν τις μάρκες που έδιναν περισσότερες μερίδες, και τις προτιμούσαν από τις άλλες, τις άπλες!

Χωρίς λόγια.

— Έχω μια πρώτης τάξεως μέθοδο ναρκώσεως για τους πελάτες μου...

— Βρέ Κώστα, το πήρες είδησι; Σάν να ξ-γινε σεισμός!...

Η άλλη γλώσσα μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Η Elenitsa Kosma, Pala-
ci Sokak 78, Anavut Köy, Istan-
bul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία
με νέους και νέες απ' όλον τον
κόσμο με σκοπό την ανταλλαγή
γραμματοσήμων και κάρτ - ποστάλ.
Η Fraulien Rita Hilgen-
hofer, Γερμανίδα, διαμένουσα
προσφωικά στην Έλβετία θέλει ν'
αλληλογραφήση με Έλληνες ήλι-
κίας 25-35 χρόνων, στην αγγλική
ή γερμανική γλώσσα. Η διεύθυν-
σής της είναι: Poste Restante,
Sprecher - Schweiz, Suisse. Τρεις φί-
λες, η Fifi, η Litsa και η Ma-
ro, ζητούν αλληλογραφία με Έλ-
ληνες της Έλλάδος ή της Αμερι-
κής άνω των 30 χρόνων, με σκοπό
το γάμο. Η διεύθυνσή και των
τριών είναι: Maro Pençopulu Be-
yoglu Hamol Bas: Catik Kas So-
kak 6, Istanbul, Turkiye. Η Pa-
raskevoulia Zografidou
(17 χρόνων) Beyoglu, Tarlabasi,
Findik Sokak 4, Istanbul, Turkiye,
ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες
της Έλλάδος και του εξωτερικού.
Η Εύα Παπαδοπούλου, 6
έτος, Δημητρίου Γληνού 4, Λεμεσός,
Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με
Έλληνες του εξωτερικού στην
ελληνική, αγγλική ή γαλλική
γλώσσα. Η Viki Zafiri, Be-
yoglu, Galata Saray, Poste Restan-
te, Istanbul, Turkiye, ζητεί αλλη-
λογραφία με Έλληνες του εξωτε-
ρικού ηλικίας 40-50 χρόνων στην
ελληνική, γαλλική, αγγλική ή
γερμανική γλώσσα. Δυο φίλες, η
Αίλια Νικολαΐδου (18
χρόνων) και η Ρένα Παπαδο-
πούλου (19 χρόνων), ζητούν
αλληλογραφία με αξιοσημείους
του ελληνικού ναυτικού. Η διεύ-
θυνσής και των δυο είναι Lilian Ni-
kolaidou, Suleyman Pasa Sok. 75,
Istanbul Turkiye. Η Claudine
Marguez, Firuzaga Cad Kasatura
Sok. 2-3 Tophane Istanbul, Tur-
kiye, ζητεί αλληλογραφία με Έλ-
ληνες και Έλληνες του εξωτε-
ρικού. Τους παρακαλεί δέ, μαζί με
το γράμμα, τους να της στείλουν
και μια φωτογραφία τους. Η Ti-
li Malama Tarlabas, Demirlas
Sok. Bekas Ap. No 30/5, Beyoglu,
Istanbul, Turkiye, ζητεί αλληλο-
γραφία με Έλληνες 40-50 χρό-
νων. Δυο φίλες, η Ρούλα και
η Μελίτα, 18 χρόνων η καθε-
μιά, ζητούν αλληλογραφία με νέ-
ους με γαλανά ή πράσινα μάτια
και τους παρακαλούν να στείλουν
και φωτογραφία τους. Η διεύθυν-
σής τους είναι: C/o Jean Chris-
saphis Port Tewfik, Egypte. Η Li-
ana Misirli, Miralay Nazim 14,
Kadikoy, Istanbul, Turkiye, ζητεί
αλληλογραφία με νέους καλών ολ-
γομένων, ηλικίας 35-40 χρόνων.
Η R. Vlahou (20 χρόνων), Se-
miramis Hotel Bookshop, Cairo,
Egypte, που ενδιαφέρεται ιδιαίτε-
ρώ γιά την λογοτεχνία και τον κινη-
ματογράφο, ζητεί αλληλογραφία
με νέους και νέες από την Έλλάδα
μέχρι 25 χρόνων. Ο Φίλιππος
Μάνδος Χαραλάμους και
Χρήστος Δαφνίδης, Σκου-
φά 14, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύ-
προς, επιθυμούν ν' αλληλογραφή-
σουν με Έλληνες. Ο Εύα-
γέλος Κωνσταντινίδης
και ο Ανδρέας Παπαδο-
πούλος, Πλουτώνος 12, Λάρνα-
κα, Κύπρος, ζητούν αλληλογρα-
φία με Έλληνες απ' όλον τον κό-
σμο στην ελληνική και αγγλική
γλώσσα. Ο Κωνσταντίνος Εύρι-

πίδου, Άγγλισίδης, Λάρνακα,
Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με
Έλληνες από την Έλλάδα. Ο
Αντώνιος Λέσκου, Άγιον
Μέμονα, Βαρώσια, Κύπρος, ζη-
τεί αλληλογραφία με Έλληνες
του εξωτερικού. Ο Γεώργιος
Κιτρομηλίδης, Τοχ. Κιζώ-
τιον 382, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί
αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον
κόσμο, στην ελληνική, γαλλική
και αγγλική γλώσσα. Ο Γεώρ-
γιος Κουμαρτζάκης, Αθ-
ηνών, 51, Αλγάζα, Αθ-
ηναί, Greece, ζητεί αλληλογραφία
με νέες της Αμερικής. Ο Ιωάν-
νης Δρίζος, Πρασίνου 21, Κα-
σαρίνη, Αθήναι, Greece, ζητεί αλ-
ληλογραφία με Ιταλίδες. Ο
Σπυρίδων Δημητριάδης,
Σχοινοθήκη, Σάκτα, Αττική,
Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφή-
ση με Έλληνες της Αμερικής. Ο
Γεώργιος Χαρδάκης, Σπε-
τσών 6, Λάρσα, Greece, ζητεί αλ-
ληλογραφία με Έλληνες της Α-
μερικής. Ο Άναστασιος Φε-
ρίτης, Περασφώνης 32, Γλυφάδα,
Αθήναι, Greece, ζητεί αλληλογρα-
φία με Έλληνες από όλον τον κό-
σμο. Ο Γεώργιος Άγγε-
λης και ο Γεώργιος Μαν-
τάς, Πανδώρας 24, Κάτω Πετρά-
λων, Αθήναι, Greece, ζητούν αλ-
ληλογραφία με Έλληνες της Α-
μερικής. Ο Ανδρέας Λα-
τσάς (29 χρόνων) και ο Σπυ-
ρίδων Διαμάντης (22 χρό-
νων), Νικηφόρου Θεοτόκη
125, Κέρκυρα, Greece, ζητούν αλ-
ληλογραφία με νέες και νέους του
εξωτερικού. Ο Αλέκος Δρα-
στόπουλος, Νέα Ζωή, Θεσσα-
λονίκη, Greece, ζητεί αλληλογρα-
φία με Έλληνες της Ιταλίας,
Αιγύπτου, Κύπρου και Τουρκίας.
Ο Τ. Τζελέπης, Ξενοδοχείον
«Νέα Ύδρην», Πάτρα, Greece, ζη-
τεί αλληλογραφία με νέες 16-22
χρόνων, με σκοπό το γάμο. Ο
Πρίσμος Δραστός, Νέα
Ζωή, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί
ν' αλληλογραφήση με νέες της Α-
μερικής. Ο Έμμανουήλ Ποι-

μενόπουλος (28 χρόνων), Ύ-
ψηλάντου 16, Λάρσα, Greece, ζητεί
αλληλογραφία με νέες από όλον τον
κόσμο στην ελληνική και αγγλική
γλώσσα. Ο Άθανάσιος Πα-
νουργιάς, Δραγούμη 10, Θε-
σσαλονίκη, Greece, ζητεί αλληλογρα-
φία με Έλληνες της Αμερικής.
Η Βάσω Παπαδοπούλου,
Poste Restante Πρωγιάνη, Ιωάν-
νινα, Greece, ζητεί αλληλογραφία
με νέες και νέους του εξωτερικού.
Η Ρίτα Μαυράκη, Μάρκου
Μπότσαρη 25, Σέρραι, Greece, ζη-
τεί αλληλογραφία με Έλληνες του
εξωτερικού γιά μία καλή φίλη,
χωρίς να αποκλείεται το... μέλλον.
Η Άλσα Παρλαδάντζου
όδους Βασάνη 99, Βόλος, Greece,
ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες
του εξωτερικού με σκοπό το γάμο.
Η Μαρίνα Δ. Παγκέ,
Κανάρη 9, Μυτιλήνη, Greece, ζητεί
αλληλογραφία με Έλληνες και
Έλληνες της Αμερικής και του
Σουδάν. Οι άδελφές Λουΐζα
(25 χρόνων) και Λούλα Βι-
πίδης, όδους 8 άριθ. 38, Βίλλα
Μερόπη, Έλληνικό, Αθήναι, Greece,
ζητούν αλληλογραφία με νέους του
εξωτερικού, άνω των 25 χρόνων
στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.
Η Ζοφία Καμπανίδου,
Μπογιάνη - Αττικής Greece, ή Λου-
ΐζα Ρόζου (24 χρόνων), Α-
λεξάνδρου 12, Δάφνη, Αθήναι,
Greece, ή Δώρα Πασχάλιδου
και ή Φωφώ Πασχάλιδου,
Άγασθούλεως 45, Νεάπολις Θε-
σσαλονίκης, Greece, ζητούν αλληλο-
γραφία με Έλληνες του εξωτε-
ρικού. Τρεις άδελφές, ή Τζίνα,
ή Ιουλίττα και ή Έλσα
Σαμαρά, ζητούν αλληλογρα-
φία με Έλληνες της Αμερικής,
της Αυστραλίας και της Αφρικής.
Η διεύθυνσής τους είναι: Σ.Ο.Θ.
7, Μάρκου Μπότσαρη, Θεσσαλονί-
κη, Greece. Η Έντυ Κοτσικό-
πούλου (19 χρόνων) και ή Έ-
λισάβετ Γκικοπούλου (17
χρόνων) Poste Restante, Βόλος,
Greece, ζητούν αλληλογραφία με νέ-
ους και νέες άλλων χωρών. Τρεις
φίλες, ή Φίφη Βασιλειά-
δου, ή Νίνα Χαραλάμ-
που και ή Λέλα Γεωργιά-
δου, όδους Μαρσαλή 105, Θεσσα-
λονίκη, Greece, ζητούν αλληλογρα-
φία με νέους του εξωτερικού άνω
των 25 χρόνων στην ελληνική ή
αγγλική γλώσσα. Οι διδυμες ά-
δελφές Νίτσα και Ρούλα
Βεργοπούλου (16 χρόνων),
όδους Άμπελώνων 7, Θεσσαλονίκη,
Greece.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις έπιστολών
Σ. Ντάλια, Γεώργιον Κο-
τρώνη, Κωνστ. Λιόβαν, Έμ-
μαουήλ Φουριώτην, Α. Μώρον, Πολυ-
χρόνην Σιαπαρήν, Νικόλουν Πε-
ζοπούλον, Γρ. Θεσαν, Αντώνιον
Ευτυχίδη, Α. Σαμαρείτην, Αλ-
κήν Παπαλουκάν, Μ. Ώστεόπου-
λον, Α. Νυχλόπουλον, Όρεσθήν
Καλαμιώτην, Μίμην Άνεστόπου-
λον, Γεώργ. Μαργιόλην, Κωνστ.
Λαμπρινίδη, Κων/τίνον Βρεττόν,
Δ. Φραγκούλην, Τάκην Μαράκην,
Ε. Λαζανάν, Θεόδωρον Κουήνη, Ι-
ωάννην Παυλίδην, Ιωάννην Βαρ-
θολομαίον, Στυλιανόν Πρετεντέ-
ρη, Α. Κοσκινόπουλον, Γεώργιον
Λαυρεντίδη και Γεώργιον Μουσα-
ρόπουλον, Ε.Β.Ο.Ε. 103: Πήρα
και τα τρία όμοδικά σας γράμ-
ματα και σας ευχαριστώ. Οι έκατά-
σκοποι δέ συνεχιστούν. Α. Φου-
ντούλη, Μαρούσι: Το ζήτημά
σας από την Ρ.Ε.Σ. εινε τελείως
τακτοποιημένο και μπορείτε να πά-
ρετε αντίγραφο, όποια όρα θέλησα-
τε. Π. Ν., λοχαγόν, Ένταύθα:
Έσείς έχετε δικήν. Άλλά γιάτι
δεν τα υποβάλλετε έγκαιρώς; Ιω-
άννην Σπανόν, Καλάμας:
Ο συνάδελφός που έγραψε το έν
λόγιον ανώνυμωσ, θά στήριχτηκε
πάνω σε αλλοθινά στοιχεία. Έτσι
γίνεται συνήθως πάντοτε. Άφου δ-
μως, όπως λέτε, σας άδίκησε, γιά-
τι δεν γράφατε απ' ευθείας σε κεί-
νον; Έγώ δεν μπορώ να κάνω α-
πολύτως τίποτε. Β.α.σ. Λουλα-
κάκη, Γιαννιτσά: Η δμάδα
αυτή εινε δύο ασυρμάτους που λει-
τουργούσαν με μπαταρία. Ο λο-
χαγός Σφέλλερ πιάστηκε, αλλά
καταρρώσε να δραπέτευσθ. Δεν
γνωρίζω πού βρισκεται σήμερα.
Φαίδρον Μαργακόν, Θεσ):
νίκη: Έγραφα πολλές φορές.
Δυστυχώς, δεν υπάρχουν νεώτε-
ρα στοιχεία και επομένως δεν πρό-
κειται να επανέλθω. Σ.ο.φ. Α-
μυράν, Γεώργιον Λαζαρίδη,
Γιάννην Φούνταν και Ηλάν Μο-
κρήν, Θεσ)νίκη: Ευχαρίστηθ θερ-
μά. Οι Κατάσκοποι δέ συνεχι-
στούν. Δ.η.μ. Θεοφιλόπου-
λον, Αυστραλία: Με τόσο καλούς
φίλους όπως έσείς, πώς είναι δυ-
νατόν να βαρεθώ την αλληλογρα-
φία; Μπορείτε να μου γράψετε
όποτε θέλετε. Γεώργιον Κορ-
κόβελον, Μοντεράλ, Καναδά:
Σας έχω στείλει έξη βιβλία, άλ-
λά δεν έλαβα απάντησι σας. Πα-
ρακαλώ να μου γράψετε. Άνα-
στασιον Δ. Έξηνταεξάδου,
νην, Παρίσι: Γιά το ζήτημα αυ-
τό δεν είναι δυνατόν να σας άπαν-
τησω από τη στήλη αυτή. Να μου
στείλετε τη διεύθυνσί σας. Σ.πύ-
ρον Κοτομάτην, Πύργον:
Δεν ήταν τρεις οι συμπε-
τες, ένας και μόνος. Επομένως δεν
μπορεί να ήταν κι' ο φίλος σας
μαζί. Αρσενίδη Μείμα-
ρίδην, Αγρίνιον: Μπορείτε να
γίνη αυτό άν υποβάλλετε τα στοι-
χεία σας στο Γ.Ε.Σ. στο 1945. Σ.η-
μερα νομίζω ότι είναι πολύ άργά.
Νίκον Χρ. Δημητριάδην, Μόρφου
Λευκωσίας, Κύπρον: Σας
έστειλα δυο βιβλία, τις φωτογρα-
φίες που μου ζητήσατε κι' ένα ει-
δικό «ιστορικό» αλλά απάντησι
σας δεν έλαβα. Γιατί με ξεχάσατε;
Ο «Θησαυρός» σας ευχαριστεί γιά
τα θερμά σας λόγια. Β.α.σ. Λε-
ιον Γιάτρούτονη, Βάμπα,
Βελγικό Κογκό: Θά μπορούσα να
διοικολύω το πρόσωπό αυτό ά-
ποτελεσματικά, αν μου στέλνατε
όλα του τα στοιχεία. Σας έγρα-
ψα άμέσως, αλλά δεν μου άπάντη-
σατε. Πάντως αν σας ενδιαφέ-
ρη ακόμη ή όποια, είμαι στη διάθε-
σί σας. Παγνύλη Ζαρίφη, Μέσσο-
δον: Ο Γιάννης Τσιάντες
ήταν άρχηγός της όργανώσεως
«Μίδας 614» και εινε έρθει από
τη Μ. Ασία μαζί με ολόκλη-
ρο κλημάκι. Τον σκότωσαν στην
όδο Πατησίων 86. Γεώργιον
Κρεμύδον, Αργυροκάστρον:
Τα τυχαία αυτά γεγονότα άποτε-
λούν καμιά φορά την πραγματική
«ιστορία». Άλλωστε λίγοι είναι οι
Έλληνες που δεν έχουν κι' ένα πε-
ριστατικό κατά την Κατοχή.
Γ. Β. Ι.

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΝΕΑ

Η Γαλλίδα θηριοδασκάτρια Άνριέτ Λέ Μπουεντέ είναι σήμερα
πιο γνωστή σ' όλον τον κόσμο ός «Η Άρτεμις του Τομπουκβάν».
Η Άνριέτ δεν είναι μόνο θηριοδασκάτρια, αλλά και εξαιρετικά
τολμηρή κυνηγός θηρίων. Τό πάθος της αστά το κληρονόμησε
από τους γονείς της που ποάδρουν άνωτέρω μαζί με την κόρη
τους και με δυο θαυμάσιες λέαινες που έχουν συλλάβει οι ίδιοι.

Ο Διεθνής Σημειώτης

σας πούμε πως ο περίφημος δεξιός μέσος κυνηγός Κόκκινο, που τον γράφουν οι εφημερίδες μας προφέρεται Κότσις και όχι Κόκκοις.

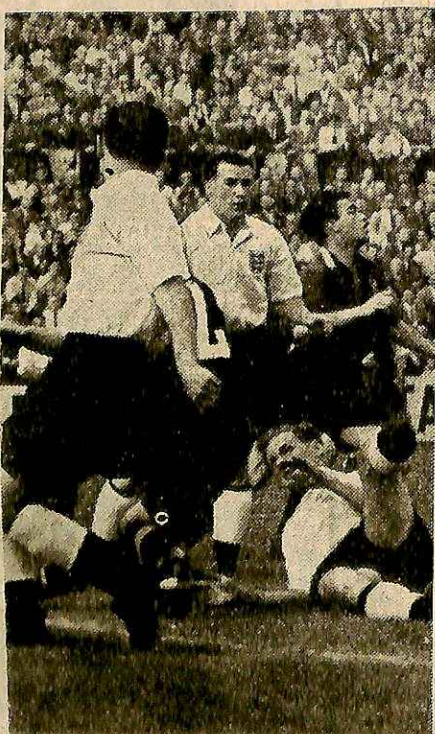
Οι δύο αυτοί Μαγουάροι βομβαρδιστάι αμυλώνται να κερδίσουν το έπαθλο του σκόρπυ των αγώνων Παγκοσμίου Κυπέλλου. Άλλα και οι συμπατριώτες τους και συμποδοσφαιριστάι τους αγωνίζονται να κατακτήσουν το πολύτιμο Κύπελλο Ζυλ Ριμέ.

Τότε, δάχουν για επιβράβευση ένα μήνα τουριστική ταξίδι στην Ελβετία, όπως τους υποσχέθηκεν ο πρόεδρος της Ουγγρικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας, μαζί με τις γυναίκες τους.

Μη λαμνοούμε πως μετά την ολυμπιακή νίκη του Έλσίνκι τους δωρίσαν από ένα αυτοκίνητο και μετά τη νίκη της Εθνικής Άγγλιας με 6-3 στο Λονδίνο τους χάρισαν από μία εξοχική βίλλα στη λίμνη Μπάλτον. Κακόμοιρε ερασιτεχνισμοί!

Οι άσσοι της γηραιάς Άλβανίας, οι πατέρες του διεθνούς ποδοσφαίρου πρην οσοβάρη μαθημάτα μοντέρνου φούτ μπάλι στην Ελβετία από τους μαθητάς των.

Οι Κόκκινοι Διαβόλοι, όπως χαρακτηρίστικα αποκαλούν στην Ευρώπη τους Βέλγους για το δυναμικό, ψυχικό, πονηρό παιγνίδι τους έφεραν σε πολύ δύσκολη θέση την Εθνική Άγγλιας. Άν και προηγούντο οι Άγγλοι με 3-1 μέχρι το 62' οι Βέλγοι ξεπελούσαν ηρωικά άντεπι.

Από τον δραματικό και ισόπαλο αγώνα του Παγκοσμίου Κυπέλλου μεταξύ Άγγλιας - Βελγίου 4-4. Διακρίνονται οι Άγγλοι Τέβλορ, Λοφτχάουζ, Φιννεν και ο Βέλγος Μαρσέλ Ντιέξ.

θεοί τους αθηνίδισαν και στο τελευταίο τέταρτο ίσοφάρισαν 3-3. Στην παράταξη ο αγώνας πήρε δραματικές εξελίξεις. Οι Βέλγοι άφισαν τον Λοφτχάουζ να σουτάρη και να πετύχνη τέρμα γιατί πιάτεψαν πως ήταν «όφσάιτ».

Δύο λεπτά αργότερα ο Άγγλος Ντίκινσον ίσοφάρισε για λογαριασμό των... Βέλγων, 4-4.

Συναρπαστικώτερο και πιο δραματικό αγώνα με πιο αμφιβολίες εξελίξεις και μεγαλύτερα χτυποκάρδια δεν άπλησαν μέχρι αυτή τη στιγμή οι φανατικοί θεαταί!

Η γενική πάντως εντύπωση, πως την εμπειρογνώμων είναι πως το αγγλικό ποδοσφαίρο έχει πιά ξεπερασθή. Δεν προσαρμόθηκε στις εξελίξεις του νέου φούτμπωλ.

Φλεγματικοί οι Άγγλοι περιωρίσθηκαν στους αγώνες πρωταθλήματος και Κυπέλλου. Στηρίχθηκαν στο παλιό γόντρο τους. Δεν παρηκολούθησαν τη νέα τακτική, δεν ανανέωσαν τα στελέχη τους, δεν φρόντισαν να συνδέσουν εθνική μετωπική κατάλληλη να αντιμτωπήσουν ομάδες της άξιας της Ουγγαρίας, της Ουρουγουάης, της Γιουγκοσλαβίας, της Βραζιλίας. Σκεφθήτε πως ο καλύτερος Άγγλος παίκτης στην Ελβετία ήταν ο υπέρκορος γέρος, ο θρυλικός Στανλέυ Μάθιους, ο μάγος της μπάλας, αλλά που ήταν πιά κοντά 40 ετών!

Στο Παγκόσμιο Κύπελλο δεν έγιναν μονάχα αγώνες επικρατήσεως εθνικών ομάδων, αλλά και μάχες επιβολής ποδοσφαιρικών συστημάτων. Το «νταμπλινγκ» των Άγγλων και Αυστριακών, το διαγώνιο των Ουρουγουανών, το βερου των Έλβετών, το «κάντενταϊσόν» των Ιταλών, το τριγωνικό των Ουγγρών πάλασαν και παλαίων για να κατακτήσουν την έκτιμηση και τη συμπάθεια των προπονητών και των εμπειρογνώμωνων.

Ανεξάρτητα όμως από την ολοκληρωτική νίκη του ενός συστήματος επί του άλλου το γενικό συμπέρασμα είναι πως όλες γενικά οι ομάδες φρόντισαν να δώσουν νέους και ταχέως παίκτες.

Υπήρξαν βέβαια μεταξύ τους και γέροι τετράτονοι, όπως ο Μάθιους ή ο Νοτιοκορεάτης Παρκ (42 ετών, ο γηραιότερος παίκτης του Παγκοσμίου Κυπέλλου), αλλά «ένας κούκος δεν φέρνει την άνοιξη».

Τουναντίον, οι «γέροι» δεν μπορούν να προσαρμοσθούν στο γρήγορο παιγνίδι του 1954, γι' αυτό και οι εκλεκότερες προτιμούν να συνθέτουν ομάδες με πολύ σφρίγγος και μεγάλης ταχύτητας μάλλον παρά με πληθωρική τεχνική και αδύναμη αντοχή στο παιγνίδι.

Το Παγκόσμιο Κύπελλο του 1954 άφησε πολλά διδάγματα. Μερικοί ότου όμως κλεισθή η αυλαία και ανακρυφθώ ο μεγάλος νικητής ο «Θησαυρός» θα μάς δώσει την ευκαιρία να τα ξαναπούμε με γυρω από το ίδιο θέμα και να βγάλουμε τα τελικά συμπεράσματά μας.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Προς δύο κατευθύνσεις

ΔΕΞΙΑ

- 1) ΦΟΒΟΣ. 2) ΜΕΛΑΣ. 3) ΕΛΕΝΟΣ. 4) ΑΠΟΝΟΣ. 5) ΠΩΛΟΣ. 6) ΚΗΠΟΣ. 7) ΠΟΙΟΣ. 8) ΤΡΟΜΟΣ. 9) ΩΤΙΣ. 10) ΤΥΧΟΣ. 11) ΚΑΝΩΝ. 12) ΡΟΖΟΣ. 13) ΚΑΜΠΟΣ. 14) ΜΠΕΛΑΣ. 15) ΛΥΚΟΣ. 16) ΜΩΡΟΣ. 17) ΦΥΓΑΣ. 18) ΑΓΟΝΟΝ. 19) ΑΡΑΚΑΣ. 20) ΦΑΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ

- 1) ΦΑΚΟΣ. 2) ΜΟΡΑΝ. 3) ΕΡΕΒΟΣ. 4) ΑΛΑΟΣ. 5) ΠΟΝΟΣ. 6) ΚΩΝΟΣ. 7) ΠΗΛΟΣ. 8) ΤΡΟΠΟΣ. 9) ΩΡΑΙΟΣ. 10) ΤΙΜΟΣ. 11) ΚΥΤΟΣ. 12) ΡΑΧΙΣ. 13) ΚΡΟΝΟΣ. 14) ΜΑΙΖΩΝ. 15) ΛΕΠΙΣ. 16) ΜΥΛΟΣ. 17) ΦΩΚΑΣ. 18) ΑΚΥΡΟΣ. 19) ΑΓΩΓΟΣ. 20) ΦΑΝΟΣ.

Αίνιγμα

Η όρεξη.

Αναγραμματισμός

ΜΑΙΟΣ - ΑΙΜΟΣ

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

Στον Ύμητο (αχ ΜΙΜΗ ΤΟΣΟ).

Τί ; ... Ποιός ; ... Πότε ; ...

- 1) Άρχαιο γλυπτό κόρημα. 2) Πατριαρχική επιστολή. 3) Ένα τρίγωνο. 4) Ένας θρυλικός Γερμανός τροβαδορός του 13ου αιώνα. 5) Νησί των Ολλανδικών Ινδιών.

Λεξιγραφές

Κανάριον (Καν - Ριον).

Συλλαβόγραφος

Όνωξ (Ο Νύξ).

Λαδύρινθος

Το αγέδιό μας δειχνει καθαρά ποιά δρομή πρέπει ν' ακολουθήσετε.

ΟΟ

Η λύσις του ύπ' αρ. 491 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) ΜΙΑΝΤΟΣ. 2) ΧΑΝΙΑ - ΜΥΡΩΝ. 3) ΒΑΝΤΑ - ΡΕΣ - ΣΙΤΟΣ. 4) ΚΥΡΙΑ - ΤΟΜΟΙ - ΣΟΝΙΑ. 5) ΡΕΑ - ΚΑΛΟΥΤΑ - ΝΟΝ. 6) ΚΩΣ - ΚΑΡΑΝΤΙΑ - ΣΑΣ. 7) ΑΝ - ΝΑΜΑ - ΑΝΙΑ - ΣΤ. 8) ΤΑΜΑ - ΕΣΑ - ΟΡΙΑ. 9) ΠΡΟΤΕΡΟΝ - ΤΗΒΕΝΝΟΣ. 10) ΜΑΡΩ - ΙΚΑ - ΕΤΟΣ. 11) ΖΩ - ΛΟΤΙ - ΟΡΟΣ - ΑΜ. 12) ΩΡΑ - ΝΟΣΚΟΜΟΣ - ΒΙΑ. 13) ΑΒΑ - ΣΟΛΟΜΩΝ - ΣΟΜ. 14) ΠΙΑΤΑ - ΝΟΒΑΣ - ΔΟΛΟΣ. 15) ΑΤΝΙΟ - ΝΙΣ - ΦΑΡΟΣ. 16) ΑΙΣΙΑ - ΝΟΣΟΣ. 17) ΑΒΥΣΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) ΚΑΛΠΑΖΩ. 2) ΒΥΡΩΝ - ΩΡΑΙΑ. 3) ΧΑΡΕΣ - ΤΟΜ - ΑΒΑΝΑ. 4) ΔΑΝΙΑ - ΝΑΤΑΛ - ΑΤΤΙΚ. 5) ΝΤΑ - ΚΑΜΕΡΟΝ - ΑΙΣ. 6) ΜΙΑ - ΚΑΜΑΡΩΤΟΣ - ΟΙΑ. 7) ΙΑ - ΤΑΡΑ - ΙΣΟΝ - ΑΒ. 8) ΡΟΛΑ - ΕΝΙ - ΟΛΟΝ. 9) ΗΓΕΜΟΝΕΣ - ΚΟΚΟΒΙΟΣ. 10) ΣΟΥΤ - ΑΤΑ - ΟΜΑΣ. 11) ΟΜ - ΙΤΙΑ - ΟΜΩΣ - ΝΟ. 12) ΣΥΣ - ΑΝΝΟΒΕΡΟΝ - ΦΟΣ. 13) ΡΙΣ - ΑΙΡΕΤΟΣ - ΔΑΣ. 14) ΛΩΤΟΝ - ΑΙΝΟΣ - ΣΟΡΟΣ. 15) ΝΟΝΟΣ - ΑΝΣ - ΒΟΛΟΣ. 16) ΣΙΝΑΣ - ΑΙΜΟΣ. 17) ΣΤΑΣΙΜΑ.

ΟΟ

Από τη στενωχώρα του

Στο Μαζάταν του Μεξικού, κάποιος Ζουάν Λαρεντό, έπειτα από μία μεγάλη στενωχώρα που δοκίμασε, έλασε μέσα σε μία έβδομάδα όλα τα μαλλιά του. Είχε σήμερα τελείως φαλακρός.

Ίνστιτούτο ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Πρωτότυπο διήγημα

— Μάλιστα, είπε η κυρία Χάστιγκς, απαντώντας στον άστυνομο, έγω είμαι η ιδιοκτήτρια του Ίνστιτούτου ΚΑΛΛΟΝΗΣ Χάστιγκς.

— Κι' ο Μάξ Κορνταί ήταν ο γραμματέυσ σας;

— Δηλαδή ο άνθρωπος της εμπιστοσύνης μου; Φρόντιζε για την πελάτεια, τις αγορές, τη διαφήμιση. Όταν τον γνώρισα κοιμόταν στο σιδηροδρομικό σταθμό, έτρωγε κάθε δυο μέρες και είχε χρέη.

— Του δώσατε λοιπόν μία θέσι όπως πρέπει.

— Δηλαδή τον έφερα σιγά - σιγά στον ίδιο δρόμο. Στάθηκε για μένα πολύτιμος στη δουλειά μου.

— Τά καταλάβαίνω όλ' αυτά, κυρία, αλλά πρέπει τώρα να μου εξηγήσετε για ποιά λόγο σας πυροδότησε...

— Θά σας πω στην άρχη, είπε η καμία ώριμη κυρία Χάστιγκς, πως έκτιμω πολύ τη δουλειά του Κορνταί. Άλλά σαν άντρα, τον περιφρονώ. Το ηθικόν του πρόσωπο για μένα, που είμαι γυναίκα, ήταν απαράδεκτο. Στον Μάξ, μισούσα όλους τους άντρες που μεταχειρίζονται τη γυναικεία τους για ν' ανεβούν στη κοινωνία.

— Σωστά, αλλά σεις είστε ακόμα μία νέα κι' ωραία γυναίκα, παρατήρησε ο άστυνομος. Ήταν αναπνευστικό να σας έρωταυθη.

— Αναπνευστικό ναί, άλλ' απαράδεκτο. Έγω μία γυναίκα, πασίγνωστη, που τη δέχονται στα πιο αριστοκρατικά σαλόνια του Σάσεξ, δεν μπορούσα μήτε να σκεφτώ πως ο Μάξ ήταν δυνατό ν' απολέπη σ' ένα δεσμό μαζί μου.

— Αυτός όμως σας τηλεφωνούσε κάθε μέρα, όταν τελείωνε τη δουλειά στο Ίνστιτούτο και έρχοταν σπίτι σας...

— Για να μου φέρη τους λογαριασμούς...

— Μπορείτε να μου πητε τι είδους ήταν τα τηλεφωνήματά του;

— Ό! θα γελάσατε, αν σας το πω, φώναζε η κυρία. Ο Μάξ ήταν λίγο τρελλοψυχικός. Άπολύστατα εκεί που μουλεγε για τις διάφορες παραγγελίες, ανασταναίε ποτε - ποτε και η φωνή του έπαυρε έναν τόνον τρυφερό...

— Ωστόσο, κυρία μου, δεν πιστεύω πως ανάμεσα σας δεν υπήρχε κανένας συνδεσμός...

— Σας τ' ορκίζομαι, κανένας άπολύτως. Δεν θα διακινύενα τη φήμη μου, την περιφάνεια μου για κανέναν έρωτικό δεσμό. Έγω ήμουν για μικρή τιμωρία. Τον έχασα τώρα, καταλάβαίνετε; Όχι σαν πτόλληλο, αλλά σαν άντρα και τον αγαπά πάντα.

— Η Βέρα Χάστιγκς έκλαιγε, κρατώντας το άριστερό χέρι της που την πονούσε ακόμα.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

ζω πως ο Μάξ ήταν λίγο τρελλοψυχικός. Ήθελε να με πείση να τον αγαπήσω. Άπρέπει να μ' αγαπήσεις; μούλεγε, σφίγγοντας τα χείλη του σ' ένα μορφασμό πεισματάρικου παιδιού, απέρπει να μ' αγαπήσεις γι' αυτό που είμαι. Με βρήκες πτωχό και χωρίς σε σένα ξαναβρήκα τον έαυτό μου, την καρδιά μου και το μυαλό μου. Έγω τότε, γελώντας, τον έδιωχνα.

— Μά, κυρία μου, είπε επιμένοντας ο άστυνομος νευρικά, λυπάμαι που πρέπει να ξαναγυρίσω σε κάποιες λεπτομέρειες. Όταν ακούστηκε ο πυροβολισμός, έσεις βρισκόσαστε, αν δεν κάνω λάθος... σε μία καίσιτασι... πως να το πω...

— Σας άπαγορεύω να προχωρήσετε... Η άλλη άκρη είναι ότι ο Μάξ Κορνταί είναι σπουδαίο παλληκάρη, ώρατο, γοητευτικό... Υπήρχε μία συμφωνία μεταξύ μας, που δεν έπρεπε να μη την σεβάστη. Έρχοταν σπίτι μου όταν ήμουν μόνη. Τα παράθυρα του σπιτιού ήταν όλα κλειστά. Και τότε, φυσικά, δεν ήμουν πιά η κυρία κι' αυτός ο υπάλληλος, αλλά δυο καλοί φίλοι. Μαί, δέ λέω, μού άρεσε πολύ. Λοιπόν, μία μέρα, την τελευταία μέρα, μού τηλεφώνησε, όπως πάντα, λέγοντάς μου να τον αγαπήσω.

— Ήταν μία έμμοινη ιδέα: να τον αγαπήσω μέσα στο φως, όχι στο σκοτάδι, ήθελε να είναι ο Μάξ Κορνταί, ο άντρας, που θα με παितεούδα και θα διακινύε τον έρωτά μου μπροστά σ' όλους. Καταλάβαίνετε; Έγω του φέρεχα πιο άποτομα. Ήθελα να είμαι η κυρία, πάντα η κυρία, κι' όχι η ώραία γυναίκα, γι' αυτόν.

— Άρνήθηκα, τα λουλούδια του... Έφυγε ληθηνός, άναγκασμένος και το βράδυ ξαναγύρισε... Μά δεν ξαναγύρισε ο υπάλληλος, αλλά ο άλλος, ο άντρας που τον είχα τόσο προσάβει, κακομεταχειριστή. Τότε, σαν τον άκουσα, του φώναξα γελώντας: «Έλα, αγαπή μου». Σαν τον είδα, ήταν χλωμός. Στό χέρι του που έτρεμε κρατούσε ένα μικρό περιστρώ. Σημάδεψε την καρδιά μου, αλλά η σφαίρα έξεφυγε και με τραυμάτισε στο μπράτσο. Νά, αυτό είναι όλο από γεγονός». Έπειτα τον συλλάβατε...

— Άπιοτέυτο σχεδόν, είπε ο άστυνομικός. Ο Κορνταί μάς τα έξέθεσε άλ. λουίτικα.

— Έγω λέω μόνο την άλήθεια. Φέρτε με σε άντιπαράστασι, αν θέλετε.

— Αυτός λέει πως του κάνατε τη ζωή μαρτύριο, πως τον κάνατε να ζήλευη...

— Άι τί λέτε; Τον έαυτό του ζήλευε. Αυτός ήξερε πως μόνο αυτόν άποπούσα και δεν μπορούσα ν' αγαπήσω άλλον...

— Μά, νομίζω, — με συγχωρείτε — πως η τρέλλα σ' αυτή την υπόθεση έλστε σεις, είπε ειρωνικά ο άστυνομος.

— Νά, τόσο τρελή, που θα κάνω το πάν για να τον έλευθερώσω, για να καταδικαστή στην πιο μικρή τιμωρία. Τον έχασα τώρα, καταλάβαίνετε; Όχι σαν πτόλληλο, αλλά σαν άντρα και τον αγαπά πάντα.

— Η Βέρα Χάστιγκς έκλαιγε, κρατώντας το άριστερό χέρι της που την πονούσε ακόμα.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Άν είναι φυλακή ο Κορνταί, έγω φταίω, εσάντε σε λίγο. Φταίει η άλαζονεία μου, η τρέλλα μου, όπως λέτε σεις. Ήθελα να είμαι πάντα η κυρία, αλλά τώρα, η Βέρα δεν είναι παρά μία άτυχη γυναίκα, μία γυναικίουλα άσθηματική, που κλαίει για τον έρωτα που έχασε. Είμαι ένα αδύνατο πλάσμα κύστες άστυνομο. Τι τη νοιάζει τη δικαιοσύνη για το τραύμα μου;

— Η Βέρα άρχισε πάλι να κλαίη. Ο άστυνομος φώναξε ένα χωροφυλάκα και του έπεσε πολύ σιγά:

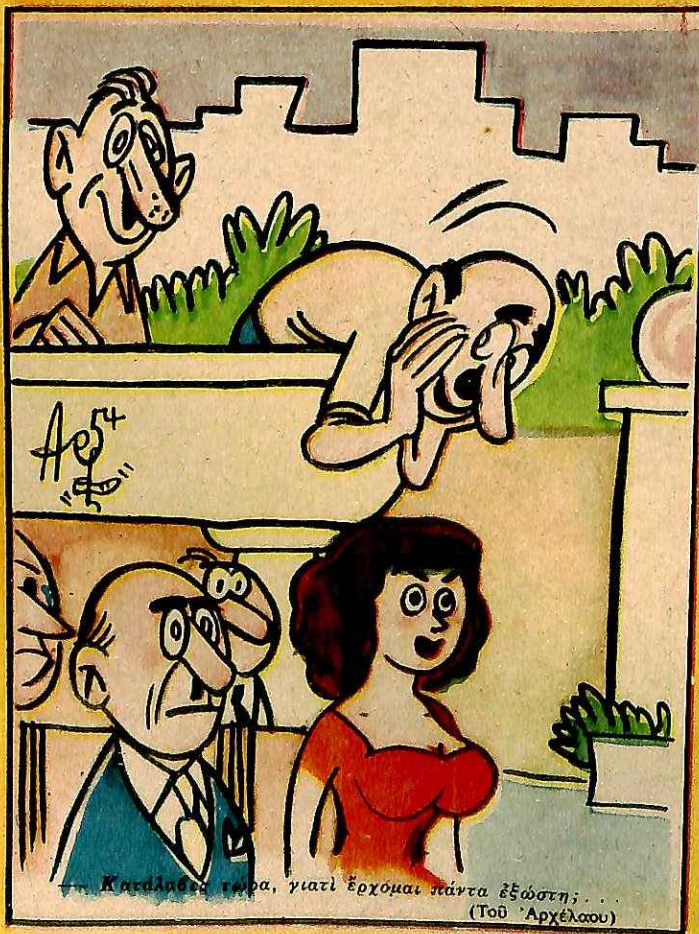
— Μά φωνάξε ένα γιατρό άπ' το φρενοκομείο. Νά του πης ναρρή εδώ άφρενοκομείο.

— Λές, Ζαχαρία, μ' αυτό το ελαφρό μανουλάκι, «ε» μ'αυ πάλι το προγοῦλι;

Ἐαρινὲς ἐπιχειρήσεις.
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Καρίστες τώρα, γιατί ἔρχομαι πάντα ἐξώστη;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ζήλεια!
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)